

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Nix_Garth-Sedma_vez_5-Do_boje.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 5 - Do Boje
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sedmá věž
DO BOJE
Garth Nix
www.egmont.cz

Všem čtenářům, kteří již s Talem a Millou proputovali
všechny čtyři knihy. Doufám, že zůstanete
až do konce jejich cesty!

Všechna práva vyhrazena v rámci mezinárodních konvencí. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována,
archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmkoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky,
zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Copyright © 2001 Lucasfilm Ltd & TM.
All rights reserved. Used under authorization.
Cover design by Joan Moloney. Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMIII jako svou 1066. publikaci.
Z anglického originálu The Seventh Tower. Into Battle
přeložila Drahomíra Škvařilová.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba Art D - Grafický ateliér Černý.
Tisk Česká typografie, as.
ISBN 80-7186-935-X

o KAPITOLA o JEDNA

Vysoko na cestě na Horu Světa stál stan zhotovený z pevně sešitých wresčích kůží. Uvnitř v křesle, vyřezaném z
jediné kosti dolní čelisti selského mláděte, seděla Milla. Venku skučel vítr a do stěn stanu bubnoval bez ustání
poletující led a sníh.

Kostěné křeslo bylo mohutné a Milla se v něm zdála menší, než ve skutečnosti byla - jako dítě, které se snaží vypadat
dospěle. Nahoru po nebezpečné horské cestě vyneslo křeslo se značnou námahou osm Panen ochránkyně. Křeslo bylo
starodávno a do jeho opěradel i sedadla byly vyryty stovky výjevů z historie i bájí Ledovanů. Ruka děvčete byla
položena hned vedle obrázku, velkého asi jako nehet na palci, který znázorňoval divokou Ledovanku Ullu Silnou paží
bojující s merwinem a snažící se mu právě utrhout roh.

Při pohledu na drobný obrázek Milla opět pocítila ostrou bodavou bolest v boku, v místě, kde ji kdysi merwin svým
rohem téměř smrtelně zranil. Nade vši pochybnost věděla, že se s merwinem nikdo nemůže utkat, ale stejně tak věděla,
že to Ulla Silná paže dokázala.

Prohlížela si další obrázky a přemýšlela o tom, zda se hrdinové z historie Ledovanů cítili tak jako ona - jako podvodnice,
které nepřísluší stát se legendou.

Už není Millou od Dálných jezdců. Teď je z ní Milla s drápem na ruce, Žijící dýka Asteřina a vojevůdkyně Ledovanů.
Na prstě pravé ruky nosí legendární zbraň své dávné předchůdkyně Daniry - zářící fialový nehet z čarovného křišťálu.
Sedí ve starodávném Křesle přemítání rodu Grettir. Na sobě má ty nejkrásnější ursečí kožešiny. A světlé vlasy jí
zadržuje čelenka z kosti, do níž jsou také vyryty drobné obrázky znázorňující vítězství Ledovanů.

O trůn byl opřen štít z lastury, lesknoucí se jako zrcadlo. I on byl starodávňý. Památka z dávných dob, kdy se Ledované museli bránit před magií světla. Vedle něj byl položen meč z merwinova rohu. Zbraň starší než ta, kterou tehdy v Hradu Milla zabodla do ramene Temného vezíra Sushina. Meč stále nepatrně zářil a určitě by se mohl použít proti duchostínům.

Milla seděla v Křesle přemítání a lámala si hlavu nad tím, co právě dělá. Mohla by si nechat říkat vojevůdkyně, ale ve skutečnosti tráví hodně času čekáním na babizny, které jí řeknou, co dál. Protože ji zavázaly modlitbou k Asteře, neměla jinou možnost než poslouchat, stejně jako její duchostín Odris.

"Je to lepší, než být mrtvá," promluvil teď duchostín a přitom se vytáhl zpod křesla a zavěsil se do vzduchu před zasmušilý obličej Milly.

"Nechci, abys věděla, o čem přemýšlím!" vyrazila ze sebe Milla, i když jí bylo jasné, že je to k ničemu. Odris s ní teď byla propojena příliš silně, a to jak původním poutem, jež se vytvořilo ve světě duchů, tak modlitbou k Asteře. Budou spolu, dokud jedna z nich nezemře.

"Přestaň myslet na smrt!" okřikla ji Odris. "Nechápu, kde se bere ta tvoje nejistota. Jsi vojevůdkyně, vedeš výpravu proti Hradu. Jsi nejslavnější žijící Ledovanka, o tom nikdo nemůže pochybovat. Už teď se o tobě skládají písně. Slyšela jsem jednu, ve které se zpívá:

Mocný jednooký merwin...	Malou, štíhlou
Pannu ochránkyni	
Zářící třpyt slunokamu	Millu vrhat
dýku nutká	
Domov si našel v starodávňé	víc než
skrýši zápas s merwinem...	

"Je to všechno jinak!" přerušila ji Milla a zavrtěla hlavou. "Nejsem Panna ochránkyně a nikdy jí nebudu. Navíc to byl Tal, kdo merwina oslepil slunokamem, a ne já. A i když jsem merwina zabila, co ještě jsem udělala dobrého? Porušila jsem všechny zákony, přišla jsem o svůj stín. Měli by mě nechat zemřít na Ledu."

"Máš jen špatnou náladu, protože už tady moc dlouho dřepíme," řekla Odris. "Nedělej si starosti, brzy se objeví babizny se vzduchořasami a pak dobudeme Hrad a pošleme všechny duchostíny zpátky do Aeniru. My se tam taky vrátíme a ty můžeš... co já vím... třeba si pořídit malou farmu nebo rybářskou loď nebo tak něco..."

"Odris, já jsem Ledovanka!" namítla Milla. "Tohle je můj svět. Nechci žít v Aeniru. A nejsem ani farmářka, ani rybářka. Jsem bojovnice!"

"Tak to bys měla být šťastná," zamručela Odris. "Ještě mě tím svým smutkem nakazíš."

Opět se rozhostilo ticho, jen venku skučel vítr. Odris sklouzla zpět na podlahu. Milla se hluboce zamyslela, ale vydrželo jí to jen pár minut.

"Opravdu tady sedíme moc dlouho," poznamenala Milla.

Prudce vstala, z opěradla křesla vzala těžký plášť a oblékla se. Na obličej si nasadila bílou kostěnou masku, natáhla si kapuci a pevně ji utáhla. Potom si přezkou připnula meč a na záda si přehodila blyštící se štít z lastury.

"Copak my někam jdeme?" namítla Odris s povzděchnutím. "Můžu dostat o něco víc světla?"

Milla zvedla ruku. Prsten se slunokamem na prostředníku se rozzářil a svým jasným překonal nazelenalé světlo mŕřích luceren, zavěšených na mohutných sloupech ve všech koutech stanu.

"Kam vlastně jdeme?" zeptala se Odris, když Milla odtáhla těžké kožešiny zakrývající dveřní otvor. Společně vykročily do vodorovných sněhových vln navátých větrem.

"Babizny už měly dost času, aby ty vzduchořasy našly," vybuchla Milla. "Pár jsem jich nechala u vchodu do topného tunelu. Budou stačit, abych prošla tunelem zpátky a zařídila, ať jich příslušníci Podnároda vynosí ještě mnohem víc." Odris pokrčila rameny, vklouzla na své místo - jen krůček za Millu - a dávala najevo, že vracet se topnými tunely do Hradu nebude tak snadné, jak se Milla domnívá.

Alespoň že zaměřily správným směrem, pokud tedy šlo o Odris. Zpět k obrovskému množství světla ze slunokamu a k Adrasovi, Odrisinu kamarádovi, Hřmotnému Pastýři - a teď také duchostínu.

Odris původně vůbec nechtěla z Hradu, jenže Milla si umanula, že bude varovat Ledovany před nebezpečím hrozícím Závoji. Nemluvě o tom, že se chtěla obětovat a odejít na Led. Naštěstí všechno dopadlo jinak a lépe, než si Odris představovala.

Venku Odris chvíli trvalo, než se přizpůsobila rychlým krokům Milly. I když jí babizny daly určitou volnost, obyčejní Ledované měli mnohem raději, pokud se chovala jako normální stín. V Aeniru byl její přirozenou podobou oblak, a mohla tedy snadno měnit tvar. Tuto schopnost si do určité míry uchovala, ale nebyla teď tak rychlá, aby svůj pohyb sladila s Millou. Toho, kdo ji viděl, jak se klouzavým pohybem sune krok za Millou nebo po jejím boku a jak o vteřinu později napodobuje všechno, co Milla dělá, mohlo jen sotva napadnout, že je vlastně duchostín.

Dokonce i v ostrém světle Millina slunokamu bylo obtížné spatřit celé vojsko Ledovanů, jež tábořilo podél cesty, protože sníh padal stále hustěji a vířil směrem k hoře. Každých pár sáhů se objevila jedna nebo dvě mŕří lucerny na kostěném kolíku zaraženém do skalní stěny a ze sněžné mlhy se vynořil roh stanu nebo hromada zásob.

Náhle se v rozvířeném sněhu začal rýsovat zástup Panen ochránek a ledovanských lovců. Všechno nechali a zdravili Millu tím zvláštním pozdravem - když se k nim přiblížila, zastavili se a srazili pěsti k sobě. Milla se pokaždé musela také zastavit a srazit pěsti, a tak jí cesta dolů, asi sto sáhů od stanu, trvala dost dlouho. Nakonec přece jen dorazila ke dvěma ohromným kádím s rozžhaveným selskiším olejem, jež označovaly vchod do topných tunelů.

Vchod hlídala ruka - pětice - Panen ochránek v zrcadlově lesklém brnění z lastur. Měly pytle a láhve na stíny a v

rukou třímaly ostrá kopí, obalená vrstvou světélkujících řas. Výzbroj i světélkující řasy pocházely z tajných zásob na Ztroskotané lodi. Babizny zpřístupnily skladiště starobyklých zbraní a velké množství z nich připravily právě pro boj s aenirskými stíny.

Vývolení z Hradu už zapomněli na dávnou válku mezi Temným světem a stvůrami z Aeniru, ale ledovanské babizny nikoli. Po staletí udržovaly jak zbraně, tak vědomosti, a byly připraveny na válku, o níž věděly, že jednoho dne jistě znovu vypukne.

Když se Milla přiblížila, Panny ochránkyně srazily pěsti k sobě. Millu to však neukolébalo. V tom pozdravu byla obezřetnost - Panny ochránkyně se před ní a Odris měly na pozoru. Skrze jantarové čočky masek jim neviděla do očí, ale z toho, jak měly nachýlené hlavy, usoudila, že pokud by se náhle pomátla a zaútočila na ně, jsou připraveny se bránit.

Milla mohla Pannám ochránkyním velet, to ale nikdy nechtěla. Chtěla být jednou z nich a nepřestávala po tom toužit. Věděla však, že to není možné. Přišla o svůj stín, přivedla na Led duchostín... a zabila Matku ochránkyni Arlu.

Neexistovala pro ni cesta zpátky. Mohla jít jen dopředu.

"Zdravíme tě, vojevůdkyně," řekla Matka ochránkyně této ruky. Milla nevěděla, jak se jmenuje. Přišlo už tolik Panen ochránkyní a lovců, a dokonce tři nebo čtyři thénové meče. Mnohem víc jich však stále putovalo Ledem, i když už skoro dva tisíce Ledovanů tábořilo po celé délce cesty od Ztroskotané lodi na Horu Světla. Další víc než tisícovka se starala o zajištění potravy pro vojsko a lovila dole na Ledu. Nosiči a povozníci s potravinami a zásobami nepřetržitě proudili mezi Ztroskotanou lodí a tábořišti podél cesty.

"Půjdu dovnitř, do topných tunelů," oznámila Milla hlasitě, aby jí bylo ve větru dobře rozumět. "Řekněte babizně Malen, že tam nějaký čas zůstanu."

"Není třeba," ozvalo se vzadu za Pannami ochránkyněmi. Za okamžik se z rozvířeného sněhu zhmotnila postava. Štíhlá mladá žena - tak o jeden okruh starší než Milla. Na sobě měla světle černé kožešiny jako babizna. Nebyla ozbrojena a navzdory větru a řezavému sněhu neměla ani obličejovou masku. V jasně modrých očích jí plálo nepřirozené světlo, a tak bylo zřejmé, že je to babizna. Modrá znamenala, že jde o nejmladší babiznu ze tří řádů. Časem se barva jejich očí změnila na stříbrnou a pak na kalně bílou.

"Co máš v úmyslu?" zeptala se Malen.

Pronesla to docela klidně. Avšak Milla se, když ji uslyšela, ušklíbla. Podle modlitby k Asteře musí poslouchat příkazy babizen, které k ní budou promlouvat jedním jediným stejným hlasem. Teď tedy musí poslechnout Malen.

Mladá babizna ji má zastavit, napadlo Millu. Celá se napjala, jak se snažila zabránit tomu, aby příkaz dostala.

"Už dlouho mluvíme o tom, že musíme najít náhradu za vzduchořasy Podnároda," řekla Milla co nejtišeji. "Nějaké jsem si nechala u vchodu do topných tunelů. S jejich pomocí se těmi tunely vrátím a najdu vzbouřence Svobodného národa. Jsem si jistá, že mi pomůžou přinést sem spoustu vzduchořas, když přistoupíme na to, že až se zmocníme Hradu, osvobodíme je od Vývolených."

Malen tiše naslouchala. Oči se jí trochu zakalily, jejich záře zeslábla. Znamenalo to, že právě navázala kontakt s dalšími babiznami. Ty se dívaly jejíma očima, naslouchaly jejíma ušima. Výsledné rozhodnutí bude pocházet od všech babizen nebo přinejmenším od těch, které se rozhodování zúčastní. Nebude jen Malenino.

Milla k dívce pocítila téměř nenávist. Má všechno, co Milla vždycky chtěla. Nikoli být babiznou, nýbrž mít pořádné postavení. Mít respekt Panen ochránkyní. Být zbožňována svým klanem.

"Ano," řekla konečně Malen. "Trvá nám to už moc dlouho a nezdá se, že uspějeme v pátrání po vzduchořasích pod Ledem. Nejlepší bude, když vyhledáš Svobodný národ a s jeho pomocí přineseš vzduchořasy. Půjdu s tebou."

"Tam není..."

Milla chtěla říct, že tam není dost vzduchořas, ale nedostala to ze sebe, protože věděla, že vzduchořasy vystačí pro obě dvě, když budou opatrné, a navíc se jí Malen dívala velice upřeně do očí. Milla věděla, že babizna lež vycítí.

"Tak pojďme," odpověděla jí Milla rozmrzle.

Panny ochránkyně opět srazily pěsti k sobě a Milla vystoupala ke vchodu do topných tunelů. Pozdrav tentokrát patřil především mladé babizně. Milla si toho nevšimla, přikrčila se a vlezla dovnitř.

o KAPITOLA o DVĚ

Tal se usadil dozadu do sarkofágu. Kámen ho studil do zad a on se každých několik vteřin chladem celý roztřásl. Stále upřeně sledoval paprsek světla ze svého slunokamu, který ozařoval strop. Viděl, že kamenný překlad nade dvěma praskl a zřítíl se. Viděl páru syčící z rozpraskané zdi.

Nejsilněji si ale pamatoval Vránův vyděšený výraz, když ho náhle zavalily kameny, pára a prach.

Obličej Vrány ho neustále pronásledoval, ale nejen on. Tal zcela určitě zabil Clovila a možná i další z Vránova gangu příslušníků Podnároda. Ze všeho nejhorší však je, že zahubil vlastního prastrýce Ebbitta. Všichni stáli přímo v cestě padajícím kamenům a horké tryskající páře. Vůbec neměli možnost uniknout, a tak se na ně zřítíl strop a těsně vedle nich praskl hlavní parovod Hradu.

Stalo se to teprve před hodinou, ale byla to jedna z nejdelších hodin, které kdy Tal zažil. Snažil se zastavit padající kameny a ucpat parovod, ale tryskající pára ho srazila zpět. Volal o pomoc, nikdo však nepřišel. Všichni Vývolení byli pryč. Jejich těla možná spala v komnatách, ale duše, jejich vlastní já, byly ve světě duchů v Aeniru. Nebyl tu nikdo tak mocný, aby něco napravil. Když nakonec přišli příslušníci Podnároda, nezmohli se na nic víc než na úklid... někde dole přerušili dodávku páry... a z hromady balvanů vyhrabali těla.

Talovy strašlivé vzpomínky přerušil tenký, pištivý hlas. Sehnul hlavu, aby viděl na Hlavní červený kámen, který svíral

v ruce položené na hrudi. V temnotě sarkofágu zářil. Tal se na něj soustředil a pomalu se začal zaostřovat obraz Lokar, strážkyně Hlavního červeného kamene, která byla ve slunokamu uvězněna. Uvědomil si, že na něho mluví. Měl by se soustředit na to, co říká.

"Tale! Poslouchej... musíš poslouchat! Musíme se dostat co nejbližší k Enklávě Vyvolených," opakovala Lokar. "Viš, jak se máš soustředit na přichodí místo v Aeniru, Tale?"

"Ne," zamumlal Tal. Věděl, že má Lokařiným slovům naslouchat, ale nedokázal to. Hlavu měl plnou neštěstí, které způsobil. A Lokar k němu mluvila dál. Vysvětlovala mu, jak se má soustředit na slunokam, aby jeho duše vkročila v Aeniru na správné místo.

Aenir byl zdrojem slunokamů a duchostínů. Byl ale také, jak si Tal rozhořčeně připomenul, zdrojem všech jeho problémů. Nechtěně se zapletl do staletého boje mezi lidmi z Temného světa - Vyvolenými a Ledovany - a podivnými nestvůrami ze světa duchů Aeniru. Jeho nepřítel Sushin, nepochybný agent aenirských stínů, mu zavřel otce do Hlavního oranžového kamene, otrávil matku, až upadla do komatu, uvěznil mladšího bratra Grefa a jeho maličkou sestru Kusi uvrhl do „péče“ příšerných sestřenic Lallek a Korrek.

"Tak blízko, tak blízko, a přece daleko, velice daleko," mumlala Lokar tak podivným hlasem, že si Tal nebyl jistý, zda opravdu mluví k němu. Pak jí hlas přeskočil a dostal zpět normální, ostré zabarvení. "Tale!" nařídila mu. "Nemůžeme plýtvat časem! Musíme se dostat k císařovně a říct jí, že hlavní kameny jsou odemčeny."

Tal chabě přikývl, ale nic neudělal. Něco se mihlo na okraji jeho zorného pole. Trhl sebou a pak si uvědomil, že je to jeho duchostín Adras. Adras byl v Aeniru Hřmotným Pastýřem, mohutnou stvůrou z oblaku a vzduchu. Normálně to byl v Temném světě velmi silný duchostín. Teď však trpěl naprostým nedostatkem světla a Tal ho téměř zahubil, když nesprávně vytvořil miniaturní závoj, aby se s Adrasem skryl před nepřátelskými duchostíny. Podařilo se jim to, ale protože Tal nikdy nic takového ještě nedělal, vetkal Adrase nechtěně do závoje. Zbaven veškerého světla se Adras smrštil a chřadl, až z něho téměř nic nezbylo. I teď byl stále velmi slabý.

"Odris!" zašeptal Talovi těsně u ucha. Odris byla jeho kamarádka, Hřmotná Pastýřka, společnice Ledovanky Milly, která odešla z Hradu a vydala se na Led. "Měli bychom jít za Odris. Pomůže nám."

"Císařovna," opakovala Lokar. "Císařovna! Císařovna! Musíme vstoupit do Aeniru a informovat císařovnu! Musíme! Musíme -"

"Zmlknete!" vyrazil ze sebe Tal. Proč nemohou být aspoň chvíli zticha? Potřebuje v klidu ležet, aby se uklidňující oranžová zář ze slunokamu jeho prstenu smísila s pravidelným tepem karmínového světla z Hlavního červeného kamene.

Adras i Lokar kupodivu zmlkli. Tal ležel v sarkofágu, klidně dýchal a občas přitiskl ruce na kamenné víko nad hlavou. Tím, jak na víko vši silou tlačil, uvolňoval v sobě napětí.

Stále nedokázal přestat myslet na tu strašlivou a nekonečnou vteřinu, kdy před sebou měl obličej Vrány spolu s padající skálou. Náhle se ale vzbudil a pevně se rozhodl. Vzkročí do Aeniru, najdou císařovnu a všechno jí řeknou. Ujistí se, zda používá Hlavní fialový kámen, nejsilnější a nejdůležitější kámen, který potřebuje k osvobození otce z Hlavního oranžového kamene. Tal mu pak bude moci všechno povědět a on ho vystřídá a všechno vyřeší.

Když se takto rozhodl, cítil se o trochu líp, dokud mu ale hlas v hlavě nepřipomněl, že už nikdo neoživí Ebbitta, Vránu a ostatní.

"Byla to Vránova chyba!" řekl Tal najednou. Jak se rozzlobil, bylo mu líp. Hlava ho v místě, kam ho Vrána udeřil, pořád bolela. Chlapec z Podnároda také ukradl Hlavní červený kámen. Kdyby ho Vrána neudeřil a nesebral mu jej, nic by se mu nestalo. Žil by, a stejně tak Ebbitt, Clovil, Ferek a Inkie.

"Byla to jeho chyba," zopakoval Tal. Vrána si začal. K té nešťastné události, že spadla skála, by jinak nedošlo.

o KAPITOLA o

TŘI

"Půjdu k císařovně," prohlásil Tal a upřeně se zadíval do Hlavního červeného kamene. Uviděl v něm drobnou Lokar. Vláčně máchala rukama i nohama, jako by šlapala vodu. Kolem ní v jednom kuse kroužil její duchostín, hopsající zvíře Skákač. Oba se do kamene dostali, když byl odemčen. Stali se jeho vězni a osvobodit je bylo možné jen pomocí Lokařina slunokamu nebo Hlavního fialového kamene ze Sedmé věže.

"Dobrá! Jé, dobrá! Skvělé!" blábolila Lokar. "Abys měl jistotu, že vyjdeme u Enklávy Vyvolených, musíš si nejdřív přesně zapamatovat obraz toho místa. Pak budeš odříkávat Cestu do Aeniru a ten obraz musíš mít pořád před sebou a soustředit se na správné barvy. Umíš... umíš Cestu do Aeniru? Prosím, musíš..."

"Samozřejmě, že ji znám," řekl Tal, i když to, jak se provádí přesun na určité místo, nevěděl. Chvilu o tom přemýšlel. Byl teď v magii světla lepší než většina dospělých Vyvolených. Kdyby nebyl lepší, byl by už mrtvý.

Pro příchod musí zvolit vhodnou část Enklávy. Budou si muset dávat pozor, aby je nikdo neviděl. Protože právě nastal den Nanebevstoupení, byli všichni Vyvolení v Aeniru. Podle všeho tam bude i Sushin. Ten může jako vezír tmy dávat ve jménu císařovny příkazy ostatním Vyvoleným. Však je také hodně Vyvolených, kteří Sushina ochotně následovali anebo mu naletěli a poslouchají ho. Nejspíš nikdo z nich neví, že Sushin je tajným služebníkem svobodných stínů z Aeniru a že jeho skutečným cílem je zničit Závoj, který chrání Temný svět před sluncem a stíny z Aeniru.

Milla si myslela, že Sushin je nějakým druhem stínu, který získal tělo, ale Tal o tom přesvědčen nebyl.

"Co myslíte, kde bychom se měli objevit?" zeptal se Tal.

"Brzy!" odsekla Lokar. "Aha, kde? Kde? Na okraji. V noci na okraji kráteru."

"V noci?" otázal se Tal. "Myslíte, že si taky umím představit, jak vypadá čas?"

"Jo," odpověděla Lokar. "Jo. Dva hluboké nádechy. Jeden. Dva. Kde jsem byla? Kromě toho, že tady. Ano. V rozmezí

asi tak dne. Nevím, co by se stalo, kdyby ses pokusil vstoupit moc daleko do budoucnosti Aeniru."

"Kde se ocitneme, když v Aeniru ještě nebude noc?"

"Kdo ví!? Naše těla spí tady a naše duše přicházejí tam. Nepostřehneme, jestli duše stráví nějaký čas mezi tím někde jinde. Na tom ale nezáleží!"

To se Talovi příliš nezamlouvalo. Už se však rozhodl.

"Představuj si," řekla Lokar. "Rychle. A... tma tě pohltí! Mysli! Mysli na Enklávu. Vyber si místo, kde jsi nějakou dobu žil. Takové, které dobře znáš. Podrobně si je vybavuj. Vyvolej si v duchu jeho obraz..."

Tal zaklonil hlavu. Lokařin pronikavý hlas slábl, až mu nakonec zněl, jako když kdesi v dálce v tunelu bzučí komár. Myslel na Enklávu Vyvolených. Viděl ji ve své mysli. Představoval si, jak ji asi shora vidí Hřmotný Pastýř. Rozlehlý sopečný kráter, jehož vnější okraj se tyčí nad Trnitou plání do výšky tisíce sáhů. Vnitřní stěny okraje klesají jen pět set či šest set sáhů dolů k jezeru, jež kráter vyplňuje. Toto však není obyčejné jezero. Není v něm voda, nýbrž směs jemného šedivého popela a miliony drobných průzračných křišťálů.

V Popelovém jezeře žijí podivní tvorové. Většinou jsou neznámí, i když v mělkých oblastech se dříve někteří chytali do sítí. Ti pak byli na Hradě přinuceni sloužit jako duchostíny.

I Sushin měl původně duchostín, který předtím žil v jezeře. Byl to vysoký, hubený tvor s ochranným krunýřem a chňapajícím zobákem. Ted' však má jiný, a to je důkaz jeho proradnosti a spojenectví s tvory v Aeniru. Vyvolení své duchostíny nemění.

Tal se soustředil a rychle si vybavoval podrobnosti Enklávy. Vyvolení v Aeniru pobývali v domech postavených na kůlech nad Popelovým jezerem. Domy spojovaly vyvýšené a bezpečné cesty, kde byli mimo dosah obyvatel jezera. Přímou uprostřed vodní plochy je ostrov. Zřejmě opravdový, nejen pouhá vyvýšená plošina vytvořená Vyvolenými. Ostrov je aenirskou rezidencí císařovny a chrání jej kamenné zdi a valy ze slunokamů. Palác obklopený zahradami, jenž na něm stojí, je ostatním Vyvoleným nepřístupný a není propojen se sítí vyvýšených cestiček a mostů.

Tala napadlo, že se na císařovnin ostrov přenesl. Viděl jej však jen z dálky, z vyvýšeniny na stěně kráteru, a nedokázal si představit podrobnosti.

Také bude lepší, když se neobjeví na cestě nebo u některého domu. Tam by ho hned viděli. Lokar má pravdu, nejvhodnější je okraj kráteru. Jenže na kterém místě okraje?

Vzpomněl si, jak jednou, když byl hodně malý a Gref ještě nebyl na světě, stoupal s rodiči do strmého kopce. Fňukal tehdy a stěžoval si, jak ho bolí nohy, až ho otec popadl a většinu cesty ho nesl na zádech.

Jeho nejjasnější vzpomínka však byla z doby ještě o rok dříve. Spolu s několika dalšími chlapci vyšplhal k Visuté skále, aby pozoroval starší Vyvolené, jak provozují světelné skoky do vody.

Visutá skála byl jazykovitý skalní výběžek, který čněl z okraje kráteru nad jezero. Na délku měřila přinejmenším padesát sáhů, zdánlivě ji nic nepodpíralo a pro světelné skoky do vody byla jako stvořená. A mládenci ji také jako ideální místo ke světelným skokům využívali. Jednalo se o nebezpečný sport, který nejstarší Vyvolení neviděli rádi. Dítěti, které se o skok pokusilo, automaticky přikli čtyři zhášeče... pokud přežilo. Děti je dostávaly za trest spíš než plnoprávní Vyvolení. Čtyři zhášeči - to byla víc než půlka cesty k ostudné degradaci, k počátku sestupu, který mohl skončit červenými nebo dokonce bílými rouchy Podnároda.

Světelné skoky do vody jsou poměrně jednoduché. Skokani z řad Vyvolených si ze světla upletou lano, jeden konec si ovážou kolem kotníků a druhý ukotví na Visuté skále. Pak skočí po hlavě dolů do jezera. Když je světelné lano zhotoveno správně, sletí dvě třetiny výšky, pak se najednou jakoby odrazí zpět a chvíli poletují nahoru a dolů. Když se kmitání zpomaluje a lano se smršťuje, dají se opět vytáhnout nahoru.

Jestliže si však skokan světelné lano dobře nepřipraví, spadne do popela nebo se utopí anebo ho ve vodě něco sežere. Občas se lano nestáhne a skokan zůstane viset pod Visutou skálou nohama vzhůru, dokud ho přátelé nevysvobodí.

Tyto případy tak často nekončí smrtí, jsou ale dost trapné.

Visutá skála bude ideální místo, uvažoval Tal. Načasuje svůj příchod tak, aby se tam objevil za šera. Pak se v noci přesune po cestě dolů k síti mostů a cestiček. Na jezeře jsou loďky, jednu z nich ukradne a dostane se na ostrov k císařovně.

V duchu se soustředil na obraz Visuté skály v červené záři zapadajícího slunce. Dokázal si představit skálu, jezero pod ní i stěnu kráteru, jež se táhne kolem dokola a daleko vpředu uzavírá kruh. Vše, co si představoval, bylo velmi zřetelné. Tal zvedl slunokam a vyvolal první barvu, pomocí které začne svůj přesun. Současně začal odřikávat Cestu do Aeniru. Slova a barvy z kamene se začaly prostupovat. Vnímál, jak se mu barva šíří po těle. Ucítíl, že červenou vystřídala oranžová a pak žlutá.

Vnitřek kamenného sarkofágu zmizel, nahradily jej zářivé a rychle kroužící barvy, které Tala zaplavovaly od pat až ke kořínkům vlasů. Jednotlivé barvy mizely a rozpíjely se v další.

Po celou dobu měl před sebou obraz Visuté skály se sluncem, jež za ní právě začíná zapadat.

Tal byl na cestě do Aeniru. Ať učinil správné rozhodnutí, nebo ne, své karty si již zvolil. Ted' musí přijmout roli šelmy, kterou stvořil.

o KAPITOLA o

ČTYŘI

Těžký vnější kabát ležel v topném tunelu pár kroků od vchodu. Patřil Talovi. Nechali jej tady, když byla Milla v Hradu poprvé. Připadalo jí, jako by to prožila v jiném životě nebo snad ve snu. Tehdy byla úplně jiná. Bylo pro ni ctí riskovat, aby získala nový slunokam pro svůj klan. Ted' už Milla do klanu Dálných jezdců nepatřila. Všechno se změnilo.

"Pospěš si!" zašeptala Odris. "Babizna už jde." Milla vyskočila a rozběhla se tunelem. Vlastně si ani neuvědomila, že se

zastavila a dotýká se Talova kabátu. Takhle se Panna ochránkyně nechová. Vždyť ji mohl překvapit nepřítel! A ačkoli ve skutečnosti Pannou ochránkyní není, měla by se chovat, jako by jí opravdu byla.

Po chvíli narazila na vzduchořasu. Po zemi se táhla dlouhá lodyha. Milla ji zvedla blíž k očím. Zůstaly na ní čtyři baňaté uzliny naplněné vzduchem. Na cestu ven tehdy použila jen jednu uzlinu. I když byla největší, mělo by jich pořád pro obě dvě na dnešní cestu být víc než dost.

Vytáhla nový nůž ze zlatavého kovu - další vzácnost ze Ztroskotané lodi - a opatrně rozřízla pramenec mořských řas napůl. Pak podala dvě uzliny Malen a vysvětlila jí, jak je má použít.

"Až ta chvíle nastane, Odris nás upozorní, že máme vzduchořasu použít. Na konci, kde je nejměkčí, musíš udělat malý otvor a pak na něj přitisknout prst. Prst odsuň teprve tehdy, když k otvoru přiložíš ústa... jako bys byla dítě, které se chystá sát mléko. Nasaj vzduch a potom ho nosem vydechni. Když nebudeš dýchat ze vzduchořasy, otvor pořádně ucpi prstem."

Předvedla to, aniž by však uzlinu prořízla. Malen to po ní opakovala.

"Máš nůž, ne?" zeptala se Milla. Nezahlédla jej u ní. A dokonce se jí ani nezdálo, že by jej ukrývala v rukávu nebo v botě.

"Mám," řekla Malen. Pohlédla zpět na Talův kabát. "Ty vnější kabáty tady necháme?"

Milla přikývla a začala si kabát svlékat. Označení topné tunely bylo výstižné. Tento tunel a sít' mnoha dalších byly ve skutečnosti kontrolní šachty pro topný systém Hradu. K vytápění se používala láva, která ohřívala vodu z velkých jezer až k bodu varu. Pára se pak přiváděla potrubím do více než sta úrovní a sedmi věží rozsáhlé stavby. Po staletích však začala láva z kanálů unikat a dostávala se do některých tunelů. Proto zde byl vzduch zkažený.

"Odris, jdi první," přikázala Milla.

"Udělej tohleto, udělej támhleto," zabručela Odris. "Možná jsi vojevůdkyně Ledovanů, ale vojevůdkyně Hřmotných Pastýřů nejsi."

"Musíš jít první, abys mě upozornila na špatný vzduch," řekla Milla trpělivě.

"Podle čeho by to mělo poznat?" zeptala se Malen.

"Mělo! Ono!" zaprotěstovala Odris. "Jak by se tobě líbilo, kdyby ti někdo říkal ,ono'?"

"Dokáže to poznat," odpověděla Milla. "Odris byla v Aeniru Hřmotnou Pastýřkou. Ti jsou se vzduchem spřízněni stejně jako duchostíny."

Malen přikývla, ale na Odrisinu výtku neodpověděla, ba ani nenaznačila omluvu. Odris stála a čekala. Vyčechrala se do celé své velikosti, až její obrovitý stín zaplnil tunel.

"Odris, potěšilo by mě, kdybys šla před námi," řekla Milla unaveně. Bylo zřejmé, že Malen se k oslovení svobodného stínu nesníží.

"Řekni tamtomu," sykla Odris a zamířila načechraným prstem na Malen, "ať se to nezapomene držet pořádný kus ode mě." Pak se otočila a vyrazila topným tunelem vpřed. Současně se smrštila a její stínotělo ztmavlo a zhoustlo.

Milla se vydala za ní a babizny si přestala všimát. Už si vybavovala všechny zákruty a odbočky topných chodeb. Když tudy kráčela poprvé, našel Tal mapu a ona si zapamatovala každou zatáčku. Když pak vycházeli ven, dokázala si cestu vybavit v obráceném směru, a teď ji to čeká opět. Musí si vybavit více než sto zatáček a několik strmých stoupání a nesmí se splést. Kdyby špatně odbočila či udělala jinou chybu, znamenalo by to pád do proudící lávy nebo varných nádrží.

Přes stále větší horko Milla udržovala zničující tempo. Zpočátku se krčily a když se strop snížil, musely lézt těsně u země. Odris se pohybovala jen pár kroků před ní, Malen zase deset dvacet sáhů za ní. Bylo vidět, že babizna nemá s takovým horkem žádnou zkušenost a teď s ním svádí tuhý boj. Malen si však nestěžovala, pouze si rozvázala šněrování u krku a na rukávech.

Horko se stupňovalo a brzy musely začít dýchat přes navlhčené hadry. Milla postupovala dál a dál, jen tu a tam se zastavila, aby si promyslela, kudy jít dál a kde odbočit. Slunokam ozařoval tunel před nimi a zároveň dodával Odris potřebnou sílu.

Po několika hodinách chůze dorazily k rozpadlé kostře, kde Milla a Tal našli slunokam, který potom Talův prastrýc Ebbitt rozdělil na dva. Při zpáteční cestě tehdy našla mezi kostmi podivný nehet. Dnes už věděla, že to byl dráp Daniry. Milla se zastavila před kostrou a slunokam držela nahoře. Dohnala ji Malen a obě si pozorně prohlížely ležící kosti.

"Tady jsi tedy našla slunokam a dráp," řekla Malen. "Kdo to sem asi přinesl? Nezdá se mi, že by ty kosti byly nějak staré."

Milla se zamračila. Nevšimla si, že kosti nejsou tak staré, jak předpokládala. Uvěří babizně - této babizně - protože ta okamžitě pozná, co je důležité.

"Tal říkal, že to byl určitě Vývolený," řekla Milla. "Měl na prstenu slunokam."

Bylo tu málo místa, a tak se Malen kolem Milly nemohla ke kostře protáhnout. Natáhla se tedy a zvedla kus kosti, který se povaloval nejbliž. Zaťukala jím o stěnu a pak vytáhla z rukávu malý ostrý kámen a oškrábala jej.

"Nemá víc než sto okruhů," prohlásila, když úlomek prozkoumala. "A určitě nemá míň než padesát. Moc by mě zajímalo, kdo ještě mohl nosit dráp Daniry."

Milla pokrčila rameny. Pro jejich nejbližší úkoly to nebylo důležité. Kostra je hromada kostí a kosti mluvit neumí.

"Brzy se asi dostaneme do míst se špatným vzduchem," řekla Milla. "Připrav si vzduchořasu."

Malen přikývla. Milla pohybem ruky naznačila Odris, aby pokračovala v cestě. Ta se však ani nepohnula. Místo toho zvedla načechranou ruku a naklonila hlavu na stranu.

"Počkejte," zašeptala. "Někdo sem jde. Cítím ve vzduchu pohyb."

Milla bleskurychle zareagovala. Soustředila se na svůj slunokam, aby zeslabila jeho světlo, a v pouzdru uvolnila meč, aby jej mohla rychle vytáhnout. Za sebou slyšela nervózní dech Malen.

Čekaly v polotmě a ačkoli uběhlo jen pár okamžiků, připadalo jim to jako věčnost. Potom se v dálce objevilo mdlé světlo. Nebylo ani rovnoměrné a jasné jako ze slunokamu, ani červené jako žhnoucí láva. Třepotalo se a mělo žlutou barvu.

Milla a Malen se krčily úplně tiše těsně u podlahy. Odris vyklouzla nahoru ke stropu a přitiskla se k němu. Všechny tři se dívaly dopředu.

Žluté světlo bylo čím dál jasnější. Milla spatřila dva muže v bílých rouchách Podnároda, jak přikrčení lezou tunelem. Měli lucerny, jaké již Milla dříve u Podnároda viděla. Prosté koule z nerozbitného křišťálu, naplněné minerálním palivem a nahoře opatřené knotem.

Vyzařovaly světlo jen v úzkém okruhu kolem oněch mužů. Oslňovalo je, a tak neviděli, co se děje před nimi.

Jak se muži pohybovali, žluté světlo kmitalo. Kolem nich však bylo víc stínů, než by se tím dalo vysvětlit. Milla zpozorněla, protože si všimla, že muže doprovázejí dva... ne, tři duchostíny. Řídké, trnité duchostíny, jaké dosud neviděla. Byly veliké stejně jako příslušníci Podnároda, měly však šest nohou, vyholené baňaté tělo a protáhlou, úzkou hlavu, kterou zakončovalo cosi, co v původní aenirské podobě byl nejspíš ostrý bodec nebo krvelačný sosák.

Příslušníci Podnároda se zastavili, aby se nadýchali z uzlin na vzduchořasách, které měli pověšeny kolem krku.

Duchostíny jim však dovolily vzít si jenom jednu. Přední nohy jim omotaly kolem ramen. Bylo vidět, jak jejich stínověla tmavnou a houstnou. Příslušníci Podnároda začali trhaně vydechovat.

Svobodné stíny, uvědomila si Milla. Využívají příslušníky Podnároda, aby jim zajistili světlo, které potřebují. Kdyby ty muže napadlo zhasnout lucerny, budou duchostíny bezmocné. Jenže to by nesměli být příslušníky Podnároda. A duchostíny zřejmě tak rychle nezmizí...

Příslušníci Podnároda se opět vydali na cestu. Mille se hlavou začaly honit myšlenky. Má slunokam, ale přesně neví, jak jej proti duchostínům správně použít. Může je bodnout mečem z merwinova rohu. Odris snad jednoho nebo dva porazí v boji. Také babizna se snad zapojí. Babizny nejspíš znají triky, které na duchostíny platí.

Příslušníci Podnároda lezli dál. Duchostíny postupovaly za nimi, nikoli však v těsné blízkosti. Poletovaly ze strany na stranu, strkaly sosáky do škvír ve stěnách a ve stropě a tápavě před sebe natahovaly přední nohy.

"Něco hledají," zašeptala Malen ve chvíli, kdy to napadlo i Millu.

Milla se podívala na dráp Daniry, který měla na prstě. Zářil fialově a zlatě. Když bojovala s Matkou ochránkyní Arlou, znenadání se prodloužil a Millinu protivnici smrtelně zranil.

Milla zaťala pěst, aby zář z drápu ukryla.

"Až se přiblíží, zaútočíme," zašeptala. "Na stíny, ne na ty z Podnároda."

o KAPITOLA o

PĚT

Tal zamrkal a otevřel oči. Jako pokaždé v Aeniru si i teď připadal lehčí a skoro necítil tělo. Ze všeho nejdřív se prohlédl. Jeho pokožka teď získala zář typickou pro všechny, kdo do Aeniru přišli z Temného světa. Věděl, že je menší a drobnější, což bylo dalším důsledkem přesunu.

Rozhlédl se a jeho oči si zvykaly na šero. Bylo to přesně tak, jak si představoval. Stál na konci Visuté skály vysoko nad Popelovým jezerem. Daleko na jezeře vyčníval ostrov císařovny a pak v půlkruhu kolem něj stovky domů Vyvolených. Všechny stály na vysokých kulech a byly propojeny úzkými mosty a vyvýšenými cestami.

Kousek od jeho nohy byl otvor pro ukotvení. Bylo jím vidět na jezero, ležící hluboko pod ním.

"Dokázal jsem to!" vykřikl. V dálce za protější stěnou kráteru vystupovala červená zář zapadajícího slunce. Načasoval si to přesně. Brzy se vytratí poslední světlo a on potají vstoupí na cestu, která je za ním.

"Adrasi, dokázal jsem to," řekl znovu.

Nikdo mu však neodpověděl. Tal se zmateně rozhlédl. Po Hřmotném Pastýři ani stopy. Jenže Tal věděl, že tu musí být. Jsou spolu neoddělitelně spojeni. Adras nemůže zůstat bez něho. V tmavém sarkofágu by beze světla z Talova slunokamu zemřel!

Odněkud shora se ozvalo slabé zavolání. Tal se tam podíval a úlevou vydechl. Adras byl vysoko nad ním, malá bílá skvrnka na tmavnoucí obloze. Měl stále jen třetinu své normální velikosti, nebyl však už pouhým stínem. Stejně jako u Tala došlo i u něho k přeměně a tentokrát získal svou původní podobu - podobu načechraného oblaku Hřmotného Pastýře.

"Vodu!" zavolal Adras slabým a vysokým hlasem, jako když se vítr prohání v prasklinách domu. "Musím najít vodu. Vrátím se!"

Pak se vznesl ještě výš a Talovi se sevřel žaludek. Nebolelo to, ale také to nebylo příjemné. Tal věděl, že ten pocit bude trvat, dokud se Adras nevrátí. Nemohou zůstat od sebe vzdáleni příliš dlouho.

Pohlédl dolů a uviděl, že stále svírá pěst. Rozevřel ji a podíval se na Hlavní červený kámen. Stejně jako předtím, když se soustředil na jeho třpytivé hlubiny, mu do obrazu vplula Lokar.

"Jsme tady," oznámil jí. "Na Visuté skále a za soumraku."

"Dobrá," odpověděla Lokar. Skoro to zaznělo, jako by vzlykla. "Jéje, už brzo se dostanu z tohoto zpropadeného vězení! Císařovna mě Hlavním fialovým kamenem osvobodí!"

"To je to tam tak špatné? Bolí to?" zeptal se Tal. Ve skutečnosti však na Lokar nemyslel. Jeho myšlenky směřovaly k otcí Rememovi, uvězněnému v Hlavním oranžovém kameni.

Lokar se zasmála. Z toho smíchu ale zavanula hysterie.

"Jestli to bolí? Nebolí. Akorát nemůžu odpočívat, nemůžu spát, nemůžu zastavit tohle nekonečné kroužení v kameni. A až na chvilky, kdy si se mnou někdo zvenku povídá, jsem tady v úplném tichu, jen s duchostínem. Roky, roky a roky

ticho. Není divu, že se chovám jako blázen."

Tal se na ni upřeně zadíval. Najednou mu nepřipadalo rozumné řídit se jejími radami. Lokar řekla, že se chová jako blázen. Co když jím je skutečně?

"Mluv!" nařídila Lokar. "Mluv! Řekni mi, co se děje venku!"

"Hm, opravdu nic."

Tal se při těch slovech zarazil. Nevěděl, co dál říct. "No, Adras odletěl, aby našel vodu. Já počkám, až se ještě víc setmí, a pak vyrazím po cestě dolů."

Podíval se nahoru, kolik ještě zbývá světla. Překvapilo ho, že je na horizontu jasněji než předtím. Také červené barvy ubylo. Tal na to nechápavě zíral a vůbec neposlouchal Lokařin bzučivý hlas.

Trvalo celé dvě vteřiny, než mu došlo, jak strašlivou chybu udělal.

Nestmívalo se.

Svítilo.

V několika minutách vyjde nad stěnu kráteru slunce. A on se stane zřetelným cílem, ať už na Visuté skále, nebo když bude sestupovat po cestě. Sushinovi následovníci či jeho spřeženci z řad Vyvolených si ho určitě všimnou.

"Udělal jsem chybu! Ono svítá!" zadrmolil ke kameni. Nečekal na odpověď, vsunul kámen do rukávu a jeho cíp pevně utáhl, aby kámen nemohl vypadnout. Ve druhém rukávu už měl dvě lahvičky s látkou proti vodním pavoukům.

Tal měl teď jen jedinou možnost, jak se vyhnout odhalení. Musí si bleskurychle uplést světelné lano a skočit na něm dolů k Popelovému jezeru. Na rozdíl od ostatních skokanů, kteří si lano stahují a vracejí se na Visutou skálu, se musí dostat co nejbliž k popelu, odříznout se a doplavat k pobřeží.

Tal znal podstatu světelného lana. Tvoří je červený pramen pro sílu, žlutý pramen pro pružnost a indigový pramen, který všechno drží pohromadě. Před několika měsíci neuměl zacházet ani se světlem nad žlutým spektrem, teď ale neváhal. Kdyby musel, dokázal by dokonce použít fialovou.

Zvedl prsten se slunokamem a soustředil se na něj. Vytryskl z něj silný pramen červeného světla a padal dolů. Když dopadl, začal se stáčet do spirály. Tal jej nechal plynout a přidal žlutý pramen, silnější než červený. Pak se objevil indigový a omotával se kolem předchozích dvou. Do spirály se teď stáčelo hotové lano. Tal si však uvědomil, že má ještě jeden problém.

Nevěděl, jak má být lano dlouhé. Když je udělá příliš krátké, bude se jen pohupovat nahoru a dolů a nakonec zůstane viset nad popelem tak vysoko, že nedokáže bezpečně seskočit. Bude-li příliš dlouhé, zaryje se do popela, a i když ho lano několikrát vymrští nad hladinu, zabije se nejspíš už při prvním nárazu.

Zoufale se snažil rozpomenout, jak vypadali skokani na světelném laně, když je sledoval. Usilovně si vybavoval, co od nich vyslechl. Bylo to tři sta padesát sáhů? Bylo to tři sta a něco... Že by tři sta šedesát?

Tal došel k závěru, že kratší lano je bezpečnější než delší. Raději ať ho dopadnou živého, jak visí nad Popelovým jezerem, než aby byl mrtvý. Rozhodl se pro tři sta padesát. Když vezme v úvahu pět sáhů, o které se lano při splétání zkrátí, má je už téměř celé.

Na protější stěně kráteru se objevily slabounké sluneční paprsky. Asi padesát sáhů nad ním začaly dopadat i na jeho stěnu. Úhel jejich dopadu se minutu po minutě měnil, jak se sluníčko plíživě blížilo.

Tal zkroutil konec světelného lana a nasměroval jej do otvoru pro ukotvení tak, aby dole obepnulo Visutou skálu a v rukou se mu znovu spojilo. Táhl dozadu, jako by zvedal těžký předmět, a utahoval klíčku, až měl lano pevně přichycené ke skále. Pak se nadechl, popošel dopředu a uchopil druhý konec. Napřed ostrým paprskem červeného světla ořízl volné prameny a potom si lano pomocí dvou proužků indigového světla pevně uvázal kolem kotníků.

Slunce ho udeřilo do temene hlavy. Tal se zhluboka nadechl a došoural se k samému okraji Visuté skály.

Podíval se dolů. Jezero bylo daleko, daleko dole. Domy Vyvolených propojené cestami vypadaly jako hračky.

Slunce se dotklo jeho očí.

Tal je pevně zavřel a předklonil se. Chvilí nehnutě stál na konci Visuté skály.

Pak se vrhl kupředu a jak padal, světelné lano za ním se rozvlnilo.

o KAPITOLA o

ŠEST

Příslušníci Podnároda se přiblížili. Hned za nimi se plížily svobodné duchostíny. Když světlo luceren osvětlilo osamocenou kost, ležící kousek od kostry, zastavili se a vyčkávali. Duchostíny to očividně rozrušilo a všechny tři se nahrnuly dopředu. Příslušníky Podnároda roztrásl chlad, když kolem nich proklouzly. Stínověla studila i přes roucha. Duchostín, který byl v čele, se kosti dotkl sáskem a pak dvojicí klepet. Potom pohlédl na zbývající dva a všechny se navzájem krátce dotkli předními nohama.

Přestaly se soustředit a právě v tu chvíli Milla zaútočila.

Přikrčila se a s nataženou rukou vyrazila. Pevně věřila, že dráp Daniry něco udělá sám od sebe.

Zářící nehet zamířila na nejbližší duchostín a jak skočila, dráp se protáhl, až byl dlouhý jako Millino předloktí. Z jeho konce začaly sršet fialové jiskry a vyšlehl z něj bič fialového světla, dlouhý přinejmenším tři sáhy.

Milla pohnula rukou k duchostínu a bič ze světla se roztočil jako laso. Aniž mu něco vědomě přikázala, obtočilo se laso kolem hlavy duchostínu a na krku se pevně utáhlo. Pronikalo stínovělem jako drátěné oko sýrem a jediným prudkým trhnutím mu odřízlo hlavu.

Milla švihla lasem k dalšímu duchostínu a vzápětí se odehrálo to samé, co před chvílí. Když jím švihla potřetí, zmračené duchostíny popadly odseknuté hlavy a o překot pádily tunelem zpátky. V běhu se hlavy snažily opět připojit k tělu.

Třetí duchostín byl rychlejší a laso ho minulo. Než však stačil zaútočit, fialový bič se sám od sebe rozvázal, jeho volný konec se rozevlál a švihl duchostín přes přední nohy. Stvoření padlo k zemi a pozpátku se plazilo pryč. Přelezlo i přes příslušníky Podnároda, kteří se tiskli tvářemi k zemi. Duchostín se na chvíli zastavil a potom se dal na rychlý útěk. Odris vyrazila, aby ho chytla. Jen co se však natáhla, šlehlo světlo zpátky, přímo k ní. Milla prudce stočila ruku a připleskla dlaň ke stěně.

Bič Odris minul o šířku prstu.

"Opatrně!" vykřikla Odris vyděšeně.

Milla se také lekla. Držela ruku na zdi, dokud se fialový proud světla pomalu nevsoukal zpátky do drápu a nesmrštil se na normální velikost.

"Nevěděla jsem, co to umí," řekla. Jestliže Danira měla na každé ruce jeden takový magický nehet, není divu, že byla obávanou bojovnicí, jejíž legenda přetrvává už tisíce let.

"Zajímavé," řekla Malen. "Zdá se, že dráp na ty stíny útočí sám od sebe."

"To já raději zůstanu tady," řekla Odris, "dokud se ho nenaučíš ovládat."

Milla přikývla a opatrně sundala ruku ze stěny. Dráp nereagoval. Třeba funguje jen tehdy, když chce ona bojovat. Bude-li chtít bojovat, musí dávat pozor, aby poblíž nebyla Odris. Je to, jako by zdivočela a stala se jednou z těch zběsilých bojovnic, které se v klanech tu a tam vyskytují. Když bojují, je lepší držet se opodál a počkat, až je opustí krvelačnost a nepřítel se opět změní v přítele.

"Teď už se můžete zvednout," řekla Milla těm dvěma z Podnároda. "I když... tak jako tak budete skrčení."

Připlazila se až k nim, ale muži se nehýbali. Zvedla slunokam. Rozzářil se tak jasným světlem, až plně zmizel žlutý svit luceren.

"Můžete...", promluvila k nim opět. Pak se zachmuřila, natáhla ruku a dotkla se muže blíž k ní. Nehýbal se.

Nahmatala mu na krku tepnu a pak ji našla i u druhého.

Tep nenahmatala ani u jednoho.

"Jsou mrtví," řekla pomalu. "Vůbec nevím, jak se to stalo."

Začala je prohlížet. Teprve po chvíli uviděla, že oba muži mají v týlu malou ranku. Ranku velikou jako špička sosáku.

"Ten poslední duchostín je určitě bodl, když přes ně utíkal," poznamenala.

To, že jsou mrtví, na ni silně zapůsobilo. Dobře věděla, co je smrt, dokonce i co je náhlá smrt, nečekaná a násilná. To, co však viděla teď, jí připadalo horší než nehody, které zažila, nebo smrtelná střetnutí s divokými zvířaty na Ledu. Chvilí trvalo, než jí došlo, co to znamená.

"Ty stíny zabíjely," řekla pomalu. "Nikdy by mě nenapadlo, že je to možné."

"Nejen že to je možné, ono už se to mockrát stalo," odpověděla jí Malen. "Znovu začala pradávná válka. My to víme a vědí to stíny z Aeniru, jenom Vyvolení to nevědí. Uvědomuješ si, co ty stíny hledaly?"

Milla přikývla.

"Dráp," řekla a ohlédla se na kostru. "A možná slunokam. Duchostíny čekaly, že tady někde najdou ostatky toho člověka... nebo to, co měl u sebe. Proto hledaly tak pečlivě."

"Mají důvod se toho drápu bát," řekla Malen. "Zajímalo by mě, jak velká část stínu se musí odseknout, aby se už nedokázal dát dohromady."

"To je hodně morbidní konverzace," řekla Odris. "Pokud jde o mě, nechci to vědět."

Chvilí bylo ticho. Milla opatrně oba muže z Podnároda převalila, aby uviděla obličaje a zapamatovala si je. Později je popíše a zjistí jejich jména. Třeba je zná někdo ze Svobodného národa. Nejspíš mají příbuzné. Určitě se najde bratr, strýc nebo otec.

"Nevím, co dělá Podnárod s mrtvými," řekla Milla nakonec, když jim zkřížila paže na prsou a opatrně otevřela doširoka oči, aby viděli cestu, která je před nimi. "Vyvolení je ukládají do kamenných truhel."

"Právě jsem mluvila s Matkou Babiznou Panul," řekla Malen. "Popsala jsem jí cestu a všechny odbočky. Vyšle Panny ochránkyně, aby ty mrtvé vynesly ven a daly na Led. Není náhodou směrem ven špatný vzduch?"

"Myslím, že ne," odpověděla Milla. Ukázala do tunelu. "Ten je vpředu. Řekni Panul, ať si vezmou vzduchořasy, které měli u sebe tihle muži. Vysvětlí jí, jak se používají."

Malen přikývla. Oči se jí zakalily, neboť se opět napojila na společnou mysl babizen.

Milla se zadívala do tunelu před sebou. Duchostíny strhnou poplach. Nevědí, koho potkaly, budou však vyprávět o smrtícím biči z fialového světla.

Už se zřejmě shromažďují v nižších úrovních Podnároda a čekají na Millu, Malen a Odris. Vyvolení by měli být v Aeniru. I kdyby však nebyli, Milla se jich nebojí. Mají příliš snadný život. Nejsou to bojovníci.

Zato svobodné stíny z Aeniru, to je něco jiného.

"Pojďte," řekla. "Musíme si pospíšet. Nepřítel teď ví, že útočné loď dorazí s večerní brízou."

"Cože?" zeptala se Odris. "S jakou brízou? Jaké loď?"

"To se tak jen říká," řekla Milla. "Každý si bude myslet, že jsi Adras."

"Adras je pryč," vzdychla Odris. "Odešel do Aeniru, je z něho zase Hřmotný Pastýř."

"Odešel?" otázala se Milla. "Tal měl přece získat Hlavní červený kámen. Neměl by být v Aeniru."

"Možná tam není," řekla Odris posmutněle. "Možná... možná je Tal mrtvý a Adras se osvobodil. Co já vím."

"Kdy se to stalo? Proč jsi mi to neřekla?"

Odris pokrčila rameny. "Tři noci nazpátek. Slyšela jsem ve větru, že se se mnou loučí. Tys zrovna seděla na té pitomé židli a bylas pěkně nevrlá."

"Důležité věci mi musíš říkat," zabručela Milla nazlobeně. "Vsadím se, že se zase dostal do potíží."

"Adras?"

"Ne, Tal! Pojďme!"

o KAPITOLA o SEDM

Tal padal střemhlav dolů a za ním vlálo světelné lano. Padal hlouběji a hlouběji, paže doširoka roztažené, hlavu zakloněnou. Popelové jezero se přibližovalo. Padal a světelné lano bylo stále volné.

Každou chvíli se však celé napne a vymršť Tala zpátky nahoru. Jenže ten okamžik nepřicházel a jezero už bylo tak blízko, jen na deset, možná na dvacet sáhů - a tentokrát není nablízku Adras, aby ho chytil!

Lano je příliš dlouhé. Narazí do jezera!

Ovinul si paže kolem hlavy, přimhouřil oči a pak je zavřel. Když se pád najednou zastavil, měl pocit, jako by mu žaludek zůstal někde nahoře. Otevřel oči a zjistil, že k hladině jezera je ještě dost daleko - když vtom jím lano trhlo a už zase svištěl nahoru.

Žaludek pro změnu jako by se usadil u hladiny jezera. Tal létal a kmital nahoru a dolů. Když se konečně zastavil, visel asi čtyři sáhy nad hladinou popela a šedesát sáhů od břehu.

Hladina jezera byla poměrně jasná. Z výšky mu připadala popelavě šedá, teď ale mohl skrze průzračné křišťály vidět kousek pod ni. Jako by se díval do hodně zkalené vody. Ne že by tam něco zahlédl - to však bylo jenom dobře. Vůbec netoužil po tom, aby tam něco spatřil.

Vymršťil se nahoru a chytil se lana. Pomocí slunokamu rozvázal tenký indigový paprsek, kterým si předtím připevnil nohy k lanu. Chvilí zůstal viset na rukou a pak se pustil. Světelné lano zmizelo ve vzduchu.

Tal padal do jezera plného podivné tekutiny. V poslední chvíli ho napadlo rozpažit, aby se mu hlava nedostala pod hladinu.

Směs popela a drobných křišťálů trochu připomínala vodu. Byla však teplá a suchá a mnohem hůř se v ní pohybovalo. Naštěstí zase bylo snazší udržet se na místě.

Tal začal okamžitě plavat k pobřeží. Brzy se v celém kráteru rozední a on se musí schovat.

Byl v půli cesty, když vedle šustivého zvuku, který vydával svými tempy, zaslechl ještě jeden. A nejenže jej slyšel - cítil jej. Skrze popel jako by prostupovalo chvění. Zvuk přicházel zezadu, a tak se přetočil na znak, aby viděl za sebe, a plaval dál.

Nejprve neviděl nic. Pak se asi sto sáhů od něho nad hladinou na okamžik objevilo obrovité tělo a vzápětí opět zmizelo. O to tedy vůbec nestál.

Stačil zahlédnout mohutný, dlouhý hřbet pokrytý zoubkovatými modrými a červenými šupinami a ohromnou tlamu, kolem níž vyrůstala čtyři dlouhá hmatová chapadla.

Tal napjal síly a začal prorážet popel mnohem rychleji.

Znal toho tvora. Byl to kerfer, obrovitý jezerní masožravec. V Pánovi šelem se bojovalo s jeho Silou nebo Zvláštní schopností. Tu měl ukrytu v šesti opeřených chapadlech. Čtyři byla několikrát delší než člověk a vnímala vibraci a pohyb. Dvě byla kratší a vystřikovala paralyzující jed.

Tal se opět podíval za sebe. Kerfer se krátce vynořil nad hladinu, zvedl chapadla do vzduchu a pak je se šplouchnutím ponořil před sebe. Za několik vteřin se vzdálenost mezi nimi zkrátila na polovinu. Neměl naději, že mu uplave.

Přestal plavat, jen nohama šlapal popel a udržoval se nad hladinou. Zvedl prsten se slunokamem a soustředil se na něj. Intenzita červeného světla byla čím dál vyšší, až téměř oslepovalo.

Pouhý sáh od Tala se z popela vynořilo chapadlo. Hmatové chapadlo - ale chapadlo s jedem se může objevit ve zlomku vteřiny.

Tal čekal. Chapadlo se pátravě blížilo, až se mu dotklo hrudi. Trhl sebou a chapadlo se stáhlo. Pak se objevilo to, na co čekal. Kerfer opět vyrazil nad hladinu a Tal uviděl tlamu ne nepodobnou jeskyni, již místo zubů lemovaly zakroucené řasy.

Plnou silou vypálil červený paprsek destrukce nestvůře přímo mezi čelisti.

Všude kolem vybuchlo světlo, křišťály začaly vířit v popelu a červenou zář ještě zvyšovaly. Tal na chvíli oslepl. Něco do něho narazilo. Lekl, že to je paralyzující chapadlo, a vykřikl. V ústech cítil popel. Kerfer se křečovitě vztyčil nad hladinu a s mohutným plácnutím zase spadl. Udělala se ohromná vlna.

Tal vyplívl popel a postupně se mu vracel zrak. Chvilí se nemohl zorientovat, neviděl pobřeží ani nestvůru. Pak uviděl kerfera, jak se vznáší na hladině s chapadly ochable splývajícími podél těla. Byl buď omráčený, nebo mrtvý.

Tal se nezdržoval zjišťováním, co s ním je. Co nejrychleji vyrazil k pobřeží.

Za chvíli vylezl na pláž z pevnějšího popela. Neohlédl se, dokud nebyl v bezpečí na skále, tyčící se dobrých dvacet sáhů od jezera. Teprve potom se otočil. Slunokam měl stále připravený, protože nevěděl, zda ho kerfer nepronásleduje. Ne, ležel nehybně na hladině jezera. Potom jím něco, co bylo schované pod hladinou, pohnulo. Jednou, dvakrát - jako by ho to okusovalo.

Tal ani nezatoužil si toho dravce prohlédnout a pozpátku ustupoval ještě dál od jezera. Kerfer - nestvůra vážící desetkrát víc než Tal - náhle celý zmizel. Jen na okamžik se ještě jednou vynořil a pak po něm zůstal v jezeře hluboký vír, široký přinejmenším padesát sáhů.

Tala roztřásla hrůza. Zároveň pocítil úlevu, že se nesetkal s tím, co tam vystříдалo kerfera.

Teď se především musí schovat, aby ho tady na slunci nikdo neviděl. Ve stěně kráteru jsou jeskyně. Najde však nějakou poblíž?

Rozběhl se ke stěně poseté uvolněnými balvany, skákal z jednoho na druhý. Před sebou viděl několik slibných míst zahalených tmou. V jednom třeba bude vstup do jeskyně. Vyvolení si byli jisti, že nestvůry žijí pouze v jezeře, v kráteru

nikoli. Nemělo by tu hrozit nebezpečí ani od slujochřtána, ani od jiných příšerných obyvatel Aeniru. Snad to tam bude bezpečné, pomyslel si Tal. Mohl jenom doufat, protože do jeskyní ležících mimo cestu vlastně nikdy nezašel...

o KAPITOLA o OSM

Duchostíny na Millu, Odris a Malen nečihaly. Když se Milla opatrně plížila do nejnižších úrovní Podnároda, napadlo ji, že možná ty tři se špičatými rypáky zemřely na svá zranění nebo na nedostatek světla. Nebo se třeba cestou ztratily a nestačily o nich nikomu povědět.

Ať se stalo, co se stalo, uvítala to. Ne že by se bála boje se stíny. Jen dává přednost bitvě, v níž má za sebou veliké vojsko speciálně vyzbrojených a obrněných Ledovanů.

Tato výprava vlastně znamená dobyvačný nájezd, jehož kořist představují vzduchořasy. Bez těch se ostatně ani nemohou vrátit, protože vlastní zásoby jim už došly.

Mille chvíli trvalo, než se znovu zorientovala. Potom se za ní nahoru vysoukala Malen. Milla si dávala velký pozor, aby si zapamatovala všechny zatáčky a odbočky topných tunelů, nevěnovala však plnou pozornost úrovním Podnároda. Přesto si je tehdy podvědomě zmapovala - tak, jak to dělá každý správný Ledovan.

"Tudy," řekla rozhodně a ukázala do přímé a nabílené chodby. Na stropě jen tu a tam slabě zářily malé slunokamy a po chodbě se rozlévaly stíny. Milla si byla téměř jistá, že jsou přirozené. Přesto si připravila dráp, kdyby byl nutný útok. Odris si všimla napjaté Milliny ruky a zůstala vzadu s Malen. Babizně se to nelíbilo, snažila se jít co nejdál za Odris a jenom s ní udržovat krok.

"Teď budeme postupovat tudy, pak sejdem dolů po schodech a dáme se hodně strmým tunelem k jezeru, kde rostou vzduchořasy. Odtud se už docela snadno dostaneme k pevnosti Svobodného národa," vysvětlovala klidně Milla, když se zastavily na další křižovatce.

Když zabočily za roh, Milla se najednou zarazila a přemýšlela. Vypadala zchmuřeně. "Přece musí existovat jednodušší cesta. Kdybychom tak potkaly někoho ze Svobodného národa... Zkusíme tady chvíli počkat. Předtím nás přece naši docela snadno."

"S chutí si trochu odpočinu," pronesla Malen. Dosud si nestěžovala, avšak horko, špatný vzduch a tempo, které Milla nasadila, udělaly své. Zlaté vlasy, obvykle dokonale upravené, měla ucourané a v obličeji byla rudá. Jen její zvláštní oči se nezměnily. Nadále zůstaly sytě modré a jasné.

"Tak tedy odpočinek," řekla Milla. Malen vděčně klesla na zem a zády se opřela o stěnu. Odris si sedla vedle ní. Děkala, že nevidí babiznin zlobný pohled.

Milla neodpočívala. Zvolna přecházela sem a tam, bedlivě sledovala chodbu v obou směrech a přemýšlela, kolik vzduchořas budou potřebovat. Za předpokladu, že k průchodu místy se špatným vzduchem potřebuje jedna osoba v průměru dvě baňaté uzliny, budou jich dva tisíce Ledovanů potřebovat čtyři tisíce.

To je spousta vzduchořas, které musí dostat do vzdálených částí topných tunelů, mnohem víc než čtyři tisíce, protože každý, kdo je ponese, bude muset ještě použít čtyři další uzliny, dvě na cestu tam a dvě na cestu zpátky. Jedna osoba unese dvacet či třicet stélek. Na každé je šest uzlin. To je přinejmenším sto dvacet za jednu cestu, mínus čtyři, které použije... zůstane sto šestnáct...

Milla počítala a počítala. Potřebovala by počítací kolík, plochou kost s otvory a kuličky, který k výpočtům používají kapitáni lodí a vůdcové klanů.

Vést Ledovany do bitvy nebylo tak jednoduché, jak si Milla představovala. Vždycky si myslela, že jde jen o to vést bitvu z přední linie a že o jídlo, zásoby a ostatní záležitosti se postará někdo jiný.

Z úvah ji vyrušil vzdálený zvuk. Okamžitě byla ve střehu. I Malen jej zaslechla a hned vyskočila. Jen Odris zůstala klidně sedět. Právě totiž zívala.

Milla hned nepoznala, co je to za zvuk, ale za několik okamžiků už jí to bylo jasné. Kroky. Kradmé kroky. Nebylo je slyšet příliš dobře, jen občas se ozvalo slabé šoupnutí nebo trochu neopatrné našlápnutí. Někdo... několik osob se plížilo chodbou patřící k topným tunelům.

Milla si klekla a nahlédla za roh. Ani nedutala.

Uviděla čtyři postavy, jak se plíží při stěně chodby a co nejvíce se zdržují v místech, kde jsou stíny. Když je uviděla lépe, usmála se. V jejich čele krácel vysoký chlapec s nazrými vlasy, staženými dozadu bílým kostěným hřebenem. Za ním šla světlolvasá dívka a ještě víc vzadu váhavě našlapoval malý chlapec. Poslední přicházela mohutná, podsaditá dívka, která měla přes ušpiněné roucho Podnároda - v těch byli oblečeni všichni čtyři - abnormálně velikou zástěru a na levém rameni jí na šňůře visely vzduchořasy.

Na rouchách měli namalované písmeno S.

Byli to Clovil, Gill, Ferek a Inkie.

Milla pozorně sledovala, jestli za nimi ještě někdo nejde. Byla tu mizivá možnost, že si je najal nepřítel, že je třeba přinutit plnit své rozkazy Sushin.

Neuviděla však nikoho. Když došli k otvoru, jímž předtím vylezla Milla, rozestoupili se kolem a vytáhli nože. Clovil se rychle podíval dolů a udělal krok zpět.

"Nikdo tam není," řekl klidně. "Ale raději sestoupíme ještě níž a podíváme se."

Milla vkročila do chodby.

"Proč?" zeptala se.

Všichni čtyři příslušníci Svobodného národa sebou trhli a Ferek vydal nervózní zapísknutí.

"Ty!" vykřikl Clovil.

"Milla!" vyjekla Gill. "Tak tys neumřela!"

Právě Gill kdysi Mille ukázala cestu k topným tunelům a tehdy si spolu docela hezky popovídaly. Teď bylo vidět, že má ze setkání s Ledovankou opravdu radost.

Ferek se zachvěl a mlčel. Inkie se zamračila. Pokud si Milla vzpomínala, Inkie vlastně vůbec nemluví.

Milla je pozdravila tak, že srazila pěsti k sobě. Příslušníci Svobodného národa přikývli, zamávali nebo neudělali nic. Každý podle své povahy.

"Kde je Odris?" zeptala se Gill.

"Tady jsem," odpověděla Odris. Vznesla se za Millou a obloukem se vyhnula její levé ruce s drápem.

"Mám s sebou ještě jednu Ledovanku," řekla Milla. "Babiznu Malen."

Malen si pospíšila a také srazila pěsti. Lidé Svobodného národa se nezalekli Odris, ale z Malen byli očividně vystrašení. Milla vzpomínala, co všechno jim o babiznách vyprávěla.

"Zdravím vás," řekla Malen. "Stejně jako všechny babizny klanů."

Přibližovala se k těm čtyřem ze Svobodného národa obezřele, i když nože už měla schované.

"Co ta paráda?" zeptal se Clovil a ukázal na Millinu kostěnou čelenku. "A já myslím, žeš chtěla umřnout a umřít nebo tak nějak, co?"

"Nedovolili mi odejít na Led," odpověděla Milla odměřeně. "To se těžko vysvětluje... Čelenku mám, protože jsem se stala... hm, protože jsem Žijící dýka Asteřina nebo taky vojevůdkyně Ledovanů... sama nevím, co vlastně."

Na Clovilovi a Gill bylo vidět, že na ně ta zpráva zapůsobila. Ferek vypadal, jako by měl strach. Inkie se tvářila jako vždy. Netečně.

"Prosím tě! Co to znamená?" zeptala se Gill. "A proč ses vrátila?"

"Všechno vysvětlím," řekla Milla. "Měli bychom ale jít k vám do pevnosti. V tunelech jsme potkaly duchostíny a je možné, že o nás řekly Sushinovi a bůhvíkomu ještě."

"Duchostíny?" zeptal se Clovil s obavami. "Svobodné duchostíny bez Vyvolených? Byly s někým z nás, Spokojenců? Mám na mysli Podnárod. Slyšeli jsme, že donutily dva míchače vody, aby jim nosili lucerny, a když potom začal hrčít jeden z Ebbittových alarmů, napadlo nás, že jsou tady dole. Když se alarm ozval znovu, mysleli jsme si, že se vrací zpět."

"Ti se už nevrátí," řekla Milla. "Duchostíny je zabily."

"Zabily je!" vykřikli Gill a Clovil a Ferek se ještě víc zachvěl. "Ale proč?"

"Nevím," řekla Milla. "Pojďte, nemůžeme tady jenom stát a povídat. Musíme do vaší pevnosti a promluvit si s Ebbitem a Vránou."

Příslušníci Svobodného národa se podívali jeden na druhého.

"Vy jste to tehdy neslyšeli?" zeptala se Gill váhavě.

"Co jsme měli slyšet? Jen tak tak jsme se dostali z topných tunelů!"

Gill nemohla najít slova. Podívala se na Clovila. Otevřel ústa, ale nic neřekl.

Všechny překvapilo, když promluvila Inkie.

"Tvůj přítel Tal bojoval s Vránou," řekla hlubokým a chraplavým hlasem. "Vrána po něm vrhl nůž. Tal na něho - a na nás - strhl strop a praskla roura parovodu. V poslední chvíli se objevil Ebbitt a udělal kolem nás světelný štít. Jenže Vrána měl zranění na hlavě a Ebbitta kouzla hodně vyčerpala. Oba leží v pevnosti. Jsou v bezvědomí. Jarnil si myslí, že umřou."

o KAPITOLA o

DEVĚT

První jeskyně, kterou Tal našel, byla příliš malá. V druhé neustále kapala voda a bylo v ní vlhko. Teprve třetí byla ta pravá. Dlouhá a úzká, klikatě zařezaná asi padesát sáhů do stěny kráteru. Tal minul ostrou zatáčku a objevil skalní římsu. Poslouží mu jako postel. Nepohodlná, ale lepší než žádná. Raději spát na tvrdém, než aby ho odhalili.

Usadil se na ni. Boj s kerferem ho vyčerpá. S únavou se znovu dostavil pocit viny. Začal se těšit na spánek, protože tak snad unikne vzpomínkám.

Potom ho však napadlo, že by to nebylo moc rozumné.

Jeskyně pokračovala dál do tmy. Nevěděl jistě, zda ve stěně kráteru nežijí zvířata. Z této úzké jeskyně se dá uniknout jedině ven na světlo, a tam ho mohou zahlédnout Sushinovi přísluhovači.

Potřeboval Adrase, aby na něho dával pozor. Kde je Hřmotný Pastýř? Je pryč už pěkně dlouho. Nejspíš se mu nic nestalo, jinak by se Tal cítil mnohem hůř než teď, kdy ho trápí jen slabá bolest v žaludku. Částečně to asi bude hladem, napadlo ho znenadání. Nejedl celou věčnost. Není divu, že je unavený.

"Adrasi, vrať se," zašeptal. Představil si, že tu prosbu posílá Hřmotnému Pastýři. Představil si ji jako malého ptáčka, který vylétá z jeskyně, vznáší se vzhůru na nebe a hledá oblak, který se pohybuje proti větru. "Vrať se, Adrasi, vrať se."

Tal se na tu představu soustředil dost dlouho, nevěděl však, jestli skutečně funguje. Rozhodně necítil, že by vnímal nějakou Adrasovu myšlenku nebo že by vnímal jeho blízkost, jak se mu občas stávalo.

Potom mu náhle spadla hlava. Usíná!

"Musím zůstat vzhůru," zašeptal a štipal se do zápěstí. "Dokud sem nedorazí Adras."

Možná bych si mohl promluvit s Lokar, napadlo ho. Rozvázal uzel na rukávu a vyndal Hlavní červený kámen.

Soustředil se na něj, avšak jedině, co uslyšel, byl nepřetržitý ztřeštěný smích. Viděl sice Lokar, ta ale ani nezvedla

hlavu, jenom přecházela sem a tam a bez ohledu na to, co Tal říká, se neustále bláznivě chichotala. Nepřestala ani na vteřinu. Tal kámen odložil. Musí zůstat vzhůru.

Vzápětí se přistihl, jak klimbá. Zatřásl hlavou, sklouzl s římsy a začal chodit sem a tam. Bylo to ještě těžší, než plavat v Popelovém jezeře. Tak byl unavený.

Zanedlouho se už jen odpočíval pár kroků dopředu, otočil se a vrávoral zase zpátky. Pokaždé, když se otočil, málem upadl.

"Pojď, Adrasi, pojď," zašeptal znovu při další otočce.

Tentokrát spadl, protože vrazil rovnou do studeného oblačného těla. Hmotný Pastýř měl bílé, zdravě vypadající tělo nadýchané a jen taktak se vtěsnil do jeskyně. Tal usoudil, že je plný vody a už zase zcela vzpružený.

"Jsem tady!" zaduněl Adras tak silně, až se Tal lekl, že ho slyšeli všichni Vyvolení nad jezerem. Snad si budou myslet, že to v dále zahřmělo.

"Dobrá," řekl Tal ospale. "Teď hlíděj. Prosím tě. Jsem strašně unavený."

S těmi slovy se sesul na římsu a rázem upadl do spánku hlubšího, než byl skok na světelném laně do jezera.

Adras zívá a začal se vznášet vedle skalního výstupku.

"Proč vždycky já musím zůstat vzhůru?" řekl trochu tišeji než předtím. "Kdy přijde řada na mě?"

* * *

Než Tal usnul, pronikaly ještě do jeskyně sluneční paprsky, teď se však probudil ve tmě. Na chvíli zpanikařil, pak ale vytáhl slunokam a vyvolal z něj tlumené, jemné světlo.

Adras se pořád vznášel vedle něho, jeho mohutná oblačná hrud' stoupala a klesala v pravidelném rytmu. Tu a tam se mu z nosu ozvalo praskavé zadunění. Vypadalo to, že spí.

Tal seskočil s výstupku, zakryl slunokam a pomalu kráčel ke vchodu do jeskyně. Venku byla noc, ale na hladině Popelového jezera se rozlévalo stříbrné světlo ze srpku měsíce, studené a uklidňující. Další světla jiskřila mezi domy Enklávy Vyvolených a na mostech a cestách. Stejně jako na Hradě bylo i tady všude rozmístěno mnoho slunokamů, které se rozzářily, když padla tma.

V obličej ucítil záchvěv lehkého a hebkého vánku. Chvilí vnímal jeho příjemný studený dotek a potom se zase vrátil dovnitř. Musí zjistit, jak se dostane k ostrovu císařovny, a proto se musí poradit s Lokar.

Když rozvažoval uzel na košili a opět vytahoval Hlavní červený kámen, cítil se provinile. Možná se nesnažil ze všech sil, aby přerušil její bláznivé návaly smíchu, a to je neodpuštělné, když teď ví, jak je strašné být uvězněn.

"Lokar," řekl a upřeně se zadíval do ohnivých hlubin slunokamů.

Strážkyně Hlavního červeného kamene pořád tančila dokola a její duchostín poskakoval kolem ní. Na Talovo oslovení nereagovala, alespoň zpočátku ne. Vydávala jakýsi zvuk, ale nebylo to bláznivé chichotání jako předtím. Tal se soustředil ještě víc, aby rozpoznal, co to je.

Zpívá, uvědomil si. Lokar zpívala stále dokola jednu písničku. Byla to ukolébavka Vyvolených.

Zalitá sluncem zůstat tu a jen tak být

Celý den svítá. Pak začnu zívát v spánku závratí

Noc sešle světlo hvězdy, Měsíc mi dá svit

Dokud se slunce nevrátí, dokud se slunce nevrátí,

se slunce nevrátí

Tal si písničku poslechl dvakrát. Nikdy jí nevěnoval pozornost, ale pro Vyvolené z Hradu to byla hodně podivná píseň. I když se v Aeniru radovali ze slunce, Aenir byl místem k odpočinku, nikoli domov. Domov byl zahalen Závojem. Tal nikdy neslyšel, že by se někdo z Vyvolených zmínil, jak mu chybí sluneční záře, světlo hvězd nebo měsíční svit. Až teď v nesmyslné písničce pro děti.

Musí to být hodně stará píseň, ještě z časů před Závojem. Bylo těžké si uvědomit, že Závoj kdysi dávno postavili Vyvolení jako obranu před aenirskými stíny. Už tehdy nikam nevycházeli, protože cestovat do Aeniru bylo zakázáno.

Vlastně není divu, že si vymýšleli písně o slunci...

Lokar opět začala zpívat. Tal se rychle chopil příležitosti.

"Lokar! Lokar!"

Konečně mu odpověděla.

"Cože? Tal?"

"Ovšem, Tal."

"Jak dávno už jsi se mnou nemluvil?" zeptala se Lokar. "Den? Týden? Měsíc?"

"Necelý den," odpověděl Tal ustaraně.

Lokar si něco zamumlala a pak se zeptala: "Kde vlastně jsme?"

Tal jí odpověděl a zeptal se, co radí, aby se dostal k ostrovu císařovny.

"Nechod' přes Velký jižní most," odpověděla Lokar rychle. "Ne, ne, ne. Co se třeba propížit po pašerácké stezce? To vlastně ne. To se dá jenom v noci. Ale kde je tma? Není na mostech, není na cestách, není u domů. Kde je tma?"

"Kde je tma?" opakoval Tal. "Co tím myslíte?"

"Aby ses dostal na druhou stranu k ostrovu a nikdo tě neviděl," vysvětlovala Lokar, "musíš jít ve tmě. A všechny mosty a cesty osvětlují slunokamy. Jak se tam chceš dostat, aby tě nikdo neviděl?"

"To nejde," řekl Tal. Proboha, kam tím míří?

"Jde," zašeptala Lokar. "Musíš jít po dně jezera. Pod popelem."

o KAPITOLA o

DESET

Pevnost Svobodného národa se nezměnila. To Milla nečekala. Odmyslí-li se přechod nad hrozivě vyhlížející trhlinou, v jejíž hlubině proudila láva, byl na ni žalostný pohled. Nic víc než velká jeskyně se sedmi zchátralými domky postavenými kolem studny uprostřed. Její dojem nevylepšilo ani vědomí, že pod domky jsou do skály vyhloubeny větší a podstatně lépe udržované místnosti.

Za studny nabíral vodu starý, drobný a seschlý mužik se šedivými vlasy nakrátko seřezanými břitvou. Dělal to jen jednou rukou. Když se Milla a ostatní přiblížili, vzhledl a upustil vědro.

"To je přece Třpytivý Jarnil Yannow-Kyr z Indigového řádu, co kdysi dělal hlavního lektora, že jo?" zašeptala Malen Mille. "Že by se z něho stal samozvaný vůdce Svobodného národa?"

"Ano," potvrdila Milla stroze. Malen se doslechla o tom, co se Mille stalo, ale nejen to. Mohla se také, stejně jako všechny babizny, procházet její myslí a vyvolávat jí vzpomínky.

Zdálo se, že Jarnila příliš nepotěšilo, že Millu opět vidí, a navíc ve společnosti další Ledovanky. Přišel je však uvítat. Milla si všimla, že teď nosí slunokam veřejně, na zlatém řetězu kolem krku. Předtím jej na něm neviděla. Byl to kámen velký jako dětská pěst a zářil indigovým světlem.

"Millo od Dálných jezdců," řekl Jarnil, formálně se uklonil a ze slunokamu vydal co nejkratší záblesk světla. "Čemu vděčíme za to, že jsi nás poctila návratem?"

"Přišla jsem pro vzduchořasy," řekla Milla bez obalu. "Chci požádat lidi Svobodného národa, aby mi je pomohli odnést topnými tunely."

"Cože!" zaskřehotal Jarnil a jeho obličej byl úplně bílý. Jeho bolavá paže sebou trhla a začala se chvět.

"Vzduchořasy? K čemu?"

Odpověděla Malen. Vykročila vpřed a sevřela mu třesoucí se ruku.

"Před dávnými časy se naše národy spojily a porazily tvory z Aeniru. Aby na nás nemohli, postavili jsme Závoj a uvrhli Aenir do Zapomnění. Jenže vy Vyvolení jste nedodrželi dohodu. Navštěvovali jste Aenir a přiváděli stíny zpět. Teď tvorové Aeniru přerušili Zapomnění a snaží se narušit Závoj. V tom se jim musí zabránit. A protože Vyvolení propadli špatným zvykům, je to, co se musí udělat, na klanech."

"Kdo jsi?" zašeptal Jarnil. Musel se neustále dívat do babizniných sytých, jasných očí. "Co mi to děláš s paží?"

"Jsem Malen, dcera Arly, dcery Hally, dcery Luen, dcery Rucie, dcery Nuthe v rodové linii Grettir od dob Ztroskotání lodi. Tvoje paže je zkroucená ve tvé mysli. Snažím se ji odkroutit."

Milla musela potlačit povzdech, když uslyšela Malenin celý rodokmen. Není divu, Malen se jí dosud vlastně nepředstavila. Byla to výsada babizen, rozhodnout se, zda řeknou své úplné jméno, a Matky Babizny byly pověstné svými tituly. Přesto Milla litovala, že se je nedověděla dřív. Malen byla dcera Arly, Matky ochránkyně, kterou Milla zabila v boji, když zoufale spěchala na Ztroskotanou loď, aby babizny varovala.

"Pusť mě!" zaprotestoval Jarnil plačtivě. To, co s ním Malen dělala, ho velice bolelo. Příslušníci Svobodného národa, kteří stáli vedle Milly, si nervózně prohodili místa, ale nic nepodnikli.

Nakonec Malen Jarnila pustila. Sesunul se jí k nohám. Když se po chvíli opřel o podlahu, aby se postavil, udělaly obě paže stejný, normální pohyb. Jarnil vstal a upřeně se zahleděl na rozevřené dlaně. Začal ohýbat prsty a otáčet zápěstími.

"Já... děkuju," zamumlal. "Neméně nemůžu... nemůžu přimhouřit oko nad tím, co máte v úmyslu. Není správné, že Hrad... Zakážu lidem Svobodného národa sbírat vzduchořasy. Ano, tak, už jsem řekl. Nedostanete žádné vzduchořasy!"

Poslouchala ho jen Milla. Všichni příslušníci Svobodného národa se upřeně dívali na Malen.

"To bylo skvělé!" řekl Clovil.

"Co myslíš, dokážeš uzdravit Vránu?" zeptala se Gill. "A Ebbitta?"

"Bennema," dodala Inkie a opět to všechny překvapilo. "Pomoz Bennemovi."

Bennem byl Vránův starší bratr. Ocitl se dvakrát v Dómu děsů a teď spal, ponořen hluboko do snů.

"Uvidíme," odvětila Malen. "Zaveďte mě k nim."

"Žádné vzduchořasy," opakoval Jarnil. Jeho obvykle klidný hlas se zlomil.

"Svět se mění," řekla Milla. "Nemůžeš si nechat selské. Můžeš ho jen zabít nebo odstranit z cesty. A když ho zabiješ, stejně ho z cesty musíš odstranit."

"Tomu nerozumím," zamumlal Jarnil.

"Dostaneme vzduchořasy," řekla Milla. "Ledované přijdou. Postarám se, aby vám neublížili."

Jarnil vzdychl a s námahou se napřiml v celé své výšce - byl o hlavu menší než Milla. Opět se uklonil a tentokrát uvedl obě paže elegantním pohybem do dokonalé pozice. Z jeho slunokamu světlo nevycházelo.

"Udělejte, co musíte," řekl a otočil se k odchodu.

"Neodcházejte odtud," nařídila Milla.

Jarnil neodpověděl, opustil most, vešel do svého domku a zlehka za sebou zavřel.

Milla ho celou dobu pozorovala. Neměla by ho zabít? Udělala by to nerada, jenže on nepochybně proti ní a Ledovanům něco chystá.

Není to tak jednoduché, jak si kdysi myslela. Vždycky měla za to, že když člověk potká nepřítele anebo někoho, kdo jako nepřítel vypadá, prostě ho zabije.

Když však na to přijde, uvědomila si, stalo se jen velice zřídka, že by lidé jednoho klanu doopravdy zabili člověka z jiného, protože mezi nimi bylo málo skutečných nepřátel. Bojovalo se hodně, bylo prolito mnoho krve, ale boj málokdy

končil smrtí. Když už někdo někoho zabil, bylo to vždycky v zápalu boje. A určitě by nebylo dobré zabít drobného starého muže, který víc než bojovného Ledovana připomíná babiznu.

Třeba na mě zaútočí Jarnil, napadlo ji, a já ho zabiju a nebudu o tom muset přemýšlet.

Při té představě zavrtěla hlavou a vykročila k domku. Ostatní tam už byli. Kdyby Malen - dcera Arly, ozvalo se jí v duchu - dokázala pomoci Vránovi a Ebbittovi, snad by jí řekli, co se stalo Talovi. Nevěřila, že ho Vrána zabil. Milla byla svým způsobem na Tala napojena skrze přísahy Ledovanů a magii, kterou spolu zažili. Kdyby zemřel, určitě by to věděla.

V bezpečné vzdálenosti ji následovala Odris. Dbala na to, aby se držela co nejdál od drápu.

o KAPITOLA o JEDENÁCT

"Copak můžu jít po dně jezera?" ohradil se Tal. "Okamžitě by mě něco sežralo!"

"Jde to," namítla Lokar. "Štěstí, že máš po ruce Hřmotného Pastýře. Nejdřív si musíš vyrobit chromatický potápěčský oblek. Udělej ho na všechny strany větší o šířku dlaně, aby se do něj s tebou vešel Hřmotný Pastýř."

"Chromatický potápěčský oblek?" zeptal se Tal. "Co to je?"

"Copak vás ti lektori vůbec nic nenaučili?" rozzurdila se Lokar. "Je to potápěčský oblek zhotovený ze světla, přirozeně. V tomto případě se musíš ujistit, že je vzduchotěsný."

"Ale jak ho udělám?" zeptal se Tal. Nemohl si pomoci, ten nápad ho nadchl. "A jak budu dýchat?"

"Z Hřmotného Pastýře," řekla Lokar. Odmělala se, ale když viděla, že si to neumí představit, pokračovala. "Většinou ho tvoří zhuštěný vzduch a vodní pára."

Tal pokrčil nosem.

"Tak to budu dýchat Adrase?" zeptal se. "To je nechutné."

"Ani si toho nevšimneš," řekla Lokar. "Ani on, pokud ten oblek nebudeš mít na sobě déle než čtyři hodiny."

Tal se zamyslel. Je to hodně odporné, ale asi to bude jediný způsob, jak přejít dno jezera. Vtom mu hlavou bleskla další nepříjemná myšlenka. Vzpomněl si, že kerfera něco vtáhlo rovnou pod hladinu.

"Sice budu v potápěčském obleku," řekl. "Ale co když mě něco spolkne celého?"

"Chromatický potápěčský oblek se dá udělat tak, aby vyzařoval velké teplo. Ty se budeš uvnitř cítit příjemně, ale zvenku budeš každému připadat jako rozžhavený kořen belíše. Slibuju, že nepotkáš nic, co by tě chtělo sežrat."

"Zeptám se raději Adrase," řekl Tal. Hřmotný Pastýř stále ještě chrápal vysoko nad zemí. Tal ho šťouchl do paže.

Nepohnul se, a tak ho zlehka udeřil. Pěst se mu zabořila do oblačného těla.

"Co se děje?" zaduněl Adras a s trhnutím se posadil. "Jsem vzhůru! Neusnul jsem."

"Usnul. Na tom ale nezáleží, protože to vypadá, že přežijeme. Poslyš, co bys řekl na to, že přejdeme v potápěčském obleku ze světla po dně na druhou stranu jezera a já z tebe budu dýchat vzduch?"

"Cože?" zeptal se Adras. Zavrtěl hlavou a načechnutým prstem si pročistil ohromné ucho. "Cos říkal?"

Tal mu to vysvětlil. Třikrát. Adrasovi na plánu nejvíc vadilo, že půjdou pod popelem. Ta představa se mu vůbec nelíbila.

Když konečně prohlásil, že se o to tedy pokusí, podíval se Tal znovu do Hlavního červeného kamene.

Jeho strážkyně Lokar opět vzdychla.

"Jak dlouho jsi byl pryč?" zeptala se.

"Jen patnáct minut, nanejvýš."

"Patnáct minut..." Lokar zavrtěla hlavou. "Uplynuly hodiny, uplynuly dny. Poslouchej, Tale. Vysvětlím ti, jak ten chromatický potápěčský oblek uděláš. Říká ti něco indigová stavba a modré svařování?"

Tal musel připustit, že nikoli.

"Fialové spoje? Žluté lemování? Červený přesun? Oranžové tkání?"

Tal ovládal jen poslední dvě dovednosti. Přiznal to a Lokar opět vzdychla.

"Začnu od základů. Poslouchej pozorně. Vezmeme to po částech. Vždycky ti nejdřív kousek vysvětlím, ty pak uděláš, co jsem tě naučila, a pak přejdeme k dalšímu kroku."

Dalších šest hodin Tal přesně pracoval podle Lokařiných instrukcí. Několikrát dílo zkazil a musel začít znovu. A v jeskyni začal přibývat chromatický potápěčský oblek. Vypadal jako sarkofág ve tvaru člověka, zhotovený ze všech sedmi barev duhy. Měl spodní a horní část, které byly po jedné straně spojeny. Až Tal vlezle dovnitř, může jej na sobě uzavřít.

Konečně byl chromatický oblek hotov. Ležel na podlaze a zářil, po jeho povrchu kmitaly a mísily se barvy. Vypadal pevně a těžce, ale Tal jej bez obtíží vztýčil a trochu pootevřel, aby stál bez opory.

"Jak skrze něj uvidím?" zeptal se Lokar. Oblek hrál všemi barvami duhy a nikde neměl žádný průhled, dokonce ani v přilbě.

"Až ho na sobě uzavřeš, uvidíš ven," odpověděla Lokar. "Za předpokladu, žeš ho vyrobil správně. Nejdůležitější je, aby zvenčí byla na správném místě párací šňůra."

Tal se na oblek podíval. Uprostřed prsního plátu byl mezi mihotajícími se duhovými barvami jednobarevný kruh z fialového světla. Až bude chtít oblek otevřít, pevně jej uchopí, zatáhne za něj a oblek se rozevře. Párací šňůra je opravdu nepostradatelná. Tal si vzpomněl, jak nedávno vpletl Adrase do miniaturního závoje a jak sebe i jeho málem udusil.

"Myslím, že je čas vyrazit," řekl. "Ozvu se vám hned, jak to bude možné, Lokar."

Lokar neodpověděla. Opět si zpívala. Tal od ní odvrátil pohled a přerušil s ní kontakt. Znovu si uvázal do úkrytu v

košili Hlavní červený kámen.

"Tak, a teď do toho vlezeme," oznámil Adrasovi, který se vznášel u stropu. Hřmotný Pastýř na znamení nesouhlasu trochu zlověstně zaburácel, nicméně spustil nohy na zem.

Tal rozevřel oblek trochu víc, zacouval do něj, postavil chodidla na patřičná místa a zavrtěl rameny. Oblek byl dost velký, přesně tak, jak mu Lokar nařídila. Až se zavře, bude mít kolem sebe mezeru dobře na šířku dlaně.

Adras se vznášel nad ním a pozoroval ho.

"Kam si mám vlézt já?"

Na to Tal zatím nepomyslel. Představil si, jak by se tam mohli oba dostat. Vylezl tedy ven.

"Musíš jít první. Já se vtěsnám na tebe," řekl.

"Je to dost malé," namítl Adras.

Otočil se čelem k obleku a začal se do něj cpát. Tal ho však zarazil a vysvětlil mu, že musí jít zády napřed. Nejdřív se zdálo, že je Adras příliš velký, ale po chvíli se do obleku docela dobře vtlačil. Stahovat a roztahovat se jeho oblačné tělo umělo velice dobře.

"Smrskni se ještě trochu," nařídil mu Tal, když se nemohl dostat dovnitř. "Musíme se tam vejít oba."

"Tohle se mi nelíbí," řekl Adras. "Je to vězení."

"Ale není!" zaprotestoval Tal. "Je to jen na pár hodin. No tak!"

Konečně byli uvnitř. Připadalo mu zvláštní, být celý přitisknutý ke Hřmotnému Pastýři. Jako by se dotýkal studené houby. Jen doufal, že se Lokar nemýlí a že opravdu bude dýchat vzduch z Adrase.

Natáhl ruku navlečenou v rukávu a uchopil modrý kruh, který jediný mezi všemi těmi mihotavými duhovými barvami na venkovní části obleku zůstal neměnný. Zatáhl za něj - a kruh se mu v ruce rozplynul. Rozpadl se v tisíce zrníček modrého světla.

"Vem to tma!" zaklel Tal. Myslel si, že jej rozbil. Vtom se ochranný oblek začal zavírat. Tal rychle stáhl paži a ani se nehnul. Adras se kolem něho začal trochu kroutit.

"Nehýbej se!"

Volná polovina obleku se na Talovi pomalu zavírala. Pozoroval ten neúprosný pohyb a na chvíli podlehl panice. Co když oblek vyrobil špatně a on ho rozdrtí? Co když nebude moci dýchat? Co když má Adras v sobě příliš mnoho vodních par a vzduch v polovině cesty dojde?

Oblek se zavřel a Talovi se po obličejí roztančily duhové barvy. Několikrát se zhluboka nadechl. Ulevilo se mu, že tu vzduch opravdu má.

Duhové barvy před očima se pomalu vytrácely. Sice mu ještě pohled křížovaly záblesky červeného a modrého světla, ale už viděl ven do jeskyně.

Zkusmo zvedl jednu paži. Šlo to docela snadno. Všiml si, že jak ji zvedal, začaly se po celém obleku třpytit duhové barvy. Když ji však posouval výš, šlo to hůř a hůř, až se zarazila úplně. Ať ji napínal sebevíc, ani se nehnula.

Zkusil pohnout druhou paží. Posunula se o několik palců, pak ale také ztuhla.

Tal zase dostal strach. Udělal oblek nesprávně a teď nedosáhne na párací šňůru.

Uvázli tady navěky!

o KAPITOLA o

DVANÁCT

Ebbitt a Vrána byli v podzemní místnosti. Leželi na postelích umístěných přímo pod jediným slabým slunokamem na stropě. Vrána měl obvázanou hlavu. Pokud jde o Ebbitta, zdálo se, že žádné zranění nemá, ale byl také v bezvědomí. Na konci postele se roztahovala velká kočka, jeho duchostín. Když Milla a Odris vstoupily, zvedla hlavu, ale nevstala.

Malen už prohlížela obrovitého Bennema, sedícího klidně na stoličce v nohách Vránovy postele. Upřeně mu hleděla do očí a dlaní se dotýkala jeho čela. Gill, Clovil, Ferek a Inkie si stoupli vedle postele Vrány a pátravě ho pozorovali.

Malen odtáhla ruku. Bennem se usmál a otočil se dozadu, aby viděl na Vránu.

"Je ponořený moc hluboko," řekla Malen. "Myslím, že se dá přivést zpátky, ale já takovou schopnost nemám. Snad až přijde některá Matka Babizna nebo jiná babizna, která ovládá léčení víc než já."

"A co Vrána?" zeptala se Milla. Chtěla si s ním promluvit o Talovi a také se poradit, jak zaútočit na Hrad. Vrána strávil celá léta vymýšlením plánů na porážku Vyvolených. Má spoustu užitečných vědomostí.

"Ještě jsem se na něho nepodívala," odpověděla Malen. Přešla k čelu Vránovy postele a sklonila se, aby si poslechla, jak dýchá. Pak mu na krku nahmatala tep a zvedla jedno oční víčko. Lidé ze Svobodného národa dychtivě sledovali každý její pohyb. To, co dělala, je očividně okouzleno.

"Kdo ho obvázal?" zeptala se. "Potřebuju to sundat."

"Jarnil," řekla Gill. "Ovládá léčení nejlíp. Na řezné rány na hlavě použil světelnou magii, a tak zastavil krvácení. V bezvědomí však Vrána zůstal."

Malen zamyšleně přikývla. Začala mu sundávat obvaz, ale vzápětí přestala, protože Bennem vstal ze stoličky. Bylo na něm vidět, jak ho rozrušilo, že něco provádí jeho bratrovi.

"Potřebuju se na něj jen podívat," řekla mu Malen. Zadívala se mu přímo do očí a zopakovala to. Ať už jí rozuměl či nikoli, uklidnil se a znovu si sedl.

Malen odmotala poslední zbytky obvazu. Přes vršek celého čela se táhla ošklivá, svraštlá čerstvá jizva. Byla už částečně zahojená, ale byla zarudlá a zanícená. Milla takové jizvy znala. Když babizny nedorazily včas, lidé na ně obvykle umírali.

Malen se naklonila a zblízka si řeznou ránu prohlížela. Milla se dívala také. Trochu ovládala léčení pomocí světelné

magie, ale nezminila se o tom. Rána na hlavě byla práce pro babiznu, nikoli pro toho, kdo z léčby slunokamem zná jen základy.

"Budu to muset vyčistit a ošetřit," řekla Malen. "Léky které budu potřebovat, mám u sebe, ale nutně potřebuju převařenou vodu a kriggi."

"Převařená voda není problém," odpověděl Clovil. "Ale co to jsou kriggi?"

"No, malé bílé housenky, které se živí masem," odpověděla Malen. "Znáte je?"

"Červi," ozval se hlas z vedlejší postele. "Malé, zkroucené potvory. Zkuste tunely s kompostem v jižní části Podnároda Pět."

Všichni se otočili. Ten hlas patřil Ebbittovi. Všichni až na Malen jej znali. Ebbitt ležel nehybně a nejspíš spal.

"Ebbitte," řekla Milla.

Ebbitt pootvěřel jedno oko. Panenka se dala do pohybu, až se zadívala přímo na Millu.

"Hezká čelenka," řekl Ebbitt. "A zajímavý nasazovací nehet. Kdes to vzala?"

"Z kostry, na které byl slunokam, cos pro mě a Tala rozpůlil. Jak se ti vede?"

"Jsem unavený," řekl Ebbitt. Zavřel oko a otevřel druhé. "Vyřízený. Vyčerpaný. Moc starý, abych něco zachraňoval světelnou magií."

"Vždyť jsi nás zachránil," řekl Clovil. "Jsme ti vděční."

Ebbitt nepatrně pokrčil rameny.

"Nemohl jsem to tak nechat," řekl. "Navíc to Tal takhle nechtěl. Byla to nehoda."

"Inkie mi řekla, že Vrána hodil po Talovi nůž," poznamenala Milla. "Nevíš, co s Talem je?"

"Nůž se ztratil," řekl Ebbitt. "Taky snad měl vidličku. Možná i lžičku. Celý servis."

Milla byla na Ebbitta a jeho jedinečný způsob vyjadřování zvyklá, a tak nerušeně pokračovala.

"Nevíš, kde teď Tal je? Odris říká, že se Adras vrátil do Aeniru. Mohl tam Tal odejít s ním?"

"Možná," řekl Ebbitt. "Měl u sebe Hlavní červený kámen. Měl mi ho přinést. Naproti tomu si zase nejspíš myslí, že mě to rozdřtilo. Kdo ví, kam míří jeskynní šváb? Zeptej se Vrány, kdy mu tvá půvabná spolčnice otevřela hlavu. Měl bych léčit magií, ale jsem hrozně unavený. Přines Lokar, ať to tentokrát udělá pořádně. Viděl někdo Zákoník?"

Všichni zavrtěli hlavou. Malen pohlédla na Millu. Očividně si myslela, že ten starý muž je nemocný a pomátl se. Milla ji pošeptala, že takový je Ebbitt pořád.

"Já ano," dodal Ebbitt. Pak se překulil, pevně zavřel oči a odmítl dál odpovídat na jakékoli otázky.

Gill se vydala pro horkou vodu a Malen vytáhla zpod lehkých kožešin, které měla na sobě, kufřík z wresčí kůže. Položila jej na postel a otevřela. Objevila se zásoba váčků naplněných léky z mořských řas a zvířat žijících na Ledu. Milla poznala jen prášek z merwinova rohu, který slabě zářil, a lahvičku vzácných ursečích slz.

Zatímco probíhaly přípravy na ošetření, Milla vysvětlila Clovilovi svůj plán, jak získat lidi Svobodného národa ke spolupráci při přepravě mořské řasy do poloviny cesty topnými tunely. Clovil soustředěně poslouchal, ale nakonec prohlásil, že se nikam nevydá ani nevyšle přátele ze Svobodného národa nebo Podnároda, dokud si o tom nepromluví s Vránou. Milla trvala na tom, že se musí rozhodnout bez Vrány.

"Musíme postupovat rychle," naléhala na něho. "Právě teď jsou všichni Vyvolení v Aeniru, jejich těla spí nad námi.

Když do Hradu přivedu dost Ledovanů vybavených pytli na stíny a dalšími zbraněmi, můžeme zajmout nebo pozabíjet duchostiny, co je sťeží, než se Vyvolení z Aeniru vrátí. Při nečekaném útoku se Hrad tolik neponičí - a zahyne méně lidí. Jen si představ, co by bitva naplno znamenala pro tvoje lidi, i když se budou držet stranou."

Na chvíli se odmlčela a pak dodala: "A když vyhrájeme, vaše pomoc zajistí, že s lidmi z Podnároda budeme zacházet slušně. Ledované byli vždycky vděční svým oddaným spojencům."

"Vrána je vůdce," odsekl Clovil.

"Myslím... myslím... že bychom měli Mille pomoci," řekl Ferek. Nervózně pohlédl na Vránu. "Ledované přijdou tak jako tak. Lepší bude, když budeme od začátku přátelé."

"Co se děje?" zeptala se Gill, která přivrávorala s ohromným křišťálovým džberem plným horké vody. Od námahy i od páry, která z něj stoupala, byla v obličeji celá červená. Postavila džber vedle postele.

"Taky jsem našla staré sušenky," dodala. Vytáhla jich z kapsy plnou hrst a položila je na pokrývku. Vypadla z nich spousta červů. "Jsou to kriggi?"

Malen přikývla a shrnula kroutící se červy na úhlednou hromádku. Pak do nádoby s vroucí vodou vhodila lektvary a zamíchala je nožem. Když čepel vytáhla, byla jasně purpurová. Potom začala řezat a rázem se všichni kromě Milly zadívali jinam.

Po chvíli napjatého ticha, kdy se všichni snažili babiznu při práci ani neslyšet, se Clovil naklonil ke Gill a vyličil jí, o čem právě mluvili.

"Za takových okolností bychom měli začít okamžitě," řekla Gill. V tom, že spojí síly s Ledovany, neviděla žádný problém. "Nemá smysl čekat na Vránu, Clovile. Ještě celé roky mu nebude líp. Podle mě musíme přesvědčit Korvima, aby se vrátil, protože to za to stojí, a on přivede další!"

"To je zásadní rozhodnutí," varoval ji Clovil.

"Jasně že je," řekla Gill. "Nečekali jsme ale celou dobu, abychom udělali něco zásadního? Teď ta chvíle nastala! Tohle je naše příležitost! Všechno bude jinak. Vyvolení nám už nebudou poroučet. Už nikdy Dóm děsů! Svobodu pro naše lidi!"

"Doufám, že máš pravdu," řekl Clovil. Podíval se na Millu. "Třeba jen vyměníme jedny vládce za druhé."

"Teď se můžete svobodně rozhodnout," řekla Milla. "Slibuju, že vám v budoucnu se vším pomůžeme."

Clovil se jí zadíval do očí. Potom se rozhodl.

"Opatříme vzduchořasy. Řekni, kam je máme nanosít."

"Výborně," řekla Milla. "Nakreslím vám mapu. Až Malen skončí s Vránou, řekne babiznám, ať vás očekávají a připraví se na útok!"

o KAPITOLA o TŘINÁCT

"Adrasi!" vyjekl Tal. "Uvázli jsme!"

"Nekřič," zahromoval Adras. Jeho mocný hlas se ozval přímo u Talova ucha. "Chceš mi říct, že už se můžu pohnout?"

Talovi se najednou doširoka roztáhly paže a nohy šouravým krokem vyrazily vpřed. Oblek se zakymácel. Reflexivně zatlačil rukama k zemi, aby zabránil pádu, ale paže sebou trhly na opačnou stranu.

Povyskočili a v půli toho skoku si uvědomil, že může ohýbat nohy v kolenou a že se mu paže roztácejí jako lopatky větrného mlýna. Konečně mu došlo, co se děje. Adras, který ho ještě před chvílí tiskl, teď určoval pohyby obleku. Tal byl o tolik slabší, že se stal jen cestujícím stojícím uvnitř.

"Adrasi!" nařídil. "Zastav na chvíli. Musíme si sladit pohyby."

Adras poslechl a oblek se pomalu snesl dolů.

"Správně. Adrasi, teď dělej všechno po mně. Jen nesmiš moc silně, abys to nepřehnal. Zvednu levou ruku."

Začal zvedat ruku. Cítil, že se Adras připojuje. Celá ruka se trhavě pohnula z místa.

"Au! Aú! Mírněji!" vykřikl Tal. "A teď pravou."

Procvičování jim zabralo dost času, ale nakonec se dokázali v obleku pohybovat. Tal udělal pohyb jako první a pak se, ovšem jen částí své síly, přidal Adras.

Tal byl rád, že nikdo nevidí, jak trhaně postupují jeskyní a občas narazí do stěny a upadnou. I když si to nacvičili, pořad byly jejich pohyby ztuhlé a těžkopádné.

Zamířili ven. Tal se chtěl u vchodu rozhlédnout, jenže si špatně načasoval zastavení, a tak se zakymáceli a upadli. Když vstávali, Tal klel a Adras bědoval. Tala najednou napadlo, jestli je z obleku není venku slyšet.

Oba ztichli. Naštěstí podle všeho nevzbudili žádnou pozornost. Alespoň ne hlukem. Venku Tala vylekalo, jak oblek v noční tmě září. Sice zpočátku nebyl ani tak jasný jako slunokam, ale když začal pronášet obranná zařízení, rozpálil se jeho duhový povrch dočervena.

Musí se rychle dostat pod popel. Tal vyrazil k jezeru a vstoupil do něj. Když se mu nad hlavou zavřel popel, na okamžik znejistěl, ale oblek byl vzduchotěsný. Anebo přinejmenším popelotěsný.

I když byl popel smíchaný s průzračným křišťálem, nedalo se jím vidět dál než na pár sáhů. Tal udělal několik kroků po mírně se svažujícím dnu jezera a náhle si uvědomil další problém.

Jestliže neví, kam jde, může se stát, že změní směr a zabloudí. Jak najde ostrov císařovny?

Pak si vzpomněl na Millu a její neomylný orientační smysl venku na Ledu. Co by udělala, kdyby tu byla?

Drž se mostu, zněla odpověď.

Tal se usmál. Milla ho na dálku vede. Úsměv mu však zmizel, když si uvědomil, že je nejspíš mrtvá, protože odešla na Led. Další člověk, který zemřel kvůli němu.

Je sám.

"Nech toho," zamumlal Adras.

"Čeho?"

"Těch tvých myšlenek, kdy všechno těžkne a srdce bolí," odpověděl Adras. "Dělá se mi z toho nanic."

Tal neodpověděl a začal postupovat podél břehu jezera. Přílbu si nechal trochu trčet z popela. Velký jižní most - jeden z hlavních mostů k centrálnímu seskupení domů Vyvolených - stál osm set sáhů odtud. Až k němu se bude držet pobřežní čára a pak půjde až do konce podél jeho základů.

Blízko mostu, rovnoměrně osvětleného slunokamy, se vnořil ještě víc do popela, aby ho nebylo možno odhalit.

Když se ponořil do hloubky, překvapilo ho, že dno jezera není rovné, jak si představoval. Bylo rozrušené a plné děr a trhlin. Tal musel našlapovat velmi opatrně, a přesto několikrát málem spadl do jámy, jejíž hloubku ani nedokázal odhadnout. Chyba byla v tom, že je uviděl vždycky až na poslední chvíli, protože viditelnost byla hodně špatná.

To byl tedy bezprostřední problém. Tal si však nemohl nevzpomenout na to, jak náhle zmizel omráčený kerfer. Tady dole v popelu je něco hodně velkého a hodně hladového. Opravdu, opravdu doufal, že to po večeri z kerfera nechce ještě dezert.

Když dorazil k Velkému jižnímu mostu, připadalo mu, že uběhlo už hodně času. Vlastně už téměř krácel pod ním a pokračoval by dál, ale narazil na jakési vytesané kamenné bloky. To ho přimělo jít zpátky k mělčině. Opatrně vystrčil hlavu a zjišťoval, kde je.

Byl pod mostem. Světlo slunokamy z něj svítilo dolů na obě strany. Oblek určitě propouštěl zvuky, protože nad sebou uslyšel těžké kroky a nějaké hlasy. Snažil se jim porozumět, ale byly příliš vysoko. Všechny mosty a domy stály alespoň čtyřicet sáhů nad jezerem, snad proto, aby Vyvolení byli v bezpečí před tím tvorem s dlouhými chapadly.

Tal vyrazil dlouhými kroky dál. Doufal, že se dno svažuje stejným směrem, kterým vede most. To, že tam most je, si ověřil před chvílí, když málem narazil do pylonu z masivních bloků opracovaného kamene. V neustále se měnícím světle z obleku se to dalo těžko určit, ale Talovi se zdálo, že kámen má tmavě zelenou barvu - nikoli sopečnou šedou nebo černou - což znamenalo, že jej vytěžili někde jinde a k jezeru dopravili.

Pomalu, namáhavě postupoval kolem pylonu k jeho druhé straně. Už se chystal vyrazit dál do jezera k dalšímu pylonu, když vpravo kousek od sebe spatřil sotva zřetelnou zář. Tlumené fialové světlo rozptýlené popelem.

Chvilí váhal, než se je odhodlal prozkoumat. Pro všechny případy si položil prst na hrud' ke smyčce, kterou se oblek z vnější strany rozpálí na vysokou teplotu - a jenom zvnějšíšku. Alespoň v to doufal.

Když se dostal blíž, uviděl, že světlo vydává shluk slunokamů. Byly seskupeny v horní části dlouhé bitevní sekery, kterou kdosi kdysi vrhl hluboko do jezera. Tal se pomalu sunul blíž a blíž, až zjistil, že to není sekera. Byla to obrovitá harpuna, vyrobená z křišťálu Vyvolených, jednoho z mála materiálů, které se používaly jak v Temném světě, tak v Aeniru. Slunokamy byly po celé násadě, i když většinou už dávno vyhasly. Zářila jenom skupinka na konci harpuny a několik slunokamů na nekrytém hrotu.

"Zvláštní," řekl Tal. Proč někdo obrovitou harpunu zabodl do dna jezera?

"Jak dlouho tady musíme trčet?" zeptal se Adras žalostně. "Chci létat. Musím vidět oblohu."

"Už jen chvíli," uklidnil ho Tal. Harpuna je zajímavá záhada, ale Adras má pravdu. Neměli by ztrácet čas. Odvrátil se od ní a vydal se na cestu.

Naštěstí Vyvolení, kteří most stavěli, pod ním také srovnali dno jezera. To Talovi pomáhalo ve snadnější orientaci.

Kdykoli narazil na volně ležící kameny nebo nerovnou zem, vrátil se zpátky do míst, kde bylo dno neporušené.

I na rovnější ploše byl pohyb obtížný. Adras spolupracoval ze všech sil, ale oba už dosáhli hranice svého potápěčského umění a v chromatickém obleku se jen klopýtavě a nemotorně valili vpřed. Pohled na ně by byla báječná podívaná pro děti Vyvolených, napadlo Tala ve chvíli, kdy jejich nohy šly každá jinam a oni museli zastavit, protože se nebezpečně rozkymáceli.

Když se znovu vydali na pochod, zahlédl Tal vpředu další světlo. Vypadalo stejně jako to, co zůstalo sto sáhů za nimi. Že by se omylem obrátili a postupovali zase zpět?

Zamířil k němu a náhle nabyl přesvědčení, že skončili v místě, kde byli před chvílí. Ve dně tu opět vřezala harpuna, na které svítily slunokamy.

Jenže vzorek vyrytý na této harpuně byl jiný. Nevrátili se, jdou správným směrem.

Došel až ke zbrani a opatrně se dotkl křišťálu. Nepohnula se. A nepohnula se, ani když na ni zatlačil ze všech sil. Už se chystal ruku odtáhnout, když se Adras rozhodl, že mu pomůže. Natočil své oblačné tělo k Talovi a vyvinul plnou sílu. Harpuna se nepatrně pohnula. Všechny slunokamy na ní okamžitě jasně zazářily a Tal ucítil, jak dnem jezera projela vibrace a botami se dostala až k němu.

"Přestaň!" vykřikl. Odtřhl ruku, ale ta mu jen narazila na vnitřní stranu rukavice. Adras sice přestal, jenže mu to vteřinu nebo dvě trvalo. V tom zlomku času se harpuna posunula o šířku prstu a slunokamy znovu zazářily.

Tentokrát byla vibrace tak silná, že Talovi začaly cvakat zuby. Shlédl dolů a uviděl, jak se na kameni u hrotu harpuny objevily sotva patrné trhliny.

"Uděláme líp, když to necháme být," řekl Tal. Harpuna jsou určitě součástí něčeho magického a bylo by nerozumné si s tím začínat.

"Ty nechceš, abych ji vytáhl?" zeptal se Adras. Jedna jeho oční bulva se Talovi vznášela přímo pod bradou. Adras tak sice viděl, ale pro Tala to byl nepřijemný pohled. "Mohla by se hodit. Mohli bychom ji probodnout Sushina, jako to udělala Milla."

"Ne," odsekl Tal rozčileně. "Jdeme."

Odtáhli se od harpuny, téměř přitom přepadli, a pak kolem ní prošli v širokém oblouku. Tal napůl počítal, že za harpunou narazí na další pylon, a skutečně tam byl. Když jej obcházel, uviděl z druhé strany známou zář. Tentokrát ji zkoumat nešel.

"Soustřed' se na cíl," zašeptal Tal pro sebe a dál kladl nohu před nohu.

"Říkáš něco?" zeptal se Adras. Hřmotný Pastýř nedokázal současně jít a mluvit, a tak se při dalším kroku zastavili. Tal nohu dopředu natáhl, Adras nikoli. Aby jakž takž udrželi rovnováhu, museli udělat několik drobných poskoků.

Nevypadali přitom příliš důstojně.

"Cos to říkal?" zeptal se Adras znovu.

Tal se zhluboka nadechl. Adras není sám, kdo chce z obleku ven

"Tobě nic," odpověděl co nejkldněji. "Mluvil jsem sám se sebou."

Adras si odfrkl tak, že mu málem protřhl ušní bubínky.

"Jak je to ještě daleko?"

"Nevím!"

Potom se Tal oddal hlubokému mlčení. Beze slova prošli kolem dalších dvou pylonů. Nebylo to ale přátelské ticho, nýbrž trucovité poloticho zdůrazňované pohrdavým supěním a dlouhými útrpnými vzdechy. Adras nechal dál své oční bulvy vznášet se na okraji Talova zorného pole, přímo před chlapcovými ušima, ačkoli nejlépe viděl, když je měl na jeho ramenou.

Tal si právě říkal, že by se měl brzy objevit šestý pylon, když vtom Adras opět promluvil.

"Co je to?"

"Nevím!"

Tal odpověděl mimoděk, aniž viděl, nač se Adras ptá. Když to spatřil, okamžitě sáhl po červené smyčce a zatáhl. Tentokrát spolupracoval Adras dokonale. Zastavili se, avšak nedokázali zabránit poslednímu kroku, který je přivedl rovnou k tomu, co Adras vteřinu předtím zahlédl.

Doleva i doprava, kam až se dalo dohlédnout, se táhla vysoká stěna z bílých šupin. Byla vyšší než Tal.

Když se šupinatého těla dotkli, rozvlnilo se, ale nepohnulo se směrem k nim. Tal se podíval nahoru a potom přehlédl celou jeho délku. Srdce se mu rozbušilo. Byl to nějaký druh červa nebo hada, ale mnohem větší, než obvykle bývají. Pokud dobře viděl, jeho tělo se obtáčelo kolem pylonu.

Šupiny se opět rozvlnily. Červ se trochu prohnul, část těla se před Talem posunula dopředu a rozvlnila popel.

"Tam musí být hlava," zašeptal Tal. Ani nevěděl, proč vlastně nemluví nahlas.

Vyrazil zpátky. Červ se však vydal za ním. Vypadal podrážděně. Obrovské tělo se vlnilo do stran a sunulo se vpřed.

Tal pohlédł na přední část obleku. Už na něm nehrály barvy duhy. Byl tak temně rudý, až se zdálo, že červená přechází do černé. Tal necítil, že by se něco změnilo, ale oblek fungoval právě tak, jak mu Lokar slíbila. Žhavil se.

Rozpaloval se dočervena, zatímco gigantický červ vedle nich se choval stále útočněji. Za okamžik se přetočí na druhou stranu a oblekneoblek vrhne se na Tala a Adrase, aby je rozmetal napadrt'.

"Zpátky," řekl Tal naléhavě. Červ se převaloval ze strany na stranu a šupiny se mu nadzvedávaly, jako by se chtěl pod nimi ochladit.

Vtom jeho obrovské tělo dopadlo přesně tam, kde chvíli předtím stáli.

"Zpátky, rychleji!" křikl Tal. Když zavravorali a málem spadli naznak, roztočil ruce jako větrný mlýn. Kdyby teď upadli, byl by konec.

Přesto se to stalo. Tal odbočil vlevo a Adras chtěl vpravo. Adras vyhrál, ale oblek se stal neovladatelným a oni upadli na dno jezera.

Dopadli na záda. Tal němě sledoval, jak se červ sune blíž a blíž. Vzápětí konečně uviděl, do čeho to předtím narazili.

Letmo zahlédl kostnatou tlamu zvící jeskyně, tak velkou, že by v ní hravě zmizel celý tucet chromatických obleků.

A potom se tlama přiblížila a zavřela se za ním.

o KAPITOLA o

ČTRNÁCT

Tvor, který je sežral, vyrazil tak prudce kupředu, že Tal na okamžik oslepl. Začal bojovat, divoce kolem sebe bušil a kopal, dokud se k němu nepřilepil Adras a nezarazil mu to.

V počátečním zděšení se Tal nepodíval kolem sebe. Teď viděl, že jsou pořád v tlamě toho zvířete. Přitom mu nebylo horko, zřejmě proto, že oblek byl ze všech stran obklopen popelem, který tvor spolkl současně s nimi.

Tal si zkusil sednout, ale upadl, protože pažravec se znenadání naklonil na stranu a vzápětí na druhou. I když se to zevnitř nedalo příliš poznat, bylo nepochybné, že se pohybuje velmi rychle.

"Ještě že mě to nespolklo," řekl Tal po chvíli. Pořád nedokázal sedět. Znenadání se dvakrát úplně přetočili a kdyby Adras jeho pád neztlumil, byl by se zranil.

"Chci se dostat ven," pronesl Adras. "Ven z té nestvůry, ven z toho obleku, ven!"

"Já taky!" křikl na něho Tal.

Usilovně se zamyslel. Jaký příběh mu to Milla vyprávěla? O Ulle Silné paži, kterou spolkl selskiš s pochroumanou čelistí? Prosekala se mu z břicha. Jenže on nemá dýku. Ale třeba by si mohl cestu propálit...

Tal začal plavat popelem, aby se dostal ke stěně nebo k dolní části čelisti. Jenže pokaždé, když doplul k cíli, nenašel nic, čeho by se přidržel, a další náhlá změna směru ho vrhla tam, kde začal. Vznášel se někde uprostřed.

Pak uviděl vzadu dvě vyčnívající masité boule. Byly skoro tak velké jako on. Neustále se chvěly, ale možná by se jich dalo přidržet.

Mandle to nebyly, i když tak vypadaly. Kdyby ty boule pořádně stiskl nebo spálil, nestvůra by je mohla vyvrhnout.

"Pojd', chytíme se toho," ukázal Adrasovi, "a uvidíme, co se stane." A hned se vydal klikatým pohybem ke konci tlamy. Adras pochopil a přidal se k němu.

Po každých dvou tempech dopředu je to o jedno vrhlo zpět. Nakonec se tam však dostali. Tal zaváhal. Co když je ten tvor nevyvrhne a stane se něco horšího? Potom však rukama v dočerna rozpálených rukávech objal bližší bouli.

Boule se kroutila a chvěla. Vypadalo to, že živé šedomodré maso hořet nebude. Sevřel bouli pevněji a zkusil sebou házet sem a tam. Bylo to však, jako by se držel stromu ve vichřici. Boule si dělala, co chtěla, a Tal se na ní jen taktak udržel.

Pak se tlama trochu pootevřela a prohnal se jí čerstvý proud popela. Tal málem triumfálně vykřikl a chystal se k letu do volného prostoru.

Nestvůra však nedávila. Tlama se rozevřela ještě víc a dovnitř se vtačila obrovská vlna popela. Zachytila Tala a smetla ho kolem bouli do tunelu, který až příliš připomínal jícen. V půli cesty dolů se obleku zmocnilo obrovské sání a mrštilo jím jako sežvýkanou papírovou kuličkou dál do trubice. Tal a Adras se divoce roztočili a vůbec se nedalo zjistit, kde jsou.

Potom vletěli do obrovité dutiny pažravcova žaludku. Byl do poloviny plný a na hladině popela a křišťálu se vznášelo to, co si ještě přednedávnem užívalo života v jezeře.

Ze stěny žaludku vybíhala dvě dlouhá šedá chapadla a svírala něco, co vypadalo jako mohutný kerfer. Držela ho nad popelem a třetí, silnější chapadlo přejíždělo přes jeho tělo a pokrývalo je lepkavou žlutou látkou. Pak první dvě chapadla kerfera posunula výš, k malému otvoru v žaludeční stěně. Otvor se rozšířil, chapadla do něj vtačila kořist a zase se rychle uzavřel.

"Je mi na zvracení," řekl Tal.

Chapadla se stáhla a střemhlav se vrhla dolů. Téměř se dotkla Tala, ale v posledním okamžiku se zarazila a vrátila zpět.

Třetí chapadlo se vznášelo poblíž, ale nemířilo k obleku ani už nechrlilo žlutý sliz.

Pak to uvnitř opět začalo sát. Všude kolem se zvedal popel, samotný, téměř bez křišťálů, které jej jakž takž zprůhledňovaly. Popel pokrýl přilbu obleku, a tak Tal a Adras neviděli vůbec nic.

Sání zesílilo a srazilo Tala ke straně obleku. Oblek se třepetal a Tal se v něm třásl jako hrášek v lusku, kterým lomcuje vichr. Potom náhle všechno explodovalo. Talovi zalehlo v uších a zacvakal zuby. Roztočilo je to a hlavy jim kmitaly nahoru a dolů. Zastavili se, až když do něčeho narazili. Srážka byla tak prudká, že kdyby se Adras kolem Tala neobtočil a náraz tak nezmírnil, chlapec by jistě zemřel.

Po několika vteřinách údivu, co že se to ve jménu Světla stalo, si Tal otřel přilbu. Když ji zbavil popela, uviděl, že

narazili do ohromného kamenného kvádru.

Byli ve volném jezeře, venku z nestvůry, svobodní a nezranění. Tal zavřel oči a úlevně vydechl. Nebylo to tak, jak to udělala Ulla Silná paže. Nevznikla tak látka pro legendu. Jemu to ale vůbec nevadilo.

Pohlédl nahoru na kámen. Byl menší než pylony mostu, nicméně byl opracovaný a vedl přímo na hladinu.

Pravděpodobně kámen ze základů domu Vyvolených.

"Vylezeme a podíváme se, kde jsme," řekl Adrasovi. "Čím dřív budeme na břehu, tím líp."

Byl to dlouhý výstup. Nestvůra, která je spolkla, obývala nejhlubší část jezera.

Tal byl nervózní. Musel vynakládat veškerou sílu na to, aby se soustředil na výstup a každých pár minut se neohlížel.

Neustále čekal, že zahlédne stín obrovitých čelistí. Co když se příšera rozhodla, že si je dá příště?

Jak se blížil břeh, byl Tal téměř rozhodnut, že se už do jezera nevrátí. I když budou riskovat, že je odhalí, svléknou oblek a propíží se po mostě. Pak Tal ukradne loďku a doplují k ostrovu císařovny. Už netoužil po tom, aby ho zase nějaká nestvůra sežrala a... vyvrhla...

Konečně se dostali až nahoru na kámen. Ukázalo se, že není součástí mostu nebo domu. Prostě tam vězel, zčásti pod hladinou a zčásti nad ní.

Tal se přikrčil a rozhlédl se. Pořád byla noc, což bylo dobré. Protože dole neměl slunokam a nemohl si ověřit čas, dostal už strach, že se rozběsklo. Na nebi však zářil měsíc. Byly jej celé dvě třetiny - trochu moc jasno na to, aby Tal mohl být klidný.

Chvilí mu trvalo, než se zorientoval. Nestvůra je přenesla na druhou, méně obydlenou stranu jezera. V dálce uviděl seskupení domů Vyvolených a Velký jižní most. Také spatřil Východní most a Oranžový společný dům, který dobře znal.

A pak ani ne než dvě stě sáhů odtud uviděl tmavý obrys císařovny ostrova. Bylo na něm několik míst osvětlených slunokamy, avšak na opačné straně a blíž k hlavní části Enklávy. Strana obrácená k Talovi byla temná.

Tal si ostrov pozorně prohlížel. Už by k němu měl zamířit. Proč ale je ostrov, nebo spíš jeho bližší břeh, jediným místem, které není osvětleno? Jakou má ochranu před nestvůrami, které mohou kdykoli vylézt z jezera?

"Ven," zasténal Adras a přerušil mu tok myšlenek.

"Už to bude. Už brzo," řekl Tal. Ještě se na chvíli zamyslel. Nepřipadá v úvahu, aby sestoupil zpátky do jezera a přešel k ostrovu po dně. Musí to risknout, přestože měsíc svítí tak jasně.

"Adrasi? Máš dost sil, abys nás oba dostal k ostrovu vzduchem?"

"Jo," potvrdil Adras okamžitě. Tal to ještě chvíli zvažoval, protože bylo jasné, že Adras řekne cokoli, jen aby se už dostal ven.

"Dobře. Já teď otevřu oblek. Jakmile z něj udělám první krok, chci, abys mě popadl a letěl rovnou na břeh ostrova. Na břeh. Půjde to?"

Adras přikývl a tím stlačil Talovi hlavu tak prudce, že mu málem strnula šíje.

Tal popadl fialovou smyčku a rychle zatáhl, než začne Adras znovu přikyvovat.

o KAPITOLA o PATNÁCT

Chromatický oblek se nerozevřel. Rozpadl se. Tisíce rozžhavených úlomků se rozletěly do všech stran a dopadaly do jezera jako podivné kroupy. Jeden spadl Talovi vedle nohy. I přes popel a křišťál cítil, jak je horký.

Adras se nevymrštil do vzduchu, jak plánoval Tal. Zůstal na místě, dokud k zemi nedopadl poslední žhavý úlomek obleku.

"Lokar mi neřekla, že to udělá tohle," zabručel Tal. Najednou mu vyschlo v ústech. "Co kdybych stál vedle někoho?"

"Byl by dost naštvaný," odpověděl Adras. Pomalu narůstal do své plné velikosti.

"Doufám, že někdo... že si nikdo ničeho nevšímal," zakoktal Tal a rozhlédl se. Hladina jezera byla klidná a ani ve vzdálených osvětlených oblastech nebylo vidět nějakou činnost.

Adras vyrazil z popela a začal Talovi poletovat nad hlavou. Na to, že několik hodin zásoboval Tala vzduchem, aby mohl dýchat, a že byl stlačený v obleku, nevypadal zle. Celý zářil štěstím, že už je venku.

Tal zvedl paže, avšak ještě než ho Adras uchopil, ucukl. Hřmotný Pastýř totiž, kdoví proč, znal jenom jeden postup, jak Tala vyzvednout. A ten se neobešel bez vykloubení ramene.

Obláčné ruce popadly Tala za zápěstí a potom přišlo obávané surové trhnutí. Adras mu několik vteřin táhl nohy popelem, až si Tal připadal jako splávek vláčený po hladině. Pak Adras vystoupal výš a Talovy nohy se vznesly do volného vzduchu.

"Neleť moc vysoko," napomenul ho Tal, když vystoupali čtyřicet nebo padesát sáhů nad jezero. Měsíc byl jasný, tak jasný, že letící Hřmotný Pastýř a chlapec od Vyvolených vrhali na jezerní hladinu stín. Tal jej pozoroval, jak se mihotá, a přišlo mu zvláštní, že tady v Aeniru jsou stíny pouhé tmavé odrazy a nic víc.

Ostrov císařovny vypadal v měsíčním světle klidně. Když si jej Tal shora prohlížel, zjistil, že většinu jeho plochy zabírají pečlivě upravené zahrady. Byly v nich rozmístěny sochy a rozprostírala se jezírka, v měsíčním světle celá stříbrná. Určitě jsou plná opravdové vody. Dále na jižní straně stál dům ve tvaru písmene L. Okna byla tmavá. Na střeše musely být mezi křišťálovými taškami roztroušené slunokamy, protože neodrážela měsíční světlo, nýbrž jiskřila barvami. Před domem se rozkládal dvůr zakrytý baldachýnem z křišťálových listů. Pod baldachýnem jasně zářily slunokamy, ale to, co osvětlovaly, Tal neviděl.

Celý dům vypadal velice hezky a pohodlně. Určitě tam však také budou strážé, napadlo Tala. Musí se jim vyhnout a získat dost času, aby císařovně stačil říct o nebezpečí, které představuje Sushin, o ohrožení Závoje a celého Temného

světa.

Adras se klouzavě snesl, jak mu Tal nařídil, a vysadil Tala na okraji ostrova. Přistání bylo jemné, což se dalo čekat, avšak způsobilo, že se Tal zaryl nohama do země a upadl. Překvapilo ho, že přistál v měkké trávě, která, jak zjistil, když zase vstal, roste až ke břehu Popelného jezera. Jistě, normální tráva to být nemohla, přesto však mu tak připadala. Jako by byl na trávníku v zahradních jeskyních Hradu.

Nedaleko vedla cestička. Tal k ní po trávě opatrně přešel a než na ni vstoupil, pořádně si ji prohlédl. Byla vydlážděna kostkami, ale ne obyčejnými. Byly to kostky z fialového křišťálu, v němž se třpytily úlomky slunokamů. Když na první položil nohu, začala jiskřit, ale nic zlého se nestalo.

Adras se vznášel ve vzduchu za ním.

"Něco tady divně voní," zašeptal Hřmotný Pastýř. "Jakoby po oleji."

Tal nasál vzduch, ale nic jakoby po oleji necítil. Jediné, co ucítil, byla čerstvá tráva a příjemná vůně květů na vysokých keřích vpředu.

Výdal se po cestičce. Zdálo se, že vede kolem celého ostrova. Do jeho nitra z ní vybíhaly další stezky. Jedna mířila k domu.

Vybral si právě tu. Když zamířila mezi dva rozkvetlé keře, jejichž větve se pnuly nad ní, zpomalil. Něco ho zneklidňovalo. Třeba je to měsíční světlo, napadlo ho. V něm všechno vypadá zvláštně.

Udělal ještě několik kroků, než si uvědomil, co to je.

Lehká bríza, který vanula zezadu.

Jenže keře se nakláněly k němu.

Tal se zastavil a zadíval se na ně. Byly vyšší než on. Vysoké keře s mohutnými shluky zelených listů. Asi ve dvou třetinách výšky na každém vyrůstal obrovský červený květ.

"Jsou to jenom rostliny," pronesl Tal nahlas. "Jenom rostliny."

Nevydal se k nim. Jak se na ně díval, nejprve jedna květina a pak i druhá se pomalu natočily tak, že se mu dívaly do tváře. Potom se ozval sykot, jako když někdo nasává vzduch, keře se i s kořeny vyrvaly ze země a se šustěním se začaly klouzavě pohybovat vpřed. Jejich krácející kořeny byly ostré a zašpičatělé a víc než cokoli jiného připomínaly mnohočetné drápy.

Tal se dal na ústup. Udělal však jen několik kroků a uslyšel Adrase: "Jéje."

Ohlédl se. Po cestě přicházela dvojice soch, které jasně uviděl, až když letěl vzduchem. Byli to roboti, trochu větší než dospělí Vyvolení a vyrobení ze stejného zlatého kovu jako Ztroskotaná loď. Jak se blížili, ucítil Tal olejnatou vůni, na kterou před chvílí upozorňoval Adras. Sochy se pohybovaly podobně jako Tal a Adras v chromatickém obleku.

Pomalou a nemotorně.

"Je nejvyšší čas odletět," řekl Tal a zvedl ruce. Adras slétl níž a uchopil ho. Tentokrát to opravdu bolelo - protože nohy jako by mu zarostly do cesty.

Podíval se dolů a uviděl, jak se mu kolem kotníků omotávají fialové šlahouny a vytvářejí světelné okovy.

Proti nim klouzaly květinové bytosti a ohmatávaly si cestu ostrými kořeny. Hrozné sochy vzadu za nimi zvedaly a spouštěly masivní pěsti.

"Pusť mě, ono mě to drží! Odezeň je!"

Adras ho pustil. Tal se okamžitě soustředil na svůj slunokam. Kdyby se mu podařilo vytvořit fialový klíč, mohl by okovy na kotnicích odemknout. Díky Lokar aspoň ví, co má dělat.

Stihne to ale dřív, než ho sochy utlučou a květinové bytosti probodají?

o KAPITOLA o

ŠESTNÁCT

Když lidé Svobodného národa odešli sbírat mořské řasy pro ledovanský předvoj, Malen se ještě několik hodin věnovala Vránovi. Milla chvíli sledovala babizniny rychlé a obratné ruce a pak se šla přesvědčit, jestli se Jarnil nepokusil tajně odejít.

Našla ho, jak spí v posteli. Dívala se na něho a znovu zvažovala, jestli nemá něco podniknout. Už chtěla zase odejít, když ji něco napadlo. Jarnil spal v neobvyklé poloze. Měl ruce pod pokrývkou spojené na hrudi.

Stáhla tedy pokrývku a její obavy se potvrdily. V dlaních svíral slunokam.

Jarnil nespál. Odešel do Aeniru. Tělo, které tu zanechal, mu nehlídal duchostín, protože už žádný neměl. Přišel o něj v Dómu děsů.

I když ho vyhodili a udělali z něho nejdřív člena Podnároda a pak příslušníka Svobodného národa, nedokázali v něm zlomit jeho celoživotní loajalitu. Jarnil měl jediný důvod k návštěvě Aeniru.

Odešel varovat Vyvolené před vpádem Ledovanů.

Mille vyjel z rukávu do dlaně nůž. Zvedla jej a zlehka, nehybně držela Jarnilovi nad hrdlem. Pak vzdychla a zase nůž zasunula. Tím, že zabije Jarnilovo tělo, pro nikoho nic nezíská. Navíc není jisté, jestli by zemřel i v Aeniru. A je to odvážný muž, když se k takovému činu odhodlal. Teď spí a nemůže se bránit. Když ho zabije, bude z toho jenom ostuda.

Milla vycouvala na nádvoří a vodou ze studny si omyla obličej. Když je Jarnil bude varovat, Vyvolení se rychle vrátí. Také se dovědí o této pevnosti. Jestliže tu Milla zůstane, bude odříznuta od svého vojska. Obléhat pevnost Svobodného národa je snadné, protože k ní vede jediný most a v trhlíně pod ním proudí láva.

Její znalosti o Hradu a zejména o úrovních Podnároda byly velmi chabé. Jak může být vojevůdkyní, když nezná území, na němž mají bojovat její lidé?

"Potřebuju mapy," vykřikla zlobně nazdařbůh, aby uvolnila napětí z toho, že udělala chybu a nechala Jarnila bez dozoru. "Kde najdu mapy?"

Odpovědi jí bylo šplíchnutí ze studny. Milla okamžitě odskočila od okraje a v rukou se jí objevil meč z merwinova rohu a dýka.

Z vody pomalu vystupovala křišťálová obdélníková deska veliká jako dveře. Nejprve se pohybovala vodorovně, pak se zvedla do svislé polohy. I potom, když z ní stekla voda, měla přední stranu křišťálově průzračnou a zářící.

Na jejím povrchu se začaly utvářet ledovanské runy.

"Mapy se dají najít na mnoha místech Hradu. Já mám v sobě mnoho map."

Milla zase jednou vytřeštila oči. Byl to Zákoník Vyvolených. Spolu s Talem riskovali životy, aby tento magický výtvar přinesli z Aeniru zpátky. Ukryli jej v Mauzoleu, jež stojí vysoko v Hradu. Od Ebbitta se dověděli, že Zákoník umí sám od sebe putovat.

"Tak ty ses vrátil," řekla Milla.

Zákoník nereagoval. Patřilo k jeho přirozenosti, že jenom odpovídal na otázky.

"Jak se odtud dostanu k úrovním Podnároda?" zeptala se Milla.

Na zářící stěně Zákoníku se objevily stříbrné čáry. Byla to mapa. Milla ji začala horlivě studovat. Mapa ukazovala, že z pevnosti Svobodného národa vede ještě jedna cesta. Byla však úzká a obtížná a vedla jen do odlehle části topných tunelů.

"Kde je v úrovních Podnároda nejvhodnější shromaždiště pro četu pěti set Ledovanů, aby mohli bleskově zaútočit na vyšší úroveň Vyvolených?"

Vytvořila se další mapa. Byla na ní rozlehlá komnata označená jako Sál horníků. Milla se usmála. I když se Vyvolení vrátí, Zákoník jí je pomůže porazit. Je tam tolik tajných cest a chodeb, které Vyvolení neznají! Naproti tomu Zákoník ví všechno.

Kéž by jen měla jistotu, že jej bude mít vždycky po ruce.

"Malen!" zavolala a poohlédla se. "Malen!"

Když se otočila zpátky, Zákoník se pomalu nořil zpátky do studny. Milla po něm chňapla a na okamžik jeho roh pevně sevřela. Zákoník se ale v prstech zmenšil a vyklouzl jí. Vzápětí však už byl velký jako pořádná ryba a podobně jako ryba klikatě odplul do hlubin studny.

Malen vyšla ven právě ve chvíli, kdy Milla prohrabávala vodu ve studni tak mocně, že babiznu postříkala.

"Vojevůdkyně!" vykřikla Malen dotčeně.

"Zákoník! Byl tady!"

Malen si pospíšila ke studni, ale už v ní nic neuvíděla. Pohlédla na Millu, jenže její modré oči se už zakalily, protože se chystala sdělovat ostatním babiznám všechno, co Milla řekne.

"Zákoník Vyvolených," řekla Milla. "Byl tady. Vynořil se ze studny. Požádala jsem ho, ať mi ukáže mapy Hradu. Řekni babiznám, co jdou s předvojem, ať řeknou Pannám ochránkyním, že mají požádat lidi ze Svobodného národa, aby jim na sedmé úrovni Podnároda ukázali cestu do Sálu horníků. Tam se sejdem. Taky... jsem udělala chybu. Jarnil odešel do Aeniru varovat Vyvolené."

Milla ztichla a čekala, až promluví Malen. Mladá babizna chvíli mlčela a když potom promluvila, v hlase jí zněly hlasy všech babizen. Mille z toho přeběhl mráz po zádech.

"Až se Zákoník znovu objeví, musíš ho zadržet. Je to nanejvýš důležité."

Malen domluvila a kdyby ji Milla nezachytila, spadla by do studny.

"Promiň," řekla Malen. Najednou promluvila, jako by měla ucpaný nos. "Nejsem... nejsem zvyklá přenášet Hlas. Mám jen základní lekce."

Tentokrát jí Malen nepřipadala jako babizna. Připomínala mladou Ledovanku, kterou zachvátila zimnice. Ledovanku, která si není příliš jista, zda udělala všechno, co udělat měla, nicméně se o to v každém případě pokusila.

Mille tím byla milejší.

"Jak je na tom Vrána?" zeptala se.

"Myslím, že se uzdraví," odpověděla Malen. Zakašlala a narovнала se. Modř v jejích očích se rozjasnila a Malen působila sebejistěji. "Teď bude normálně spát, a až se probudí, měl by už mluvit."

"Bude schopný přesunu?" zeptala se Milla. "Kdyby ho Bennem nesl?"

Malen se zamračila. "Když bude muset."

"A Ebbitt? Bude schopný přesunu?"

"Kdo ví? Je starý a přepnul se. Kdyby byl Ledovan, myslím, že by odešel na Led a vzdal to."

"On ale není," řekla Milla. "A Hrad není pro staré lidi tak drsné místo jako loď. Taky je chytrý a mocný, protože ovládá světelnou magii."

"Je to tady jiné," uznala Malen. Zachvěla se a dodala: "Bojím se, aby nás to, že jsme sem přišly, nezměnilo."

Milla mlčela. Sama se tu změnila k nepoznání. Tolik, že už pořádně nevěděla, kdo vlastně je. Tak málo toho bylo najednou jisté. Nepochybnou jistotou ale byla její odpovědnost jakožto vojevůdkyně Ledovanů.

"Přesuneme se," nařídila. "Všichni se přesuneme, než se vrátí Vyvolení. Bennem ponese Vránu, Odris vezme Jarnila a Ebbitt bude cestovat na zádech svého duchostínu. Půjdem do Sálu horníků, sejdem se tam s předvojem - a připravíme se k útoku."

Adras se snesl k nejbližší soše a snažil se ji převrhnout. Zakymácela se a ani síla Hřmotného Pastýře jí nezabránila v tom, aby se nahnula dopředu. Její mohutné pěsti udeřily do Adrasovy oblačné hrudi a vnořily se do ní.

"Aúúú!" vyjekl Adras a zapotácel se. "To bolí!"

To se už blížily květinové bytosti. Sunuly před sebou dlouhé, ostré kořeny a za nimi se neúprosně posouvaly kmeny a větve.

Tal se nedíval. Soustředil se na slunokam a okovy ze světla. Byly fialové a on teď musel najít fialový klíč, aby je mohl odemknout a dostat se z nich. Musí ze slunokamu získat správné světlo.

"Ne... nedokážu je zastavit!" lapal po dechu Adras, když ho ohromná zlatá paže odhodila stranou.

Tal slyšel hlas Hřmotného Pastýře jenom jakoby z dálky. Každým kouskem vůle se soustředil na slunokam. Ten se nejprve rozsvítil červeným světlem a pak jím postupně probleskly oranžová, žlutá, zelená, modrá, indigová... a fialová. Fialová však byla slabá, chyběl jí jas a sytost. Tal soustředil všechnu sílu svých myšlenek. Musí dosáhnout větší intenzity světla, aby se barva stala sytější. Musí mít dokonalou fialovou, aby si udělal klíč a unikl.

Sochy se blížily. Jeden ostrý kořen, který se sunul před nimi, Tala šlehl přes holeň, až mu vytryskla krev. Nevšímal si toho. Intenzita světla se zvyšovala. Byla už téměř dokonalá. Další kořen mu rozškrábl nohu. Ohnula se k němu nejbližší květina. Když se mu okvětní plátky přiblížily k obličej, uviděl, že jsou ostré jako břitva.

Pak mu v mozku cvaklo, jako by se něco sepnulo. Ucítil, že je se slunokamem v takovém souladu, jako by na celém světě existovali jen oni dva.

Fialová, říkal si soustředěně.

Slunokam se rozzářil jasným, sytým fialovým světlem.

Bylo čím dál jasnější a Tal musel zavřít oči a zastínit si obličej rukou. Fialové světlo bylo všude kolem. Vůbec neviděl a nemohl je přimět, aby ho dostalo z okovů. Květina mu každou chvíli rozřízala obličej, sochy jím mrští o zem...

Světlo pohasínalo. Květina ho neřízla, nepadl k zemi. Otevřel oči a spustil ruku. Květinové bytosti ustupovaly ke skupině stromů podél cesty. Sochy se otočily a pomalu se sunuly zpátky, aby zaujaly původní netečné pozice. Adras se vznášel u cesty, mnul si hrud' a sténal.

Ještě tu zůstaly nepatrné zbytky fialového světla. Tal se podíval dolů na nohy. Měl je jen lehce poškrábané, krev na nich už zasychala. Světelné okovy kolem kotníků byly pryč a stezka jiskřila jako sama nevinnost. Fialové světlo vycházelo ze slunokamu.

Tal jej zvedl k očím. Slunokam se změnil. Dřív býval žlutý s červenými skvrnami a občas v něm zajiskřily všechny ostatní barvy. Teď měl sytou temně fialovou barvu, prostupující jím až do nejskrytějších hlubin.

"Díky," řekl Adras. "Od těch soch to ale bolí."

"Já... nevím, co jsem udělal," řekl Tal. Spustil ruku. Slunokam trochu pohasl, ale prsty se mu stále koupaly ve fialovém světle. "Pojďme."

Cestu lemovaly květinové bytosti a několik soch. Tal cítil nutkání kolem nich proběhnout, ale neudělal to. Když je míjel, květinové bytosti šustily a ani nejmenším pohybem nenaznačily útok. Sochy otáčely hlavy a pozorovaly ho, zůstaly však na podstavcích.

Stezka ale v měsíčním světle působila hrůzostrašně. Tal byl ve střehu a čekal, kdy ho šustící květinová bytost znenadání bodne nebo kdy se sochy zničehonic dají do pohybu a zastoupí mu cestu.

Konečně došli k domu. Jak už Tal viděl shora, osvětlený byl jenom dvůr. Křišťálové listy, které se nahoře splétaly v baldachýn, zářily v měsíčním světle stříbrozeleně a cinkaly v lehkém vánku.

Na nádvoří postávalo a posedávalo několik lidí, přestože bylo velmi pozdě. Anebo velmi brzy, záleží na tom, z které strany se to vezme.

Tal se přikrčil za nejbližší květinovou bytostí a začal si pečlivě prohlížet prostor před sebou. Nebyl to příliš podařený průzkum, protože jedno oko mu zakrývaly větve.

Přes křišťálové listy, jež tvořily baldachýn a pnuly se vzhůru ze všech stran, bylo obtížné zjistit, co se na nádvoří děje. Podle všeho seděly uprostřed dvě osoby a další dvě, které je doprovázely, přecházely sem a tam, k domu a zase zpátky. Dvojice, co sedí, budou asi Vyvolení, usoudil Tal, neboť zahlédl krátké záblesky světla z jejich slunokamů, jasnější a jinak zbarvené, než vydávaly slunokamy v rozích dvora. Sluhové... těm si nebyl jistý. Zdálo se, že nemají lidskou podobu.

Jednou ze sedících osob musí být císařovna, napadlo Tala. S dvořanem a dvěma sluhy. Kdo jiný by to mohl být?

Nervózně se rozhlédl po strážích, ale vypadalo to, že tu nikdo jiný není. V domě byla tma a ticho. Císařovna zřejmě zcela spoléhá na květinové bytosti, sochy a čarovné síly na cestách.

Není tady nikdo, kdo by mu zabránil přejít na druhou stranu, uklonit se císařovně a vysvětlit jí, co se děje. Pováží o Sushinovi, o Závoji, o otcí... o všem.

"Potřebuju se napít," zašeptal Adras. Zašeptání to ovšem bylo pouze podle jeho představ. Tal prudce skočil do květinové bytosti. Když by mu neuhnula, rozřezalo by ho to na kusy.

"Já tady ničemu nerozumím," zašeptal Tal, když opět nabyl rovnováhy. Svým způsobem to bylo horší než venku na Ledu. Tam alespoň věděl, že nic neví. Zato o tomto místě, o Enklávě Vyvolených, by přece měl mít více informací. Měl by vědět, proč jsou na dně jezera harpuny se slunokamy, měl by vědět, proč se barva jeho slunokamu změnila na fialovou, měl by vědět, proč je hrůzostrašní strážci císařovny ostrova nakonec nenapadli.

Nic z toho však nevěděl. Najednou zapochyboval, zda je moudré předstoupit před císařovnu. Ano, ona má moc dát všechno do pořádku. Jenže nepodstoupil náležitě procedury, aby se jí mohl ukázat, i když to bylo nemožné, protože Sushin ovládá strážce a kdovíco ještě. U Vyvolených nebylo obvyklé, aby si jen tak uprostřed noci přešli na druhou stranu a císařovnu oslovili.

Nicméně jiná možnost neexistovala. Byla to jeho volba. Musí být statečný a využít příležitost.

Vstal a přešel přes travu. Adras se vzdouval za ním. Vstoupili do klenuté brány a vkročili pod baldachýn z křišťálových listů.

Tal se zadíval do dvora. Otočili se k němu dva štíhlí, napůl lidscí tvorové s dlouhými pažemi a velkýma zelenýma očima, oblečení do chlupatých černých kožesin. Jeden držel stříbrný podnos s lahví, druhý zlatý podnos se dvěma křišťálovými čísemi. Vypadalo to, že je Tal a Adras vůbec nevyvedli z míry. Krátce na ně pohlédli a zase se dívali jinam. Ani dvojice Vyvolených, sedící pod baldachýnem uprostřed dvora, nevěnovala přichozím žádnou pozornost. Oba byli zcela zaujati hrou Pán šelem. Hra se blížila ke konci, hráči už zahráli všemi kartami a získané šelmy teď vytvářely kruhovou obranu. Proti nim stálo šupinaté dvouhlavé hmyzí stvoření, kolem kterého se ovíjela mnohoústá hvězdice. Na konci dlouhého ocasu se mu každou chvíli vysunulo žihadlo a švihalo směrem k protivníkům.

Hráči na sobě měli splývavá fialová roucha a řadu slunokamů. Oba byli nepopsatelně staří a vychrtlí a měli předlouhé bílé vlasy. Talovi chvíli trvalo, než zjistil, že hráč s fialovou čapkou ozdobenou slunokamy je žena, a tedy téměř jistě císařovna, a její prostovlasý protějšek je muž. Bylo jasné vidět, že jsou to blízcí příbuzní, snad bratr a sestra, anebo možná matka se synem. V jejich věku to bylo těžké rozeznat.

Tal se přiblížil, ale oni si ho stále nevšíмали. Když byl od nich jen na několik sáhů, poklekl na jedno koleno, zvedl slunokamu a vrhl z něj paprsek, aby jim vzdal úctu světlem.

V též okamžiku hmyzí stvoření zahynulo. Mnohoústá hvězdice se zkroutila nahoru jako květ a dala se do pomalého tance. Hra skončila, oba tvorové se rozplynuli do záplavy drobných jiskřiček světla, které chvíli kroužily kolem nablýskané hrací desky, a nakonec zmizeli v balíčku karet.

Teprve potom se Vyvolení otočili k Talovi. Císařovna zvedla pravou ruku a její příbuzný levou. Pololidští sluhové jim do nich vložili číše a naplnili je čímsi zpěněným a tmavým.

Vyvolení se napili a číše odhodili za sebe. Sluhové je obratně chytili.

Tal čekal, stále klečel na jednom koleně. Nakonec znovu vyslal světlo. Měl v úmyslu vyslat oranžové, které odpovídalo jeho postavení, ale z nějakého důvodu vyšlo světlo fialové.

To vzbudilo císařovninu pozornost.

"Ó, to je on," zalkala. "To je on!"

o KAPITOLA o
OSMNÁCT

"Ne, to není, Ildi," řekl muž. "Nebud' hloupá. Kdo jsi, chlapče? Vypadáš povědomě. Jsi syn Gronniův?"

"Jsem Tal Graile-Rerem," odpověděl Tal. "Nesu důležité zprávy pro Její císařskou výsost."

"Neslyšel jsem o tobě," řekl muž. "Co tady pohledáváš s důležitými zprávami? Předej je Sushinovi. My nemáme čas. Musíme dokončit sérii Pána šelem. Tu nejlepší stovku."

"Ano, odejdi," přidala se žena. Tal si byl téměř jistý, že je to císařovna. Dosud ji viděl jenom při významných událostech a z velké dálky, vždy oděnou do bohatě zdobeného slavnostního roucha. Ebbitt mu říkal, že se jmenuje Kathild - a ten muž ji právě oslovil Ildi.

"Ehm, jste Její císařská výsost?" zeptal se váhavě.

"Ovšem, že jsem... totiž jsme," ironicky odpověděla stará žena. "Proč pokračují ty pochybnosti, úskoky... ta šťouravá nedůvěra?"

"Nemám pochybnosti," ujistil ji rychle Tal. "Jde jen o to, že jsem vám ještě nikdy nebyl tak nablízku a že vaše... hm... zář je oslnující."

"No, to je pravda," připustila císařovna. "Jsi dobře vychovaný chlapec. Ale nevzpomínám si, že bych mezi lidmi Fialového řádu slyšela jména tvých rodičů. Nedostalo se jim snad čerstvé povýšení? Jsme tak zaneprázdnění, až se obáváme, že občas trochu nestíháme všechno sledovat."

Tal pohlédl na slunokamu na svém prstě, který rytmicky vysílal fialovou zář. Je zřejmé, že ho císařovna považuje za příslušníka Fialového řádu, za dítě pána a paní stínů. Je načase zménit téma.

"Výsosti, přináším závažné zprávy," řekl. "Stíny z Aeniru připravily spiknutí proti Vyvoleným. Některé hlavní kameny jsou odpečetěné a Závoj je ohrožený. Celému našemu světu hrozí nebezpečí."

Císařovna se usmála a zahrozila na Tala prstem.

"Chlapče, jestli nám tady chceš předvádět divadlo se světelnými pimprlaty, obrať se nejdřív se žádostí na vezíra světla."

"A já ti povím rovnou, že to, co říkáš, jsou hlouposti, které už tady byly, a my si rozhodně raději zahrajeme Pána šelem, než abychom se dívali na nesvéprávného výrostka, který tady něco blábolí o světelných pimprlatech," dokončil muž.

"Vy jste vezír světla?" otázal se Tal. Na prsou pocítil svírání. Oba jsou tak hrozně staří! Snad mu ani nenaslouchají!

"Uthern Lalis-Offin, vezír světla její... Její výsosti," odpověděl muž. Nazdařbůh mávl rukou a z jeho slunokamy vyšlo sotva patrné fialové světlo.

Potom se předklonil, až málem vypadl z křesla. V poslední chvíli přiskočili sluhové a zachytili ho.

"Řeknu ti něco důvěrného, chlapče," zašeptal Uthern Lalis-Offin. "Jsem císařovnin starší bratr. Poté, co jsme svrhli Mercura, jsem se měl stát císařem. Jenže ona byla jedna ruka s Fialovými a Indigovými."

Když se Uthern zaklonil, nakrčil Tal nos. Vezír světla nebyl jen starý. Byl opilý. A podle toho, jak vypadala císařovna, byla opilá i ona.

"Já si nevymýšlím," řekl naléhavě. "Mluvím pravdu. Sushin je ve spojení s Aeniřany a ti odpečet'ují hlavní kameny!"

Při vyslovení Sushinova jména se císařovna a vezír světla podívali jeden na druhého jako děti přistížené bdělým okem lektora.

"To není naše věc," poznamenala císařovna. "Jenom ceremoniální povinnosti, aby bylo úplně jasno. Už dávno. Můžeš odejít."

"Vy mě ale musíte vyslechnout," naléhal Tal. Prudce se vztyčil a stál nad císařovnou. "Musíte něco udělat! Mého otce uvěznil v Hlavním oranžovém kameni! Lokar uvěznil v červeném. Podívejte!"

Rozvázal uzel na rukávu košile a vytáhl Hlavní červený kámen. Když jej zvedl, jasně se rozzářil. Císařovna i Uthern začali kňourat a zakrývali si oči.

"My ho nechceme!" zavřískla císařovna.

Tal se dlouho díval, jak se ti dva strachy krčí v křeslech. Nemohl uvěřit tomu, že toto jsou nejvýše postavení a nejmocnější Vyvolení, vrchol společnosti Hradu. Co se to s nimi děje?

"Podívejte se do kamene," zaprosil. "Výsosti, musíte použít Hlavní fialový kámen a osvobodit Lokar! Musíte."

"Nemám ho," zakňourala císařovna. "Určitě ho nemám."

Tal spustil ruku s Hlavním červeným kamenem a o krok ustoupil. "Co tím chcete říct, že ho nemáte?" zašeptal. "Šel jsem takovou dálku... tolik jsem toho překonal..."

"Nikdy ho neměla," řekl Uthern a pomstychtivě pohlédl na sestru. "Mercur měl únikovou cestu, vedla dolů do úrovně Podnároda. Vzal si ho, ukradl Hlavní fialový kámen, Ramellanův dráp, tajné vědění. Když prchal, udeřil jsem ho."

Stařec zvedl paži, která byla kost a kůže, a předvedl to. Přitom vrhl proud světla.

"Nikdy jsem ho neměla," opakovala císařovna. "Nikdo to nemohl vědět. Dohodli jsme se tak, Utherne. Tys to přece řekl tomu stínu."

"Já ne," zasyčel Uthern. "Ty, ty jsi to řekla."

"Jakému stínu?" zeptal se Tal váhavě. "Co jste řekli jakému stínu?"

"Sharrakorovi, Sharrakorovi, Sharrakorovi," naříkala císařovna. "Kéž by se nám nikdy nepřipletl do cesty."

"Sharrakorovi?" zeptal se Tal. "Vašemu duchostínu?"

Císařovna a Uthern se rozesmáli. Z jejich ztřeštěného chechtotu se Talovi hrůzou postavily vlasy vzadu na hlavě.

"Můj ne, to ne," chichotala se císařovna. Ukázala na sluhy za sebou. "Támhle ti jsou naše duchostíny. V Hradu nás nikdo nestřeží. Žádné loajální duchostíny se neujišťují, jestli přežijeme. Sharrakor je sám sobě pánem."

Tal se užasle zadíval na štíhlé černé roboty. Jako osobní sluhové by měli v Hradu střežit těla těchto dvou Vyvolených, jenže oni jsou očividně neškodní a naprosto nevhodní jako duchostíny kohokoli mezi Vyvolenými z Fialového řádu, natož pak císařovny a vezíra světa.

A to si všichni mysleli, že Sharrakor je císařovniným oddaným a věrným sluhou. Sharrakor, považovaný za nejmocnějšího ze všech duchostínů.

"A Sushin?" zeptal se. "Co je Sushin?"

"Stínová figura," řekl Uthern. Přestal se smát a najednou se rozplakal. Slzy mu stékaly po starých, vráscitých tvářích.

"Stínová figura Sharrakora."

"Vy jste nás zradili," vydechl Tal. Nemohl tomu uvěřit. Všechny podvedli. To oni můžou za to, že jeho otec trpí v Hlavním oranžovém kameni. Vlastně jsou odpovědní za všechny zmizelé a zabitě. Za Jámu a zvrhlosti v Dómu děsů.

"Zradili jste nás stínům."

"Ne," řekla Kathild. "Já jsem císařovna Vyvolených. Já jsem nejmocnější!"

"Ne," řekl Uthern. Hlas se mu chvěl a stále mu tekly slzy. "Já jsem vezír světla. Nic se nezmění. Vyvolení budou existovat dál. Hrad zůstane stát. Závoj setrvá tak, jak je."

"Ne, nebude to tak!" vykřikl Tal. Téměř vzlykal, ale vzteky, ne ze žalu. "Měl bych vás oba zabít! To dělají Ledované zrádci!"

Ustupoval víc a víc dozadu a pozvedl slunokam. Rychlým pohybem v něm kroužilo fialové světlo. Tal do něj nasměroval svoji zlost a fialové světlo rostlo a jeho intenzita se zvyšovala. Tal nevěděl, co udělá, ani jaké zaříkadlo použije. Jen nechal všechn svůj vztek, zklamání a strach vletět do kamene.

Ze slunokamu prudce vystřelil jiskřivý fialový blesk a začal vířit kolem Tala. Točil se, až kolem něho vytvořil bariéru.

Tal se jej snažil zastavit a udeřit jím do dvojice Vyvolených, ale nedal mu správný směr. Blesk stoupal výš a výš, až se nad Talovou hlavou rozzuřila fialová bouře.

Císařovna a vezír světla se upřeně zahleděli nahoru a zbledli. Pak vyskočili z křesel, padli tváří k nohám Tala, vzlykali a pevně si tiskli kotníky.

"Nezabíjej nás! Nezabíjej nás, Mercure, Ramellane, ať jsi kdokoli!"

o KAPITOLA o DEVATENÁCT

Tal chvíli hleděl dolů na oba Vyvolené, chvíli zase na fialové světlo jiskřící mu nad hlavou. Tvar, do kterého se zformovalo, dobře znal. Byla to koruna z klikatého blesku, kterou nosila císařovna v den Nanebevstoupení a v den Temného návratu.

Jenže proč se ta kopie koruny vznáší nad jeho hlavou?

"Moc se omlouvám, Výsosti," vzlykl Uthern. "To ona mě přinutila, abych to udělal!"

Císařovna zasyčela a Utherna škrábla. V okamžiku se váleli na zemi a slabě do sebe kopali a bušili, spíš jako děti nebo zvířecí mláďata než jako dospělí lidé.

Tal se sklonil a roztrhl je. Byli tak vychrtlí a lehoučcí, že je unesl každého jednou rukou. Když je usadil zpět do křesel, přiběhli sluhové a upravili jim oblečení a vlasy.

"Proč jsi mě nazval Výsostí?" zeptal se. Zlost ho už opustila, přestože nad ním dál visela koruna z fialového světla.

Mrazilo ho a dělalo se mu špatně, ale vztek z něho vyprchal.

Možná to byl soucit.

"Ovládáš Hlavní fialový kámen," zašeptali bratr a sestra společně. "Jsi Ramellan, který se vrátil, aby nás potrestal?"

Tal pohlédl na kámen na prstě, který se teď ukázal v celé své nádheře. Vzpomněl si na kostru v topném tunelu. Určitě to byl císař Mercur, jemuž se nepodařilo uniknout zrůdcům, kteří ho vyštvali.

Také si vzpomněl, jak Ebbitt slunokam rozpůlil. To, co teď má na prstě, je jen polovina Hlavního fialového kamene.

Druhá polovina je na lodi Dálných jezdců, na vrcholu stěžně. Nebo se ztratila s Millou na Ledu, pomyslel si a píchlo ho u srdce.

I polovina Hlavního fialového kamene však bude stačit na vysvobození Lokar a otce. Může stačit na pevné uzavření hlavních kamenů a záchranu Závoje. A také na to, aby Tal dokázal dát Vyvolené dohromady a obrátil je proti Sushinovi a Sharrakorovi.

Avšak jen tehdy, když bude mít odvalu a sílu, aby hlavní kámen ve vhodný čas použil. Teď tady opravdu není nikdo, na koho by se mohl obrátit o radu. Musí sám udělat několik rozhodnutí, a začne hned teď.

Tal se cítil jako kdysi, když se odhodlal vylézt na Červenou věž. Připadalo mu to už dávno. Tehdy to pouhé rozhodnutí všechno změnilo. A nyní opět váhá, opět nemůže uskutečnit čin, který už nebude moci vrátit.

Cítil, jak se mu napínají všechny svaly, jako by jeho tělo byla pružina, která se stlačuje na doraz. Co se stane, když ji uvolní?

Tal se dlouze zadíval na schoulený pár Vyvolených. Co s nimi má udělat? Jaký bude jeho další krok? Zabít je nedokáže, toho si byl vědom. Vždyť přece již není Vyvolený - ale také není Ledovan.

Ve chvíli, kdy se již téměř rozhodl, ozvalo se Adrasovo zavolání. Letí se napít vody z nedalekého okrasného jezírka, oznamoval.

Tal se za ním ohlédl a v tu chvíli Kathild a Uthern vyskočili a z opěrek svých křesel vytáhli křišťálové dýky.

"Zemři!" vykřikl.

Tal se otočil zpátky, ale byl příliš pomalý. Dýky letěly přímo na něho - a náhle se střetly s klikací fialového blesku z koruny nad jeho hlavou. Křišťálové zbraně vybuchly a roztříštily se na prášek. Další blesk zamířil ke Kathild a Utherovi, přeskočil mezi nimi a císařovnu a vezíra světla zasáhl přímo do srdce.

Když nakonec zasáhl i sluhy, Tal se zapotácel a nebyť Adrase, který ho zachytil, spadl by jako špalek. Vzduchem proletělo hrozné zablesknutí, ozvalo se zadunění silnější, než když burácí Adras, a z baldachýnu rázem odletěly všechny křišťálové listy.

Nakonec to Tala a Adrase přece jen smetlo na zem. Tal přivřenýma očima viděl, jak Kathild a Uthera znovu a znovu zasahují šipky fialového blesku. Jako by si s jejich těly hrály, zasáhly každou jejich část. Blesky oslepovaly a hřmění ohlušovalo. Slunokamy na oblečení Vyvolených některé blesky pohltily, a dvojice tak chvíli dokázala pokračovat v boji a snažila se uniknout. Potom explodoval poslední slunokam a pod práškem, který z něj slétal k zemi, zůstala nehybná císařovna Kathild i její vezír světla.

Fialová koruna, visící nad Talovou hlavou, se k nim přenesla a pruhy světla se znovu uspořádaly do neurčité lidské podoby. Ta se chvíli vznášela nad mrtvými Vyvolenými s vítězoslavně zvednutými pažemi a nakonec zmizela ve vodopádu jiskříček fialového světla.

"Tos udělal ty?" zeptal se Adras. "Mám rád blesky."

"Ne," řekl Tal unaveně. "Myslím, že to bylo smrtelné prokletí císaře Mercura. Jen jsem ho doručil."

Vstal a oprašoval se. Na těla se ani nepodíval. Moc z nich nezůstalo a ze země kolem se ještě kouřilo.

"Cos ty tady vlastně chtěl udělat?" zeptal se Tal.

"Hmmm?" udělal Adras. A začal si podrobně prohlížet ohořelá místa na nedalekém sloupu. "Podívej! Loď!"

Ukázal prstem. Tal se tím směrem podíval. Skutečně, k ostrovu se blížila obrovská loď. Byla jasně osvětlena slunokamy a na její palubě byly zástupy příslušníků Císařské stráže a další Vyvolení. Na přídi stála důvěrně známá obtloustlá postava.

"Sushin," zaúpěl Tal. Teď, s mrtvou císařovnou a vezírem světla u nohou, nebyla vhodná doba na to, aby se mu postavil a získával Vyvolené na svou stranu.

"Doufám, žeš to s tou vodou nepřehnal a že můžeš letět," řekl Tal.

"Proč?"

"Protože přece musíme odletět!" vykřikl Tal.

"Není nutné hned křičet," popotáhl nosem Adras. "Kam to bude?"

Tal zavrtěl hlavou. Opět se cítil neuvěřitelně unavený.

"Nevím. Prostě pryč, než ta loď přistane."

"Na to je už pozdě," odušil Adras. "Právě přistála."

"To není možné," řekl Tal. Ani se neobtěžoval podívat. "Byla odtud stovky sáhů."

"Ta ne," vysvětloval trpělivě Adras. "Ta druhá loď. Tamté jsem si předtím nevšiml."

Tal se podíval. Jiná loď plná strážců zakotvila na západním pobřeží. Z příďe seskakovali první Vyvolení. Uviděli ho. Ozval se rozzlobený křik.

Únava byla náhle ta tam. Otočil se, popadl Adrase za ruku a táhl ho pryč.

Potom zvedl obě paže. "Pojď!" vykřikl. "Mizíme!"

"Je mi špatně od žaludku," poznamenal Adras. Odrazil se od země, uchopil Tala za zápěstí a povytáhl ho nahoru. Zvedl ho však málo a jak ho vlácel po zemi, div ho nepředhodil dvěma květinovým bytostem, které se po něm užž sáply a hodlaly ho rozřezat na kusy.

"Výš!" zakřičel Tal. Nohy mu na okamžik spočinuly na ramenou zlaté sochy. Zapřel se, aby trochu nabrali výšku, jenže

Adras zasténal a najednou ji zase ztratil.

Teprve až téměř u jezera na druhé straně ostrova se mu konečně podařilo náležitě vzlétnout. Mířili k okraji kráteru a Tal myslel na všechny ty Vyvolené a slunokamy, co nechal za sebou.

Na okamžik úlevně vydechl. Skutečně však jen na okamžik, protože si náhle uvědomil něco strašného. Úleva byla ta tam a vystřídal ji panický strach.

Stalo se totiž, že v okamžiku, kdy je blesky útočící na císařovnu a jejího bratra srazily k zemi, upustil Hlavní červený kámen.

o KAPITOLA o DVACET

"Vynes nás výš," pronesl Tal rozhořčeně. "Pak mě můžeš pustit."

"Jak vysoko?" zeptal se Adras.

"Dost vysoko," zamumlal Tal. Jak mohl být tak pošetilý? Dával si přece takový pozor, aby Hlavní červený kámen neztratil. Ta babizna Ledovanka měla pravdu, když mu předpověděla:

„Slunokamy z tebe padají, jenže do rukou jiných.“

"Hm, Tale, proč tě mám pustit?" zeptal se Adras.

"Nepouštěj mě," řekl Tal krátce. "Zlobím se na sebe. Vlastně nechci, abys mě pustil. Je támhleto oblak? Pojď, připojíme se na chvíli k němu."

"Jistě," řekl Adras. Nad kráterem se vznášel protáhlý mrak. "Proč se na sebe zlobíš?"

Tal spolkl další slova plná vzteku. Není důvod, aby na Adrase křičel.

"Upustil jsem Hlavní červený kámen," řekl sklesle. "Vlastně jsem zabil Lokar a určitě ještě někoho dalšího."

"Hlavní červený kámen?" zeptal se Adras. "To je ten červený slunokam?"

Tal se pomalu, zhluboka nadechl. "Jo, červený slunokam."

"No, já jsem ho zvedl," řekl Adras. "Říkal jsem si, že se ti může hodit."

"Tys ho zvedl?" opakoval Tal. Podíval se nahoru na Hřmotného Pastýře, který se na něho usmíval. "Kde je?"

"Dal jsem si ho do kapsy."

"Do kapsy? Ty přece kapsu nemáš... ehm... nebo jo?"

"Když kapsu chci mít, tak ji mám," odpověděl Adras hrdě. "Podívej!"

Pustil jednu Talovu paži a chlapec se pod ním divoce rozhoupal. Naštěstí Tal nezpanikařil a jen pevněji sevřel druhou pěst.

Adras si sáhl někam do oblasti břicha a dvěma velkými a tlustými prsty vytáhl drobný červeně zářící slunokam. Přistrčil jej k Talovi.

"Ne, teď ho nech u sebe," řekl Tal naléhavě. "Získal jsi právo se o něj starat."

Už nedodal, že poslední, co si přeje, je viset pod Hřmotným Pastýřem tisíc sáhů nad zemí, přebírat z jeho přerostlých oblačných prstů nenahraditelný slunokam a snažit se jej uvázat do košile.

Když doletěli k vyhlédnutému oblaku, přikázal Tal Adrasovi, ať zastaví kousek pod ním, aby mohl pozorovat, co se děje dole. Bylo tam rušno, a nejen na ostrově císařovny, ale v celé Enklávě Vyvolených. Všude zářily slunokamy - v domech, podél cest i na mostech. Odtud, z bezpečné vzdálenosti, to byla pestrá podívaná.

Přestože císařovna smrt jistě byla důvodem ke zmatku, nemohl Tal přijít na to, proč jsou všichni v neustálém pohybu. Někteří Vyvolení dokonce vyběhali z tunelu, který procházel stěnou kráteru.

U toho oblaku se nějakou dobu zdrželi. Slunce už vyšlo a z kráteru pod nimi se vytrácely poslední zbytky noční tmy, když Tal konečně pochopil, co se děje.

"Vracejí se," řekl nevěřicným hlasem. "Vyvolení se vracejí zpátky do Hradu. Do Temného návratu ale ještě zbývají celé měsíce!"

Návrat do Hradu nemůže urychlit ani smrt císařovny. To by bylo neslýchané. Ode dne Nanebevstoupení do dne Temného návratu jsou všichni Vyvolení v Aeniru. To je obvyklé. Jenže o tom, co se dole dělo, nebylo možno pochybovat. Na hlavních mostech se shromažďovaly jednotlivé řady a Tal je mohl rozeznávat podle barev slunokamů. Po Západním mostě se pohybovali členové Oranžového řádu.

Tal se na ně upřeně zadíval. Kéž by měl dalekohled! Dole zahlédl nosítka pro nemocné a slabé. Na některých by měla ležet jeho matka. Musí tam být. Odmítl uvažovat o tom, že může být mrtvá.

Najednou zmizela skupina Vyvolených, která stála poblíž okraje Oranžového řádu, a narušila tak duhové pořadí. Tal přimhouřil oči. To bylo ještě neobvyklejší než skutečnost, že se Vyvolení vracejí. Bylo totiž stanoveno, že se Vyvolení budou vracet do Hradu v pořadí duhových barev. Nejprve šli Vyvolení z Červeného řádu, od nejnižší postavených po ty nejvyšší, a pak postupně podle společenského postavení Vyvolení z řádů dalších barev.

Najednou se rozzářila skupina Modrých Vyvolených - a také zmizela. Potom několik Indigových a hrstka Žlutých.

"Musíme níž," nařídil Tal. "Musím to vidět."

Snesli se, aniž by někdo zvedl oči a podíval se na ně. Všichni byli příliš zaujati návratem do Hradu.

Tal pozoroval, jak přesun ovládá čím dál větší zmatek. Lidé mají putovat zpátky teprve tehdy, když jsou připraveni. Jenže teď bylo k návratu vysláno mnoho dětí a nemocných, i když připraveni nebyli. Tal zahlédl malého chlapce, jak odbíhá od matky právě ve chvíli, kdy kaleidoskopický kotouč signalizoval začátek přesunu.

Trvalo několik minut, než si uvědomil, že to, co vidí, je panika. Vyvolení byli zoufalí, že se vracejí do Hradu a Temného světa. Jenže proč? Vzbouřily se již Duchostíny? A projevil by se jejich útok také útokem tady v Aeniru?

Ať se však děje cokoli, pro Tala to je příležitost. Podíval se dolů na řidnoucí řady Vyvolených. Když převládne chaos

tady, bude to v Hradu ještě horší.

Teď tedy přišel čas, kdy se vrátí a dá matce protilátku na to kousnutí vodním pavoukem... pokud ji neztratil. Tal nahmatl na košili druhý uzel, ten, který dosud nerozvázal. Obě lahvičky se vzácnou protilátkou byly na svém místě. Za předpokladu, že se nepoškodily při přesunu do Aeniru a že se jim nic nestane ani cestou zpět, dostane Tal Graile z bezvědomí a uzdraví ji.

"Přenes nás ke stěně kráteru," řekl Tal. "Vracíme se domů."

"Tohle je domov," řekl Adras.

"Temný svět," řekl Tal. "Bude z tebe zase duchostín."

"Hmmm, uffff," supěl Adras. Zamířil však ke stěně kráteru.

Domov, uvažoval Tal. Kde teď má vlastně domov? Téměř všechno, co se o Vyvolených a Hradu dověděl, se ukázalo jako lež. Ukázalo se, že císařovna je zbabělá uzurpátorka a její vezír světla stejně tak. Ukázalo se, že vezír tmy je stínová loutka.

A potom v Hradu se mu jako temná skvrna na životě připomenou chyby, jichž se dopustil. Nehoda, kterou způsobil, a smrt lidí, za kterou je odpovědný.

Řešením je to odčinit, uvažoval Tal zachmuřeně. Musí za to, co provedl špatného, teď udělat něco dobrého. Musí osvobodit Lokar, otce a další strážce uvězněné v hlavních kamenech. Musí porazit Sushina a Sharrakora a zachránit Závoj. Nejen kvůli svým lidem, ale také kvůli Ledovanům. Dluží to Mille a dalším.

Všechno teď záleží jenom na něm.

"Leť k tomu výstupku," řekl a ukázal prstem. "Odtud se přesuneme zpátky."

o KAPITOLA o

DVACET JEDNA

Sál horníků byla rozlehlá přírodní jeskyně, kterou kdysi dávno upravili na velkolepou aulu. Z klesající podlahy zbudovali široké terasy a ze skály vystupující v jižní části vytesali impozantní kazatelnu.

V době největší slávy, když se stavěl Hrad, se zde pravidelně shromažďovalo dvacet nebo třicet tisíc lidí. Ty časy však byly už dávno pryč a dnes ve větší části rozlehlé síně vládlo šero, neboť slunokamy umístěné vysoko na stropě pohasly.

Část jedné terasy využíval Podnárod k uskladnění kamenných lahví s olejem, ale jinak tu bylo pusto.

Sál se Mille jevil jako ideální místo ke shromáždění Ledovanů. Měl mnoho vchodů a východů, především tu však byl široký koridor. Táhl se k Jasnému vzestupu, jednomu z hlavních schodišť, které vedlo od nejnižších úrovní Podnároda až k začátku Fialové úrovně.

Millinu podivnou kavalkádu tvořila babizna, duchostíny, postižený Bennem, duchem nepřítomný Jarnil, podřimující Ebbitt a zraněný Vrána. Do sálu ale dorazili bez potíží. Cestou zahlédli příslušníky Podnároda, kteří však jakmile uviděli duchostíny, rychle před nimi utekli.

Jinak byl na nižších úrovních Hradu klid. Nezahledli žádné cizí duchostíny a nikde nebylo ani stopy po celkovém znepokojení. Nikdo se před nimi nepokusil uzavřít dveře a brány se kterými se už po staletí nebo přinejmenším po desetiletí nehnulo.

Malen uložila své pacienty co nejpohodlněji poblíž kazatelny a Milla se spolu s Odris vydala na průzkum teras sálu.

Když zjistila, že na nich není žádná past a že tam bude snadné útočit i ustupovat, spokojeně se vrátila k ostatním, aby počkala na příchod prvních bojovníků a prostřednictvím Malen si promluvila s babiznami.

Ačkoli ve skutečnosti nečekala dlouho - méně než osm hodin podle Vyvolených - jí ta doba připadala nekonečná.

Uvědomovala si, že se Vyvolení, které Jarnil stačil varovat, mohou vrátit každou chvíli. Anebo by se svobodné duchostíny, které už v Hradu jsou, mohly rozhodnout k útoku jak na Vyvolené, tak na její malou skupinu. Milla si představovala, co by dělaly osobní, připoutané duchostíny, kdyby se ocitly tváří v tvář svým bratrům. Přiměla by je jejich povinná věrnost k boji proti nim? Inu, i Vyvolení mají něco takového, jako je Modlitba k Asteře. A pokud Milla ví, té se neodporuje.

Svobodné duchostíny nejspíš nezaútočí, dokud bude existovat Závoj. K tomu, aby zvítězily nad Vyvolenými i nad duchostíny, které jsou k nim připoutány, by si museli přivést z Aeniru početné vojsko. A to se jim nepodaří, dokud nezničí Závoj, protože náležitou sílu mohou získat jenom díky světlu.

Otázkou je, jak moc už je Závoj poškozen. Milla zatoužila, ať je Vrána při vědomí, aby se ho mohla zeptat, co zjistil v Červené věži. Věděla sice, že se Vránovi a Talovi podařilo získat hlavní kámen, ale víc už nic.

Náhle se ozval slabý zvuk, který ji vyburcoval k přesunu k nejbližšímu vchodu. Přikrčila se a přichystala si nůž a dráp.

Odris se jí přisunula po zemi k pravému boku a vytáhla se nahoru.

Zpoza rohu vyklouzla ledovanská žena. Panna ochránkyně. Když Millu uviděla, pokynula jí znamením dobrého lovu - dva prsty zamířila rovně dolů a prudce jimi trhla do strany. Také Milla ji tak pozdravila.

Panna ochránkyně opět zmizela za dveřmi. O chvíli později se však vrátila a za ní vstoupila Matka ochránkyně, doprovázená proudem Panen ochrány a lovců. Matka ochránkyně se otočila k Mille a na pozdrav k sobě krátce srazila pěsti. Pak se otočila zpět, aby těm za sebou udělovala pokyny, jak se mají v síni rozmístit. Do každého, kdo ji mýjel, lehce ťukla a ukázala mu, kam má jít.

Každý Ledovan měl pro případ, že by si cestu zpátky museli probojovat topnými tunely, přes loveckou tornu zavěšeny mořské řasy. Millu jejich prozíravost potěšila.

Dovnitř proudilo stále víc Ledovanů. Dorazily další čtyři Matky ochránkyně a každá Millu pozdravila sraženými pěstmi. Pak se připojily k první Matce ochránkyni a krátce se s ní poradily. Vzápětí už dávaly pokyny svým pannám a lovcům,

jak se mají připojovat k jednotlivým skupinám.

Milla trpělivě čekala. Takto probíhal lov pokaždé. Když potom každý zaujal své místo, shromáždili se nižší vůdcové a očekávali Ledovana, který je všechny vedl.

Ten, kdo vešel, uvedl Millu v úžas. Obrovitý Ledovan s odhalenou hrudí a pažemi musel sklonit hlavu, aby mohl projít dveřmi. Jeho oči měly sytou tmavomodrou barvu, oblečený byl jenom do kalhot a byl bosý. Kalhoty měl ušité z matně lesklé šupinaté kůže vzácného a nesmírně nebezpečného pračerva. U pasu se mu houpal těžký řetěz ze zlatého kovu, jehož články byly tlusté jako Milliny ruce.

Chodit bosky po Ledu a přitom přežít dokáže jen jediný Ledovan. Určitě to je proslulý Pán meče Jarek Krveplavec.

Dokázal zabít dva pračervy a potom po tři noci plaval v jejich krvi, dokud nevytekla z ledové jeskyně, kde se s nimi utkal. Ta krev mu natrvalo změnila pokožku a učinila ji nesmírně tuhou a odolnou proti chladu a ohni.

Jarek byl divoch a řetěz byla jeho zbraň.

Po jeho boku šla drobná žena, která na první pohled vypadala jako obyčejná Panna ochránkyně. Byla ale oblečena do nezvyklých kožšin, na opasku se jí houpalo šest nožů různých tvarů a nízké boty měla ušité z kůže pračerva.

Milla ji znala. Její pověst z ní udělala Jarekovo dvojče. Byla to Kirr, Panna ochránkyně, které bylo přičleno odejít a putovat s Pánem meče. Stala se Jarekovou společnicí a byla jedinou ledovanskou bytostí, která dokázala alespoň trochu zkrotit jeho divoké záchvaty vzteku. Nikdy jí neublížil a ona ho dokázala zbavit návalů zuřivosti. Babizny to považovaly za důležitou službu, a tak po ní nechtěly, aby se připojila k ruce.

Jarek a Kirr mířili nahoru prohlédnout si ještě další vchod, ale když uviděli Millu, srazili k sobě pěsti, aby ji pozdravili. Millu to tak překvapilo, že málem nestihla pozdrav opětovat. Na Hoře viděla jiné, méně slavné Pány meče a nikdy by ji nenapadlo, že se k nim připojí právě Jarek a Kirr.

Přišli další Panny ochránkyně a po nich dva příslušníci Svobodného národa, Gill a Ferek. Vyrázili k Mille, pak ale zaváhali, protože si nebyli jisti, jestli s ní smějí navázat kontakt, když tak nečinily Matky ochránkyně.

Milla je kývnutím přivolala.

"Nedělejte si starosti," řekla. "Matky ochránkyně mají plné ruce práce, aby všechny rozřídily. Kde jsou Clovil a Inkie?"

"Ukazují vašim lidem jezero se vzduchořasami," odpověděla Gill. Stále pozorovala přicházející Ledovany, očividně rozrušená, jak je všechno v pohybu. "Pak se pokusí přesvědčit Spokojence, že konečně nastal čas, aby se stali svobodnými!"

"Dobrá," řekla Milla. "Jsem ráda, že jste tady, protože jsem vás chtěla požádat, abyste se stali průvodci. Potřebujeme vás - a spoustu dalších ze Svobodného národa, kolik jen se vám podaří sehnat - abyste nám ukazovali cestu do jednotlivých částí Hradu. Především do úrovně Vyvolených."

"Jasně!" vykřikla Gill. "Moji rodiče byli umývači stolů u Červených, Oranžových a Žlutých. Znáš ty úrovně opravdu dobře."

Ferek mlčel. Milla si všimla, že polkl a nervózně sebou trhl.

"Taky potřebujeme někoho tady," dodala rychle. "Toto bude naše loď, náš domov pro babizny a raněné. Potřebujeme sem někoho ze Svobodného národa, kdo zná tyhle nižší úrovně. Je to důležitá práce. Třeba ty, Fereku - zůstaneš tady?"

Milla si kdysi nade vše cenila odvahy. Ale jen do té doby, než se dostala do Dómu děsů a poznala, co takové místo udělá s dítětem, které neví, jak si přivolat babizny, aby je zachránily před zlými sny. Ferek byl takové dítě.

"Ano, ano, zůstanu," řekl Ferek. Bylo vidět, že se mu ulevilo.

"Dobrá," odpověděla Milla. Uviděla, že se Matky ochránkyně otáčejí a míří k ní. V této chvíli jich je dvacet, což znamená dvacet ruk Panen ochránkyň, tedy celkem dvě stě čtyřicet žen. Plus možná další stovka lovců a Jarek s Kirr.

"Třeba budeš u toho, když se Vrána probere."

Opustila je a vydala se k Matkám ochránkyním. Bude to první opravdová zkouška jejich schopností vojevůdkyně. Ted' jsou na nepřátelském území a jejich vojsko je ještě na cestě. Budou ji Matky ochránkyně poslouchat?

Koutkem oka Milla zahlédla, že Malen opustila Vránu a spěchá k ní. Babizna nenechá Millu samotnou, když má promluvit k Matkám ochránkyním.

"Zdravím vás, Matky ochránkyně," poznamenala Milla a chvatně se k nim postavila. Aspoň jim řekne pár slov, než se objeví Malen.

"Vojevůdkyně!" zaburácela sálem odpověď. Milla si všimla, že některé Matky ochránkyně ji oslovují snadněji než jiné. "Pojďte," řekla. "Poradíme se. Já, támhle je babizna Malen. Požádám ji, ať se k nám připojí."

Jelikož v tu chvíli byla Malen od nich jen několik sáhů a očividně se s ní počítalo, bylo Matkám ochránkyním jasné, že Milla nebude čekat, až jí babizny řeknou, co má dělat.

Některé mímě přikývly, ale přinejmenším stejné množství se jich nepatrně, avšak bez ostychu, ne právě zdvořile zamračilo.

Ty to Mille neulehčí.

o KAPITOLA o

DVACET DVA

Matky ochránkyně se shromáždily do půlkruhu kolem Milly. Malen stála blíž k nim než k Mille. I když si Milla nepřála, aby se k ní babizna připojila, cítila se hodně osamocená.

Všechny čekaly, až promluví.

Přejela po nich dlouhým pohledem. S většinou z nich se už setkala a znala jejich jména, ale nic víc. Něco málo se dalo vyčíst z jejich tváří nebo z toho, jak jsou oblečeny. Všechny měly na sobě lehké kožšiny v barvě ruky, kterou vedly, a

brnění ze selských kůží. Některé na něm měly ještě naleštěné pancéřové pláty. Většinou byly vyzbrojeny mečem a kopím ze selských nebo wresčích kostí napuštěnými zářícími řasami, které jim daly babizny. Dvě měly zářící meče z rohu merwina. Bez obličejových masek se daly rozeznat mnohem snadněji. Jejich věk se pohyboval ve velkém rozmezí, od těch nejmladších, které byly o pět nebo šest okruhů starší než Milla, až po Matky ochránkyně s velkými zkušenostmi, které mohly vést Panny ochránkyně na Ledu po třicet či čtyřicet okruhů. Pro ty druhé to pravděpodobně bude poslední velká výprava, než osamoceny odejdou potýkat se s větrem a zkoušet teplotu Ledu na své holé pokožce.

Mille vyschlo v krku a náhle nevěděla, co má říct. Matky ochránkyně se na ni upřeně dívaly a čekaly. Nikdy by ji nenapadlo, že to bude horší, než postavit se merwinovi nebo v Aeniru uniknout objímači.

Nesmí dát najevo strach. Nesmí ani zkusit dýchání rovkir, protože by si toho mohly všimnout. Musí prostě mluvit.

"Vyvolení byli před naším útokem varováni," řekla a měla dojem, že to spíš zadržovala. "Myslím, že právě teď pospíchají z Aeniru. Měla jsem v plánu zaútočit v době, kdy nebudou vědět, že jsme tady, ale takovou možnost jsme už ztratili.

Domnívám se, že se teď musíme zmocnit těchto nižších úrovní a držet je, dokud nebudeme mít dostatečné zásoby mořských řas pro celé naše vojsko, které přijde topnými tunely."

Matky ochránkyně přikývla. Nepromluví, dokud je Milla nevyzve.

"Ukážu vám, kde se nacházíme. Kdo má kůži a něco, čím by se dalo kreslit?" zeptala se Milla. Okamžitě se před ní objevilo několik srolovaných wresčích kůží a nejrůznější kreslicí potřeby, od uhlu až po tenký štětec a lahvičku s trylkujícím inkoustem.

Vybrala si, rozprostřela kůži, poklekla a rychle uhlem vše načrtla. Velmi zhruba nakreslila, jak vypadá oblast kolem Sálu, a pak v příčném řezu Hradem přibližně zobrazila úroveň Podnároda včetně hlavního schodiště, které znala.

"Obsadíme nejvyšší úroveň Podnároda tady na schodišti a na této rampě a vůbec všude, kde to bude vhodné," řekla a ukázala na několik různých míst. "Pak se Vyvolení nedostanou k jídlu a budou odtrženi od svých sluhů. Většina Vyvolených nic nevydrží, a tak budou trpět. To nám pomůže v době, kdy naplno zaútočíme. Musíme se přesouvat rychle, abychom uzavřeli všechna schodiště a cesty mezi úrovní jedna Červených a úrovní sedm Podnároda."

Matka ochránkyně prořízla vzduch dlaní.

"Mluv," odpověděla Milla.

"A co Podnárod? Bude klást odpor?"

"Možná," řekla Milla. "Chci ale, abychom jim ublížili jedině tehdy, když nebude jiné východisko. Někdo možná teď pracuje na některé úrovni Podnároda - ty musíme poslat zprávkou. Budeme mít s sebou nějaké lidi ze Svobodného národa, kteří nám pomůžou všechno vysvětlit, a další, kteří nám budou dělat průvodce."

Vzduch prořízla další Matka ochránkyně, jedna z těch starších, s mnoha jizvami na obličeji a na rukou. Milla přikývla.

"Tohle je jasný plán, vojevůdkyně, ale abych se ujistila, že si ho moje stará hlava zapamatovala, smím ho zopakovat? Obsadíme všechna schodiště, rampy a cesty mezi námi a Vyvolenými. Budeme zabíjet nebo brát do zajetí Vyvolené a duchostíny. Dáme si pozor na lidi z Podnároda, ale budeme se k nim chovat slušně, a kdybychom se museli dát na ústup, zvolíme smrt."

"Ano," řekla Milla. "Musíme držet tyhle úrovně, dokud nedorazí hlavní vojsko."

Další proříznutí vzduchu.

"Ano?"

"Možná by už bylo dobré nechat řeči, vojevůdkyně, a pospíšet si hledat všechna schodiště a rampy, abychom byli připraveni na útok nepřítele."

Milla přikývla. "Toto místo se stane lodí našeho klanu. Všechny posly směřujte sem. Dejte si pozor na stíny, protože jsou nebezpečnější než Vyvolení - především svou světelnou magií. A teď, kdo půjde kam? Mluvte otevřeně."

Matky ochránkyně se stáhly ještě těsněji a mluvily rychle, občas jedna přes druhou. Brzy se dohodly, kam která ruka půjde. Když bylo všechno rozhodnuto, začaly odcházet, neboť pospíchaly, aby svolaly své Panny ochránkyně a lovce.

Nakonec zbyla jediná Matka ochránkyně. Ta starší s mnoha jizvami. Milla si vzpomněla, že se jmenuje Saylsen.

"Já se svou rukou zůstanu tady a budu střežit toto místo, které je nám lodí, a vojevůdkyni," řekla Saylsen. Pohlédla na Malen. Milla si všimla, že babizna nepatrně přikývla. Očividně to už bylo rozhodnuto.

"Co našim plánům říkají babizny?" zeptala se Milla. Všimla si, že téměř po celou dobu setkání s Matkami ochránkyněmi měla Malen zastřené oči.

"Ty jsi vojevůdkyně," odpověděla Malen. Chytře se vyhnula odpovědi. Pak dodala: "Ten kluk ze Svobodného národa, Vrána... Je při vědomí. Chtěla jsi s ním mluvit, ne?"

"Ano!" Milla se podívala na druhou stranu ke kazatelni. Vrána už opravdu seděl a Ferek mu dával napít. Chvilku předtím Gill hrdě odkráčela v čele ruky Panen ochránkyní.

Milla také zahlédla Jareka a Kirr. Seděli na výstupku za kazatelnou a hráli hru kámen-nůž-kůže.

Saylsen zachytila její pohled. "Jarek a Kirr jsou s mou rukou. Babizny to tak chtěly."

Strážce, pomyslela si Milla. Přemýšlela, jestli jsou tam, aby chránily ji, nebo aby před ní chránily Malen. Ostatně, jestli se něco Malen stane, bude Milla jednat svobodně jen do doby, než za ni babizny pošlou náhradu.

To urychlilo tok jejích myšlenek.

"Přijdou další babizny?" zeptala se.

"Až po vyhrané bitvě," odpověděla Malen. "Bitva není vhodné místo pro babizny."

"A co ty?" zeptala se Milla. Malen si zvlhčila rty. Vypadala ustaraně.

"Viš, babizny se nikdy nesmí zapojit do boje. To bylo řečí, než mě vůbec poslaly sem, kde může každou chvíli dojít k bitvě. Pokud jde o raněné -"

"Ranění přežijí, pokud přežít mají," přerušila ji Saylsen a pokrčila rameny. "Když tady babizny nejsou, tak nejsou."

Bojovníci bojují a bojovníci umírají."

"Já jsem mluvila, Matko ochránkyně," pronesla ledově Malen.

Saylsen nevypadala kající. Vrhla na Millu pohled, kterým jako by říkala: To je naše věc, babiznám do toho nic není.

"Pojď se mnou. Promluvíme si s Vránou," řekla Milla Saylsen. "Zná dobře Hrad a je to zapřísáhlý nepřítel Vyvolených."

o KAPITOLA o

DVACET TŘI

Barvy duhy se rozplynuly, zůstalo jen neměnné fialové světlo. Tal zamrkal a uvědomil si, že je nad ním kamenné víko sarkofágu.

"Adrasi?" zašeptal. Na paži ucítil studené stínotělo. Adras vklouzl k boční stěně sarkofágu.

"Ano?"

"Jen tě kontroluju," zašeptal Tal. "Jsi v pořádku?"

"V Aeniru je to lepší než tady," odpověděl Adras. "Nelíbí se mi být stínem."

"Vrátíš se tam," řekl Tal. Řekl to automaticky, ale ta myšlenka mu uvízla v hlavě a přiměla ho chvíli přemýšlet o tom, co řekl. Co s Adrasem? Milla měla určitě pravdu, když říkala, že Vyvolení by neměli mít duchostíny. Kromě záchrany Závoje bude Tal muset zajistit, aby duchostíny, které teď Vyvolení mají, odešly zpátky do Aeniru a zůstaly tam. To se týkalo i Adrase.

Co ale bude dál s Vyvolenými, když všechny duchostíny zmizí a - jak Tal připustil jako nutný důsledek - osvobodí se Podnárod?

Zavrtěl hlavou. Lepší bude přemýšlet jako Ledovan a dělat si starosti kvůli Ledu před sebou, a ne se zabývat tím, co je za ním nebo daleko vpředu.

"Něco ostrého... a horkého... se do mě zařezává," postěžoval si Adras. "Můžeme teď vylézt?"

"Promiň," omluvil se Tal. Bylo načase něco podniknout, ne tam ležet a přemýšlet.

S Adrasovou pomocí trochu nadzvedl víko sarkofágu a škvírou se podíval ven. V Mauzoleu bylo ticho a nic nenarušovalo trvalé přišetí. Z dálky zaslechl nějaký pokřik, ale bylo to hodně daleko a nezdálo se, že by se výkřiky přibližovaly.

Odtáhl víko a vylezl ven. Za ním vyletěl Adras.

Hlavní červený kámen zůstal ležet v sarkofágu. Tal natáhl ruku a vytáhl jej.

"Když jsem stín, tak to s tou kapsou nefunguje," řekl Adras a poškrábal se na břicho.

Tal věděl, že duchostínům dělá manipulace se slunokamy potíže, přestože s běžnými předměty v Temném světě problémy nemají. Předpokládal, že se jedná o další část tajemství přeměny mezi světy, přeměny, kdy se z nich stávají duchostíny.

Společně usadili víko se sochou duchostínu okupanta, dávno pokrytou prachem. Tal zvedl Hlavní červený kámen do výšky a na čele se mu od přemýšlení objevily vrásky.

"Myslím, že bych měl osvobodit Lokar," řekl a podíval se na polovinu Hlavního fialového kamene na prstě. "Když budu moc."

Adras oddaně přikývl. "Vězení je nanic. Lepší je být volný ve vzduchu."

"Nejlíp uděláme, když si ze všeho nejdřív najdeme místo, kam se budeme moc ukrýt," řekl Tal. Pořád slyšel ty pokřikující hlasy a chtěl zjistit, co se děje. Adras má pravdu. Teď, když ví, že zřejmě dokáže Lokar osvobodit, měl by se o to co nejdřív pokusit.

Jak Tal očekával, byl předpokoj, kde sochaři z Podnároda prováděli základní práce na sochách zdobících sarkofágy, opuštěný. Mezi dvěma sloupy neopracovaného kamene objevil místo, kde se dalo ukrýt. Přikrčil se a soustředil se na Hlavní červený kámen.

Jako už tolikrát, uviděl Lokar, jak mu pomalu vplouvá do zorného pole. Opět zpívala a její duchostín stále kroužil kolem ní.

"Lokar!" zavolal Tal. "Lokar!"

Nevěnovala mu žádnou pozornost.

Tal opakoval její jméno ještě několikrát, než si uvědomil, že tentokrát je Lokar někde obzvlášť daleko. Ze zoufalství zvedl slunokam tak, aby sousedil s Hlavním červeným kamenem a aby se mohl soustředit na oba najednou.

Vůbec nevěděl, co dělá, nicméně se soustředil na fialový kámen. Instinktivně se snažil, aby se proud fialového světla stal mohutnějším, zaplavil Hlavní červený kámen a zatlačil jeho světlo zpátky.

Fialové světlo se rozšiřovalo a začalo vtékat do červeného světla druhého hlavního kamene. Jak se rozrůstalo, přestala Lokar najednou zpívat. Podívala se nahoru, natáhla ruce k Talovi a vykřikla:

"Výsosti! Osvobodte mě! Osvobodte mě!"

Tal poprvé uviděl, že duchostín přestal kroužit. Udělal totéž co Lokar - natáhl své tlapy k obloze.

Fialové světlo se přes ně přelilo, široký pruh proti červenému. Tal, aniž stále věděl, co dělá, dal světlu pokyn, ať kolem Lokar vytvoří dvojitou smyčku. Světlo se roztočilo a Lokar se do něj vrhla.

Tal si uvědomil až to, že ho něco srazilo k zemi a leží mu to na prsou. Vysoukal se ven a ochotně pomohl Lokar vstát.

Vzlykala a křečovitě se ho držela, pak se otočila a přejížděla rukama po kameni, až sevřela v náručí svůj duchostín.

Mimo hlavní kámen byla starší a menší, než si ji Tal představoval. Byla mnohem starší než jeho matka a dosahovala mu sotva k hrudníku. Drobná žena velmi hezké postavy s krátkými stříbrnými vlasy a pichlavými hnědými očima. Měla na sobě roucha Jasnosti Červeného řádu, ale neměla slunokam. Ten sebral Sushin, když ji uvěznil do hlavního kamene.

Její duchostín byl větší než ona. Byl to skákač, v Aeniru obýval močálovité půdy a bažiny. Na konci objemného

trojúhelníkového těla měl silné zadní nohy které mu umožňovaly impozantní skoky. Přední nohy byly kratší, s ostrými drápy na konci. Také měl dlouhý, velmi pružný jazyk. Skákači se naučili jazykem ovládat nejen základní nástroje, ale také zbraně. Dokázali na několik set sáhů hodit velký kámen. Tato schopnost jim pravděpodobně zůstala, i když se stali duchostíny.

Lokar chvíli trvalo, než přestala vzlykat a začala se zase ovládat. Na chvíli si přitiskla dlaně k obličeji, pak se narovнала a pohlédla na Tala.

"Díky," řekla. Dlouze se rozhlížela kolem sebe a dodala: "Viděla jsem fialové světlo. Kde je císařovna?"

Tal se kousl do rtu. Místo odpovědi zvedl ruku, v níž zářila část Hlavního fialového kamene.

Lokar najednou vypadala zmateně a pomalu klesla na jedno koleno. Instinktivně se pohnula, aby k němu vyslala světlo, než jí došlo, že nemá slunokam.

"Nechápu to," řekla. "Ty jsi Tal, ne? Jak je možné, že ovládáš Hlavní fialový kámen?"

"Uděláte líp, když vstanete - nebo když si sednete na tamten kámen," řekl Tal. "Je to celé trochu složité."

Co nejrychleji Lokar řekl všechno, co se stalo od chvíle, kdy poprvé spadl z Červené věže. Připadalo mu to už hodně dávno.

Když skončil, Lokar vzhledla ke stropu a dlouze a ustaraně vzdychla.

"Tak tedy císařovna je mrtvá," řekla. "A Sharrakor fakticky ovládá Vyvolené skrze Sushina. Ale proč se všichni vrací před dmem Temného návratu?"

"Myslím," řekl Tal opatrně, "že Ledované něco chystají. Milla... Milla si to aspoň myslela."

Zjistil, že vyslovit jméno této Ledovanky pro něho není jednoduché. Působilo mu to bolest.

"Co budeš dělat?" zeptala se Lokar.

"Najdu matku a dám jí protilátku," řekl Tal odhodlaně. "Pak vyšplhám na Oranžovou věž a osvobodím otce z hlavního kamene. Potom udělám všechno, abych zastavil Sharrakora a Sushina a zachránil Závoj."

Lokar přikývla. Pak napřáhla ruku.

"Dej mi Hlavní červený kámen. Teď je zase zapečetěný. Vráťím ho do Červené věže, tam, kam patří, aby znovu ovládal Závoj. I když se Sharrakorovi podaří rozpečetit ostatní hlavní kameny nebo když se pokusí spustit Závoj ze Sedmé věže, Hlavní červený kámen ho podrží. Jediný z kamenů udrží Závoj nahoře po sedm dnů. To by mělo stačit, aby se ten čas taky využil ke zvratu."

Tal jí podal hlavní kámen.

"Ale když ho vrátíte, nebudete mít slunokam."

"Třeba si nějaký najdu cestou," odpověděla Lokar. "A i když se mi to nepovede, ze všeho nejdůležitější je vrátit hlavní kámen."

Opět si před Talem klekla a vyslala k němu světlo z Hlavního červeného kamene, i když se ji snažil zvednout.

"Neklekejte před mnou," zaprotestoval. "Měl bych si já kleknout před vámi. Vy jste strážkyně Hlavního červeného kamene."

"A jako strážkyně vidím, že ty nejenže ho ovládáš, ale jsi opravdu strážce Hlavního fialového kamene," odpověděla Lokar.

"Což znamená, že taky jsi císař Vyvolených, ať jím chceš být, nebo ne. Popřej mi světlo a štěstí, Výsosti."

"Světlo a štěstí," zaskřehotal Tal. On, a císař Vyvolených? Chlapec, který před několika měsíci ani nemohl získat slunokam?

"Světlo a štěstí tobě, Výsosti. A nám všem."

Lokar vstala a odešla. Její duchostín se skákavě vydal za ní a Tal se nepřítomně díval do dálky.

"Znamená to, že já jsem císařem všech duchostínů?" zeptal se Adras, kterého Lokařiny projevy úcty velmi zaujaly.

"Ne," odpověděl Tal nepřítomně. "Já taky nejsem císař, bez ohledu na to, co říkala Lokar."

Zavrtěl hlavou. Myslí jako Ledovan, řekl si. Teď se ze všeho nejdřív musí dostat k matce. Pravděpodobně bude v jejich bývalém domě. I přes všechnen zmatek se Sushin jistě postaral o to, aby ji někdo střežil, anebo tam nastražil pasti.

V první řadě si musí najít přestrojení. Roucha Vyvoleného středního stavu. A musí zjistit, co má udělat se svým slunokamem, aby nebyl tak zřetelně fialový.

Pak prozkoumá, co se vlastně děje a co znamenala všechna ta panika v Aeniru a to podivné pokřikování tady.

o KAPITOLA o DVACET ČTYŘI

Vrána byl slabý, ale už nabyl plného vědomí. Ferek mu pomáhal, aby mohl upíjet z šálku s vodou, a vyprávěl mu, co se děje. Když se Milla přiblížila, Vrána vodu jemně odsunul do Ferekových rukou.

"Zdravím tě, Vráno," řekla Milla. Ukázala na Ledovanku po své pravici. "Tohle je Matka ochránkyně Saylsen. Věřím, žeš už někdy mluvil s babiznou Malen."

"Zdravím tě, Millo... hm, tedy vojevůdkyně, a hm... Matko ochránkyně, a opět zdravím i tebe, Malen," odpověděl Vrána. Měl skřípavý hlas, ale Milla si všimla ještě jedné změny. Vrána na ni vždycky skoro vrčel, v hlase měl neustálou zlost. Ta zlost zmizela. Z toho, jak mluvil, bylo poznat, že je unavený a slabý.

"Řekl ti už Ferek, že jsem se sem vrátila se svými lidmi, abych skoncovala s tím, jak Vyvolení využívají duchostíny, a abych zachránila Závoj?" zeptala se Milla. "Pomůžeme taky tvým lidem, pokud o to budete stát."

"Ano," řekl Vrána. Ironicky se usmál. "Udělám všechno, co budu moci, abych vám pomohl, když nám za to pomůžete úplně se osvobodit. Tedy... když mě nejdřív nezabijete."

"Proč bychom tě měli zabíjet?" zeptala se Milla rozpačitě.

"Mám na mysli tebe osobně, ne Ledovany," řekl Vrána. Zarazil se, vzal si od Fereka šálek, napil se a pokračoval.

"Pokusil jsem se zabít tvého přítele Tala a ukrást Hlavní červený kámen."

Milla pokrčila rameny. "Já jsem se ho taky snažila zabít, jenže on přežil."

"Myslím to vážně," namítl Vrána. Zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit tomu, co udělal. "Prostě mi přeskočilo. Myslel jsem si, že musíme mít Hlavní červený kámen sami pro sebe. Tal je Vyvolený a byl by vždycky na straně Vyvolených. Udeřil jsem ho do hlavy a pak jsem po něm hodil nůž."

"Zasáhl jsi ho?" řekla Milla.

"Ne," řekl Vrána. "Jen jeho kabát."

"Musíš víc cvičit."

"To je všechno, co mi k tomu řekneš? Já jsem se ho opravdu pokusil zabít. A neměl jsem k tomu důvod. Byl bych zasáhl Fereka, Inkie, Gill... zabil bych nás všechny, kdyby tam nebyl Ebbitt."

"To záleží na Talovi, jestli ti odpustí, nebo tě potrestá," řekla Milla. Nemohla pochopit, proč to Vrána tolik znepokojuje.

"A na tobě, jestli mu odpustíš, nebo ho potrestáš. Já s tím nemám nic společného."

"Já... byl jsem na tebe hrubý," řekl Vrána. "Urážel jsem tě před Talem."

Hleděl dolů, nedokázal se jí ani podívat do očí.

"Chceš se mnou bojovat?" zeptala se Milla. Opravdu toho chlapce ze Svobodného národa nedokázala pochopit.

Bojoval s Talem, prohrál a málem přišel o život. To je všechno. "Řekni ty urážky ještě jednou a zabiju tě. Když jsem je ale neslyšela, je to, jako kdyby nikdy nebyly vysloveny. Jako kdyby se ztratily ve větru."

"Nevím," zašeptal Vrána. "Jen se cítím... cítím se špatně."

Ted' to Mille došlo. Ty řeči způsobila rána na hlavě. Až bude Vránovi líp, vrátí ke svému obvyklému vzteklému egu.

"Potřebujeme, aby ses podíval na tuhle mapu," řekla. Rychle mu vysvětlila, co se Ledované snaží udělat, a požádala ho, ať označí všechna schodiště nebo vchody z úrovně Vyvolených, které jim chyběly.

Bylo jich docela málo. Milla je na mapě vyznačila a zatoužila po dokonalém nákresu, který by dokázal udělat Zákoník. Kéž by se jí ho tehdy podařilo zachytit.

Když byl zaznamenán každý nový schod, rampa nebo vstupní cesta, Milla a Saylsen krátce probraly jejich obranu či zátaras. Pak Saylsen vyslala Panny ochránkyně a lovce, aby řekli Matkám ochránkyním, že si mají nová místa zahrnout do svých oblastí.

Vrána si stále prohlížel mapu, když se dovnitř vřítel ledovanský lovec a aniž by zpomalil, dorazil k Mille, Saylsen a Malen. Jakmile byl od nich několik sáhů, srazil pěsti na pozdrav.

"Vojevůdkyně, Matko ochránkyně, přináším zprávy od Matky ochránkyně Kyal," lapal po dechu. "Vyvolení zaútočili. Dvě desítky Vyvolených se stíny se snažily vynutit si vstup... Červenou západní kruhovou cestou dolní."

Zakoktal se, než vyslovil podivný název místa, ale Milla jej už našla na mapě a zapíchla prst do kůže.

"A?" zeptala se ostře, když se lovec zhluboka nadechl.

"Držíme ji," řekl Ledovan hrdě. "Zajali jsme čtyři stíny a zabili tři Vyvolené. Dva naši jsou ranění a jeden mrtvý. Matka ochránkyně Kyal požaduje další láhve na stíny, a to je všechno."

Milla se podívala na Saylsen. Nevěděla, jestli něco takového mají a pokud ano, zda to mohou postrádat.

"Jdi za Anrikem... támhle," vyrazila ze sebe Saylsen a ukázala prstem. "Má čtyři pytle na stíny. Vezmi si tři. Jdi!"

Lovec srazil pěsti a odběhl.

Než někdo stačil něco říci, vřítel se jedním z bližších vchodů další zadýchaný posel. Také lovec. Skočil na poslední terasu a s řinkotem nablýskaného brnění na ní přistál. Náprsní krunýř nesl stopy popálení Červeným paprskem destrukce. Kdyby jej na sobě neměl, byl by už rozřezaný na poloviny.

"Vojevůdkyně! Matka ochránkyně Verik vzkazuje, že čtyři ruky Vyvolených a stínů bojují o Rampu Podnároda s vozem na vodu. Prorazily prostřední bránu, ale držíme dolní. Potřebujeme zrcadlové štíty a pytle na stíny!"

Milla setřásla ze zad naleštěný lasturový štít a podala mu jej. Vypadal překvapeně, ale vzal si jej. Saylsen mu od svého pasu podala láhev na stíny.

"Tady to je! Vezmi si to a utíkej!"

Potom se otočila k Mille a Vránovi. "Pro sebe jsme přichystali moc málo pytlů na stíny a podobných věcí. Budeme potřebovat mnohem, mnohem víc. Nevíš tady o nějakých dalších zbraních, které by se daly proti stínům použít, Vráno?"

Vrána zavrtěl hlavou. "Jarnil má pár pytlů na stíny jako ty," řekl. "Ale nevím, kam je dal. Já mám slunokam, který tak trochu můžu použít."

"Já to samé," řekla Milla. "A taky dráp."

"Vojevůdkyně nesmí bojovat, dokud není všechno ztraceno," řekla Saylsen. "Vojevůdkyně musí zůstat stranou kvůli bystrému úsudku a velení."

Milla se zamračila a zařala pěst.

"To je taky vůle babizen," řekla Malen. Mille její řeč připadala jako nestrávené jídlo v žaludku. Tížila ji a tlačila.

"Bitva ale teprve právě začala, ne?" zeptal se Ferek znepokojeně. "A my vyhráváme. Nebo ne?"

"Ano," řekla Milla sebejistě. "Jen se zabýváme tím, co by se mohlo udělat."

Tentokrát dovnitř vpadla ledovanská Panna ochránkyně. Seběhla dolů po terasách a skluzem se zastavila. Začala mluvit, ještě než k sobě srazila pěsti.

"Vojevůdkyně! Matka ochránkyně Granlee ti vzkazuje, že nad Starým hlavním schodištěm se shromažďuje spousta Vyvolených. Víc než sto. Někteří mají brnění, která září různými barvami. Je tam hodně stínů. Matka ochránkyně říká, že zemřeme statečně, ale stačit to nebude. Žádá další ruku nebo dvě."

"Vyvolení jsou mnohem rychlejší, než jsem si myslela," řekla Milla. Mluvila o překot, což bylo neklamně znamení rozrušení. Podívala se na Saylsen a Malen. "Sto Vyvolených, a někteří z nich jsou strážé. Nemůžeme riskovat přesun

dalších ruk pro případ, že je to jen nějaká léčka. Musím tam jít!"

"Ne!" řekla Malen. To jediné slovo sevřelo Mille žaludek v křeči. "Není to pro tebe bezpečné! Pošli někoho jiného, ty musíš zůstat tady!"

"Válka prostě není bezpečná," zavrčela Saylsen zlostně. "Musíš nechat vojevůdkyni, aby se rozhodla sama, babizno." Malen vypadala ustaraně. Vložila si hlavu do dlaně a prsty se dotkla spánků.

"Zeptám se Matky Babizny. Jen se všichni utište!"

"Není čas ptát se Matky Babizny," řekla Milla klidně. "Já jsem vojevůdkyně Ledovanů, Malen. Nosím dráp Daniry. Naši lidé nebudou zbytečně umírat kvůli tomu, že jsem nestála vedle nich. Půjdu."

Malen si přiložila ruce ke spánkům. Začínaly se jí kalit oči.

Milla si nevšímalá bolesti v žaludku a měla se k odchodu. Saylsen vyšla s ní a mávnutím paže svolala svou ruku. Jako první se k nim připojili Jarek a Kirr a jak srazili pěsti, trochu se za nimi opozdili.

Milla šla dál, i když ji bolest pálila jako oheň. Také slyšela mohutný hlas babizny, zněl jí v hlavě jako ozvěna. Vedle ní, ale v dostatečné vzdálenosti, aby byla mimo dosah drápu, se vzduchem potácela Odris. Svírala si žaludek a hlavu.

Každý krok byl pro ni utrpením. Milla však byla příliš hrdá na to, aby se vzdala. Babizny za ni rozhodly její osud. Vložily na její bedra velký úkol. A ona by jej nemohla splnit, pokud ji budou odněkud z dálky mluvit do všeho, co dělá.

Udělal další krok, a další. Pot jí stékal po tvářích a pokožku měla bělejší než nejčistší sníh. Byla už téměř u konce se silami. Ještě několik kroků a upadne.

Zvedla nohu a posunula ji dopředu. Jak se bolest zvyšovala a mohutný hlas babizny v hlavě sílil, zaslechla tlumená slova Malen, která bolest a hluk přerušila.

"Jdi, vojevůdkyně. Babizny říkají, že máš volnou ruku. Bojuj, jak nejlíp umíš."

o KAPITOLA o

DVACET PĚT

V místě, kde se skladovalo prádlo a které už dříve využil, Tal našel roucha Jasnohvězda Žlutého řádu. Převlékl se do nich a ještě si kolem sebe omotal obvaz. V této situaci to nebude působit nijak nezvykle, napadlo ho. Stále slyšel pokřikování a vzdálené zvuky, které určitě pocházely z boje a odrážely se nahoru prádelní skluzavkou.

Adras se také změnil. Tal ho povytáhl v ramenou a pažích, a tak mu pomohl získat podobu mírně podvyživeného borzoga. Tak Adras vypadal téměř věrohodně.

Trochu víc práce dalo zamaskovat Hlavní fialový kámen. Ten se prostě změnit nechtěl a Tal musel vynaložit všechnu svou vůli, aby jej přiměl vrátit se k dřívějším barvám. Nakonec se mu to podařilo a kámen zůstal žlutý s červenými skvrnami.

Tala potěšilo, když v další sadě rouch našel balíček sušených garnátů. V Aeniru neexistovala potřeba jíst, a on si teď nemohl vzpomenout, kdy ve svém normálním těle jedl naposled. Několik rychlých polknutí, a garnáty byly ty tam. Zapil je dlouhými doušky vody z kotlíku, který používaly pradleny Podnároda k předepírání.

Převlečený a posílený jídlem se Tal odvážil vyjít na hlavní úroveň Žlutých. Všude pospíchali Vyvolení, pokřikovali a hlasitě se bavili. Několik lidí z Podnároda si hledělo svého. Tal měl neustále skloněnou hlavu a kráčel pomalu, jako by byl raněný.

Chvilí trvalo, než mu došlo, že jde proti proudu lidí. Mířil dolů k Oranžovým úrovním. Většina Vyvolených směřovala nahoru, mnozí za pomoci svých duchostínů odnášeli cennosti a za nimi v doprovodu strážných stínů cupitaly děti s hračkami a dárky na památku.

Všichni Vyvolení však neprechali a Tal usoudil, že za tím vězí boj s Ledovany. Musel se přitisknout ke stěně bezbarvé průchozí chodby, protože kolem něho volným klusem proběhl disciplinovaný oddíl stráže bok po boku s duchostíny útlých pasů. Za nimi spěchalo dvacet nebo třicet odhodlaně vypadajících Vyvolených ze všech řádů, od Červených po Fialové, kteří nesli improvizované zbraně a spoustu slunokamů. Kolem nich nahoru a dolů po stěnách a po stropě tancovaly jejich duchostíny. Tal je zkontroloval koutkem oka, ale neviděl nic neobvyklého. Vypadalo to, jako by svobodné duchostíny v Hradu až dosud čekaly na vhodnou příležitost.

Když Tala minuly stráže, využil příležitosti a nenápadně se přitočil k dalšímu Vyvolenému, Třpytivému z Modrého řádu. "Co je nového?" zeptal se. Neobtěžoval se projevit mu úctu vysláním světla. Nikdo jiný to také neudělal. Zdálo se, že zdvořilé chování je to první, co se nedodržuje.

"Je to pořád stejné," poznamenal Vyvolený. "Divoké příšery s bílými obličejí na nižších úrovních. Stráže je roztřídí."

Poslední větu řekl naprosto bez výry.

"Co císařovna?" zeptal se Tal.

Třpytivý se na něho nechápavě podíval.

"Oznámila, že se proti útočníkům použijí zbraně ze Sedmé věže," řekl. "To jsi měl na mysli?"

"Ne," řekl Tal. Zbraně ze Sedmé věže? Co jsou zač? "Ne. Slyšel jsem... slyšel jsem, že je nemocná."

Třpytivý zavrtěl hlavou. "Dnes jsem slyšel všechno možné, ale nic tak hloupého jako tohle. Stůj! Kam jdeš?"

Tal se začal odtahovat, že půjde za strážemi.

"Tudy ne, Jasnohvězde! Copak ti váš Světloonoš neříkal, kde se podávají zprávy? Od Indigových dolů všechno vyklízíme!"

Tal neodpověděl. Snažil se vypadat nenápadně a vmísil se do proudu lidí, což ale znamenalo, že bude pokračovat jiným směrem. Než se prodral dál, vysloužil si několik rozzlobených výkřiků. Třpytivý se mu ztratil v moři přehajících Vyvolených.

Poté se Tal vydal po méně známých cestách dolů k úrovním Oranžového řádu. Třpytivý moc dobře věděl, o čem mluví,

neboť čím níž Tal šel, tím opuštěnější to tam bylo. Stále potkával strážce a s nimi nepravdivé skupiny Vyvolených, které rovněž mířily dolů. Tal jim uhýbal z cesty nebo předstíral, že odpočívá před další cestou nahoru. Stejně tolik pospíchali, že mu nevěnovali žádnou pozornost.

Konečně dorazil na důvěrně známé úrovně Oranžového řádu, které mu byly po většinu života domovem. Teď je jako domov nevnímá. Uvědomil si, že se už také necítí jako Vyvolený. Vůbec netouží připojit se k těm, co prchají nahoru, ani k bojovníkům, kteří směřují dolů.

Za rohem chodby, která vedla k příbytku jeho rodiny, se Tal zastavil. Rozhlédl se a uviděl známé dveře s rodovou pečeti. Oranžová šelma ve skoku přes sedmicípou hvězdu.

Oči se mu zamžily, když si vzpomněl na svůj příchod domů poté, co se poprvé dověděl o zmizení otce. Snažil se neplakat, protože nechtěl, aby někdo viděl jeho smutek a strach. Sushin tehdy čekal uvnitř.

Je nepravděpodobné, že by byl uvnitř i teď. Teď, když útočí Ledované. Tal si však byl jistý, že tam nastražil pasti anebo pověřil svobodné stíny, aby střežily Graile. Podobným způsobem už Tala málem chytil, když jako návnadu použil jeho bratra Grefa.

"Vidíš dveře s tou šelmou?" zašeptal Adrasovi. "Můžeš pod nimi proklouznout a rozhlédnout se tam? Buď opatrný. Možná tam jsou pasti nebo nepřátelé."

"Adras pasti zničí a nepřátele roztrhne vetří," prohlásil duchostín.

"Chtěls asi říct vedví," opravil ho Tal.

"Ne, na tři kusy. Jeden kus nalevo, jeden kus napravo a na jeden si dupnu," prohlásil Adras. "Tak to dělají Hřmotní Pastýři. Právě to teď dělá Odris."

"Odris?" zeptal se Tal. Hlas mu vypískl, ať už nervozitou, nebo rozrušením. "Ona je na Hradě?"

Adras přikývl a ukázal masivním palcem k podlaze.

"Dole pod námi. Bojuje. Dověděl jsem se to od větru."

"A Milla?" zeptal se Tal nedočkavě. "Ještě žije?"

"Nevím," řekl Adras. "Vít mluví jen o Odris. Millu vít stejně nezná."

"Možná Milla ukazuje Ledovanům cestu," řekl Tal klidně. "Potřebují průvodce a je jasné, že si zvolili právě ji. Možná ji nedovolili odejít na Led, protože ji potřebují."

Adras pokrčil rameny. Nevěděl. Byl šťastný, že ví, že Odris je nablízku. Brzy ji uvidí.

Také Tal byl šťastnější. Nikdy opravdu nevěřil, že je Milla mrtvá, ale zároveň měl strach, že tomu tak je. Když však je tady Odris a bojuje s Ledovany...

"Mám tam tedy jít?" přerušil ho Adras.

"Ano, ano!" řekl Tal. "Ale buď opatrný. Neodemykej dveře, když budou zamčené, a nedotýkej se ničeho podezřelého."

Adras se rozletěl chodbou. Tal plný obav sledoval, jak vklouzl pod dveře. Všechny smysly měl ve střehu. Nic však neslyšel, ani stopy po poplachu nebo nějaké léčce.

Minuty plynuly a Adras se nevracel. Tal zůstal přikrčený v rohu a napětí v něm rostlo. Co se tomu duchostínu stalo?

Uplynula další minuta. Tal vstal, pak se posadil a zase vstal.

Další minuta. Tal si nervózně posouval prsten se slunokamem nahoru a dolů po prstě. Neotevřel už Adras dveře? Ne. Muselo se něco stát.

Tal se vydal chodbou, ruku se slunokamem v pohotovosti. Jak si připravoval Červený paprsek destrukce, červené světlo přilnulo ke kameni.

Už byl téměř u dveří, když se najednou rozevřely. V tom zlomku vteřiny chtěl Tal vrhnout červený paprsek, ale neudělal to. To, co z nich vyšlo, byl Adras.

"Na co čekáš?" zeptal se duchostín. "Neodemykal jsem dveře už léta. Zkrátka a dobře, nikdo tady není. Jen někdo od vás spí v legrační horké místnosti vzadu."

"To není ,někdo od nás', " odsekl Tal rozzlobeně. "To je moje matka!"

o KAPITOLA o

DVACET ŠEST

Milla tancovala tanec smrti. Světelný bič z drápu kolem ní kroužil a připomínal stuhu ostrou jako břitva. Prosekávala se řadami útočících duchostínů jako merwin spícím stádem wresků.

Jak dráp řezal, krájel a škrtil duchostíny, zároveň odchyloval paprsky světla a kouzla, jež proti vojevůdkyni Ledovanů Vyvolení vysílali. Měnil směr červeným paprskům i modrým výbuchům, které vrhali z provizorní barikády nad rozlehlými oblastmi Starého hlavního schodiště. Pracoval rychleji než blechoroztoč, tak rychle, že by to žádný jiný dráp nedokázal.

Červené světlo Millu zasáhlo a lehce ji popálilo na pažích. Nestáhla se, protože chtěla vidět, až budou duchostíny zcela na ústupu. Když k tomu došlo, dráp stále kolem sebe bil hlava nehlava. Milla se jen taktak podařilo jej uklidnit, když ji Odris uchopila a odtáhla dozadu za val Ledovanů. Val byl z poloreflexních křišťálových panelů a stál na nízkém obranném náspu z barelů, krabic a všeho, co se dalo nanosít z úrovně Podnároda nahoru na hranici schodů.

Když Odris Millu táhla pryč, několik Panen ochrány zastavilo ústup a zvedlo zrcadlové štíty, aby vojevůdkyni ochránily. Učinily tak v poslední chvíli, neboť červené paprsky a indigový nůž již směřovaly dolů. Když se odrazily od štítů a změnily směr, odletěly do vzduchu kousky kamenných schodů.

V bezpečí za barikádou se Milla a Odris na chvíli posadily, ale v tu chvíli vstalo asi deset lovců a vrhlo svá zářící kopi na poslední duchostíny.

Připlížila se k nim Saylsen, hlavu měla jen těsně pod úrovní barikády. Když už byla blízko, proletěly jim nad hlavami

křížemkrážem další červené paprsky.

"Výborně, vojevůdkyně!" vykřikla stará Matka ochránkyně. "Teď jen aby zaútočili ti zbabělci místo svých stínů! Pak jim ukážeme!"

Milla na okamžik zaťala zuby, neboť ucítila bolest od popálenin.

"Zařídili si to chytře," řekla ponuře. "Duchostíny neumírají snadno a jejich Vyvolení pánové jejich bolest přežijí. Kéž bychom i my měli duchostíny, které by umíraly za nás."

Rozhlédla se. Podle slunokamu bojují Ledované na schodišti skoro celou hodinu, měřeno časem Vyvolených, a je mezi nimi mnoho mrtvých a raněných.

"Tady nejsou pocty na místě," dodala Milla. Nebylo to jako ve starých příbězích a legendách. "Jen zatracená a odporná práce, která se prostě musí udělat."

Uviděla Malen, jak se stará o umírající Pannu ochránkyni. Pomalu se k ní připlazila.

"Jsou nějaké zprávy o hlavním vojsku?" zeptala se Milla.

Malen zavrtěla hlavou. Milla si všimla, že se jí třesou ruce.

"Já... já nevím," zašeptala Malen. "Uprostřed tady toho je neslyším. Neslyším je!"

"To nevadí," uklidňovala ji Milla. "Pomáhej raněným. Poslala jsem zpátky posly. Až přijdou, přivedou posily."

Až přijdou, zopakovala si v duchu. Doufala, že to bude včas. I když měla dráp, existovala hranice, kolik duchostínů mohou zastavit. Zatím tady na schodech zaútočili šestkrát. Pokaždé bylo duchostínů víc a každé jejich útok taktak odrazil.

Podívala se na druhý konec barikády, kde za hlavním vojem obránců zůstával značný prostor. Všude jinde byla přední linie přeplněná Pannami ochránkyněmi a lovci, kteří vyčkávali, kdy budou čelit dalšímu útoku.

Okamžitě ji napadlo, proč tomu tak je. Byl tam Jarek a upřeně se díval nepatrnou škvírou mezi dvěma křišťálovými panely. Jeho rozložitá, modře zbarvená hrud' se zvedala a klesala jako kovářský měch a v obrovitých pěstích držel napjatý nádherný řetěz ze zlatého kovu. Kirr ho hladila po šíji a šeptala mu něco do ucha. Pokaždé, když zaútočil, se jí ho podařilo vrátit. Milla to považovala za obdivuhodný výkon, protože viděla, s jak nesmírnou zlostí působí řetězem mezi duchostíny krveprolití. Zlatý kov, stejně jako určitý druh světla, na duchostíny platil.

Milla viděla, jak škvírou prolétl červený paprsek a zasáhl Jareka do prsou. Každý druhý by byl ihned mrtvý, ale jeho kůže prosáklá krví pračerva jej odrazila. Paprsek udeřil do barelu a odštípl dlouhý kus dřeva. Ten proletěl vzduchem s hrozivým svištěním a udeřil přímo do Kirr.

Panna ochránkyně bez hlesu spadla a sesula se na schod pod sebou. Milla se k ní okamžitě rozběhla a Malen vyrazila za ní s lékárníčkou v ruce.

Zpočátku nevěděly, co mají udělat. Tříska byla dlouhá jako šíp a nešťastnou náhodou Kirr zasáhla do podpaždí, kde neměla brnění.

Jarek shlédl dolů na svou partnerku a zlehka se jí dotkl na zádech. Když se nepohnula, převálil ji. Milla a Malen ztuhly, protože v jeho očích uviděly běs.

Jarek svou Kirr opět položil. Potom zaklonil hlavu a vyrazil ze sebe strašlivý skřek. Něco takového Ledované ani Vyvolení dosud neslyšeli. Byl silnější a hrozivější než zavřísknutí merwina, hlubší než vzdálené dunění selského.

Čas se zastavil. I Vyvolení přestali vrhat červené paprsky.

Jarek vstal a prorazil si cestu barikádou, nad hlavou točil řetězem a dál vydával svůj strašlivý křik. Žádné jiné plíce by to tak dlouho nevydržely.

Odněkud vyšlehly červené paprsky a zasáhly jeho tělo, ale on nespadl. Přehnal se přes něho modrý výbuch, ale on se ani nezapotácel.

Milla se nemusela rozmyšlet.

"Do útoku!" vykřikla. "Za Kirr! Do útoku!"

Okamžitě byli všichni Ledované včetně mnoha raněných na nohou. Panny ochránkyně a lovci odsunuli, přeskočili nebo prorazili barikádu a zuřivě se hnali vzhůru po schodech za řetězem rozběsněného Jareka a za strašlivým drápem vojevůdkyně Milly.

o KAPITOLA o DVACET SEDM

Tal postupoval předpokojem velmi opatrně. Navzdory Adrasovu klidu si byl jistý, že past je někde nastražena. Sushin by nikdy nenechal Graile nestřeženou.

Nebylo tu však nic. Na stěnách ani na stopě se neskrývaly žádné podezřelé slunokamy. Žádné stíny se nepohybovaly v místech, kde by neměly, nikde nebyly záhadné temné skvrny.

Zastavil se u dveří do slunečného pokoje a Adras je otevřel. Zdálo se, že ani tam nic nehrozí.

Tal, připravený na všechno, se protáhl dovnitř. Jako vždy ho zasáhlo horko a vlhkost. Stěny a strop slunečného pokoje pokrývaly drobné slunokamy, které neustále vyzařovaly světlo a teplo. Vlhkost byla způsobena cibulovitou klenbou v rohu, ve které zely tisíce drobných otvorů, jimiž přicházela pára. Klenba byla přímo napojena na jednu z menších parních rour Hradu.

Graile ležela na posteli a nehýbala se. Když ji Tal uviděl, pocítil bodavou bolest na prsou. Byla popelavě šedá a vypadala zničeně. Potom na chvíli podlehl panice, protože nikde neviděl matčin duchostín. Pak jej ale zahlédl. Ležel pod postelí a také on byl pobledlý. Zbylo z něj cosi nevýrazného, co jenom vzdáleně připomínalo někdejší nádherný stín mající podobu sovy.

Tal stál úplně nehybně a díval se na svou nemocnou matku. Způsobil tohle jed vodního pavouka? Jed, který jí podal

Sushin? Anebo něco jiného, něco, proti čemu bude protijed, který teď svírá v ruce, neúčinný?

Tal se zhluboka nadechl a klekl si k posteli. Otevřel lahvičku s protijedem, pak matce zlehka nadzvedl hlavu a podepřel šiji. Dýchala velmi pomalu, nepravidelně a na jeho dotečky nereagovala. Pokožku měla studenou.

Tal jí vlil protijed na jazyk, zavřel ústa, stiskl nos a trochu s ní zatřásl.

Několik vteřin se nic nedělo. Pak se najednou rozkašlala. Kašel byl tak prudký, že Tala téměř přiměl, aby ji pustil. Uvolnil stisk nosu.

Opět se rozkašlala. Kašel byl tak trýznivý, že lomcoval celým jejím tělem. Pak otevřela oči a začala mžourat.

Tal jí položil hlavu do polštářů. Její pohled se zaostřil. Když natřásl polštáře, usmála se na něho.

"Tale," zašeptala. "Tys vyrostl."

Tal se také usmál. Po tváři mu stékala slza. Když ji utíral, uviděla Graile na jeho ruce prsten.

"Máš slunokam," dodala tak slabým hlasem, že ji Tal skoro neslyšel. "První slunokam. Budeme moct jít do Aeniru."

Svůj slunokam měla zavěšený na stříbrném řetízku na prsou. Sotva jiskřil. Tal by rád věděl, co s ním Sushin udělal.

"Je to trochu složitější, mami," řekl, náhle zneklidněn. Rozhlédl se. Věděl, že Sushin určitě připravil v pokoji past. "Stalo se toho hodně. Opravdu hodně. Ze všeho nejdřív se ale musíme dostat odtud."

Graile přikývla, jenže když chtěla vstát, bylo to nad její síly. Její duchostín, který na tom byl o něco lépe, se jí snažil pomoci, ale nestačilo to.

"Ponese tě Adras," řekl Tal. "Můj duchostín... Adrasi!"

"Tvůj duchostín!" zopakovala Graile. Opět se usmála. "Hodně se toho stalo."

"Adrasi!"

Adras se vrátil do pokoje. Mezi dvěma prsty držel malý svíjející se stín.

"Podívej, co jsem našel. Byla jich tam spousta, ale ty ostatní utekly."

Tal se dlouze díval na to malé, kroutící se cosi. Tak malý duchostín dosud neviděl. Nemohl ani rozeznat, co je zač.

"Je to duchostín froxe," vysvětlil mu Adras trpělivě. "To je to, z čeho se vytvářejí beránky."

"Mluví nahlas," řekla Graile slabě. Tala napadlo, že má na mysli froxe, pak mu ale došlo, že jde o Adrase. Duchostíny

Vyvolených nikdy nemluví na veřejnosti, jen se svými pány v soukromí.

"Adras je jiný," řekl Tal rychle. Frox totiž využil jejich nepozornosti k útěku a teď už nejspíš někomu podává zprávy.

Musí rychle pryč.

"Adrasi, prosím tě, zvedni opatrně matku," řekl. "Jmenuje se Graile. Musíš ji chránit, jako bych to byl já."

"Jistě," zaburácel Adras. Sklonil se k posteli a bez potíží popadl jak Graile, tak její duchostín, který jí v poslední chvíli skočil na břicho. Když byla matka v pořádku, měřil stejně jako Tal. Teď měl z původní výšky necelou třetinu.

"Kam jdeme?" zašeptala Graile. "Jak jsi mě probudil?"

"Někdo tě otrávil jedem vodních pavouků," vysvětlil jí Tal rychle a vedl je ven. "Dostal jsem protijed od... od Ebbitta... hm... vysvětlím... tak tedy..."

Zachránil ho zvuk zpoza venkovních dveří.

Kroky.

Tal zvedl slunokam. Začala do něj proudit veškerá úzkost a strach o matku. Kámen to přijal jako surovou energii a okamžitě se zbavil své masky.

Náhle místnost naplnilo fialové světlo. Graile zděšeně vykřikla.

"Fialová!"

Tal zaklel.

Někdo vzal za kliku u dveří.

"Zpátky!" zašeptal Tal. Začali rychle ustupovat. Tal se zastavil u dveří slunečného pokoje a trochu je pootevřel.

Slunokam měl připravený. Zářil jasnou fialovou barvou. Jenže Tal si zase jednou nepřípravil příslušné světelné zaříkadlo. Alespoň tedy nechal ve slunokamu růst svůj náhlý vztek.

Venkovní dveře se rozevřely. Dovnitř vklouzli dva strážci s připravenými meči a slunokamy.

Za nimi stál Sushin. Jeho obrovské tělo vyplnilo celý vchod. Bezostyšně se nakrucoval v rouchách Pána stínů

Fialového řádu a ruce a tělo mu pokrývalo ještě víc slunokamu než kdykoli jindy.

Tal nečekal. Veškerou svou nenávisť nasměroval skrze slunokam k trojici Vyvolených.

Místností proletěl děsivý výron surového fialového světla. Rozházel nábytek, zasáhl strážné a vymrštil je na chodbu.

Sushin se potácel vzadu za dveřmi, kam ho výbuch odhodil, a jeho slunokamy blýskaly a tlumily otřesy. Než Tal stačil uvolnit další výbuch, Sushin po něm něco hodil. Byla to kulička velká asi jako třešeň.

Uhodila Tala do hrudi a rozprskla se do všech stran. Šťáva prskla Talovi do obličeje a stékala mu po bradě. V té šťávě však bylo něco, co hrozně páchlo. Ten zápach Tal důvěrně znal. Chvilí jej nemohl zařadit, pak ale poznal, co to je.

Byl to pavoučí jed!

Vzápětí ucítil, jak mu začíná proudit do žil. Bylo to zřejmě pomalejší, než kdyby mu jej vstříkl pavouk, a Tal má možná necelou minutu, než upadne do bezvědomí.

Zabouchl dveře a potácel se zpátky. Adras právě pokládal Graile na postel a její duchostín už zívál.

"Mami!" řekl Tal. Mysl se mu zatemňovala a on jen s obtížemi ze sebe dostával jednotlivá slova.

"Předstírej, že jsi nemocná. Až to půjde, zajdi dolů na úroveň Podnároda. Řekni Ledovanům, že jsi Talova matka. Řekni jim, ať tě zavedou k Mille, pokud žije. Mille řekni, že Lokar je osvobozená. Vezmi si polovinu fialového..."

Snažil se stáhnout slunokam s prstu, ale bylo příliš pozdě. Měl jej příliš těsný a ruce už mu ochably. Pak si vzpomněl, že má v košili zavázanou ještě poslední lahvičku s protijedem.

Slábnoucími prsty nahmatl uzel.

Téměř jej rozvázal, když vtom ho pohltila tma.

o O AUTOROVI o

Garth Nix se narodil roku 1963 a vyrostl v australské Canbeře. Jeho kniha Sabriel se stala nejlepší fantasy v oceněních Aurealis pro vynikající australskou sci-fi a Sdružení australských spisovatelů (ALA) ji označilo za pozoruhodnou knihu a nejlepší knihu pro mládež. Rovněž Nixův román Děti stínů (Shade's Children) prohlásilo ALA za nejlepší knihu pro mládež a v žebříčku, jež sestavuje Sdružení australských knihkupců (ABA), se stal nejprodávanějším titulem. Dalšími díly Gartha Nixe jsou The Ragwitch a Lirael: Daughter of the Clayr. V současné době žije autor v Sydney v Austrálii.

www.theseventhtower.com